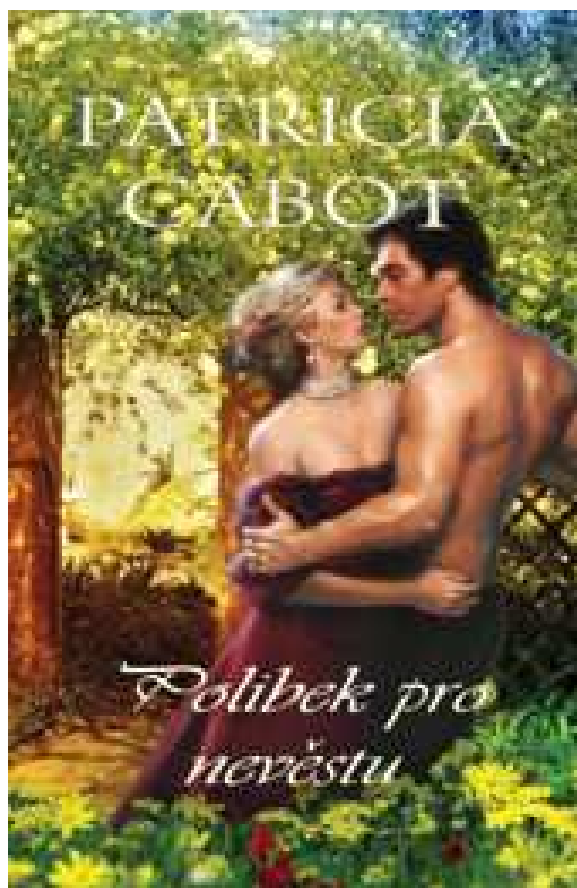

PATRICIA
CABOT

*Polibek pro
nevěstu*

PATRICIA
CABOT

*Polibek pro
nevěstu*

Patricia Cabot

KISS THE BRIDE

Copyright © Meggin Cabot, 2002

All rights reserved

Translation © Irena Palová, 2009

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být
bez písemného svolení nakladatele reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 978-80-7411-013-9

Pro Benjamina

Prolog

Londýn, květen 1832

Měl zpoždění.

To se mu nestávalo. Hrabě z Denhamu nechodil nikdy pozdě. Jeho zlaté kapesní hodinky posázené smaragdy, které si minulý rok koupil v Curychu za sumu, již Emma odhadovala jako astronomickou, ukazovaly přesný čas. Nařídil si je podle velkých hodin ve Westminsteru a od té doby šly ručičky naprosto přesně. Hrabě z Denhamu se po odpoledním čaji *vždycky* zastavoval v knihovně, aby si prošel poštu, která mu mohla být doručena během oběda.

Tak kde je?

Pokud se James opozdil, muselo to být jedině proto, že někdo narušil jeho program. A Emma tušila, kdo to je.

Všechno ukazovalo na Penelopu. Ta se točila kolem hraběte tak často, jak jen mohla. Ráno u snídani se Emmě svěřila, že právě dnes má v úmyslu vznést svůj požadavek.

„A jestli ještě na manželství nemyslí, vpravím mu tu myšlenku do hlavy, ať chce nebo ne,“ svěřila se spiklenecky Emmě, zatímco její rodiče, Emmina teta a strýček, se zabývali šunkou s vejci a zároveň bojovali s bolestmi hlavy, protože večer předtím vypili příliš mnoho

šampaňského na večírku lady Ashforthové. „Uvidíme, jestli budu mít úspěch.“

Emma nepochybovala, že sestřenice Penelopa je schopna vtlouct někomu do hlavy myšlenku na sňatek. Byla obdařena velkou krásou. Ne že by Emma byla nehezká, to ne. Věděla, že její krása je ucházející.

Ale Penelopa měla havraní vlasy – rovné jako indiánka – a černé jiskrné oči Španělky, zatímco Emma měla obyčejné modré oči a blond vlasy, které vzdorovaly, když si je chtěla natáhnout, a divoce se kroutily. Proto vždycky vypadaly, že jsou o několik centimetrů kratší, než ve skutečnosti byly. Kromě toho Penelopa měřila asi sto sedmdesát centimetrů, což z ní dělalo sošnou ženu, zatímco Emma měla s bídou metr šedesát. Nebylo divu, že s ní stále zacházeli jako s dítětem, když viděli její modré oči, kudrnaté vlasy a malou postavu. Vypadala jako panenka – a také se tak k ní všichni chovali.

Ale to skončí. Dnes. Skončí to poté, co Jamesovi sdělí svou novinu.

Neodsuzovala Penelopu za to, že má v plánu provdat se za hraběte. Toho byla daleka. Emma sestřenici docela dobře rozuměla. James Marbury je jeden z nejvyhledávanějších volných mladých mužů v Londýně, je hezký a velmi bohatý. Spousta dam z vyšší společnosti se podívovala nad tím, že se mu podařilo tak dlouho se vyhýbat manželství.

Ale Emma věděla, že příliš dlouho svobodný nezůstane, protože Penelopa si vzala do hlavy, že se stane lady Denhamovou. Kouzlu Penelopy Van Courtové neodolá ani tak zarytý starý mládenec, jako je hrabě z Denhamu.

Emma si přála, aby si sestřenice pospíšila a hrabě konečně přišel. Vypadalo asi dost divně, že se obě najednou omluvily a odešly ze salonu vdovy lady Denhamové krátce po odchodu hraběte. Emma by ráda věděla, jestli se Stuart a jeho teta, lady Denhamová, necítili opomíjení. No, Stuart jí

to určitě promine, až se dozví výsledky jejího jednání..., které – tím si byla jista – budou uspokojivé.

Konečně se dveře knihovny otevřely. Emma vyskočila z pohovky, na níž seděla, a uhladila si záhyby sukně z bleděmodrého hedvábí. Bylo to podivné, ale až dosud nepocítila nervozitu z nadcházejícího jednání. Proč by měla? Netrápilo ji, že když se Jamesovi svěří s jejich tajnými plány, bude jednat proti Stuartovu přání.

Stuart věděl, že jeho bratranec James – kterého měl rád – je cynický a prostopášný. A také že hrabě utrácí obrovské částky z velkého jmění za luxusní záležitosti, jako třeba za švýcarské kapesní hodinky a plnokrevníky.

Ale byly to Jamesovy peníze. Zajisté měl právo vydat je, za co se mu zlíbí. Ale dokázal otevřít peněženku i v případě, že Emma požadovala nějakou částku na charitativní akce, jimiž žila. Ach, samozřejmě že vždycky protestoval..., ale jen na oko. Emma nikdy neodcházela z pracovny hraběte s prázdnou.

A nedalo se říci, že by James nebyl velkorysý k vlastním příbuzným. Svoji matku hýčkal v komfortu ve svém domě v Mayfairu. A osiřelému bratranci Stuartovi prokazoval dobro tím, že mu platil studia v semináři – na Stuartovu žádost – a zacházel s ním, jako by byl jeho bratr, a ne jen bratranec.

Ve světle této štědrosti si Emma nemohla pomoci, ale měla pocit, že to, co má Stuart v úmyslu, je nesprávné. James i jeho matka se budou cítit ublíženi. A co Penelopa a její rodiče? Emma strýci a tetě za tolik vděčila! Je lepší – mnohem lepší – dělat věci správně, otevřeně, aby si nikdo nemyslel, že je s vámi něco v nepořádku.

A Emma to Stuartovi dokáže tím, že o jejich plánu řekne Jamesovi sama. Stuart určitě přijde k rozumu, až uvidí, jak nadšeně přijal jeho bratranec tuto novinu – a Emma

nepochybovala, že ji tak James přijme, jestliže mu všechno řádně vysvětlí – a bude rád, že postupovala správně.

Pak však uslyšela hlas hraběte, který oslovil kohosi, kdo stál za dveřmi knihovny, a náhle si nebyla jistá, jestli je teď nejvhodnější informovat Jamese o citlivé záležitosti.

„Ano, to všechno je velmi zajímavé, slečno Van Courtová,“ řekl James a vůbec se nesnažil skrýt netrpělivost v hlase, „ale jestli vám to nevadí, mám nějakou důležitou záležitost, kterou teď musím vyřešit, takže mě musíte omluvit...“

„Ano, ale...“ slyšela Emma svoji sestřenici Penelopu, „je opravdu strašně důležité, o čem s vámi chci mluvit, můj lorde. Kdybych mohla jen...“

„Možná někdy jindy, slečno Van Courtová,“ odpověděl hrabě a v příštím okamžiku už byl v knihovně a zavíral za sebou dveře s výrazem ulehčení v hezké tváři.

Tento výraz se však rychle změnil ve zmatek, protože si všiml, že Emma stojí v jeho pracovně s rukama sepjatýma před sebou v gestu pokorné prosby.

„Ach lorde Denhame,“ řekla a najednou byla nervóznější než kdykoli jindy. „Omlouvám se. Chtěla jsem si s vámi rychle promluvit, ale teď vidím, že jsem si nevybrala nejlepší okamžik...“ Jaká obřadnost! Emma nepochybovala, že ubohá Penelopa, kterou hrabě tak rezolutně odmítl, vběhla do blízké komůrky, kde hospodyně přechovávala čisté prádlo a do níž se tak často schovávaly jako děti. Tam si může poplakat. Emma věděla, že bude těžké uklidnit ji. A večer mají jít na ples k lordovi a lady Chittenhousovým. Penelopa určitě nestihne dát se včas do pořádku.

Ale lord Denham neprojevil nelibost nad tím, že se Emma objevila tak nečekaně v jeho pracovně. Odstoupil od zavřených dveří – jako by se vzdaloval od něčeho nepříjemného – a s úsměvem řekl: „Tvoje návštěva není

nikdy špatně načasovaná, Emmo. Čemu vděčím za potěšení tentokrát? Je to ženský kroužek, který podporuje vězeňkyně v Newgate? Nebo nějaká misionářská liga?"

„Ach,“ vydechla Emma. James se posadil za masivní mahagonový stůl a sáhl po papíru a peru, aby napsal vzkaz svému sekretáři k šeku, který by měl vyplnit. „To ne.“

James překvapeně vzhlédl. „Ne? Neříkej mi, že sis našla nějaký další spolek, Emmo. Neměla bys dovolit, aby tihle lidé využívali tvoje dobré srdce. Verbují dobrosrdečné lidi, jako jsi ty, klidně by je však i ožebračili. To ti garantuji.“

„Nejde o charitu, dnes jsem tu kvůli něčemu jinému, můj lorde,“ řekla Emma a měla pocit, jako by se jí něco vzpříčilo v hrdle. Odkáslala si. Opravdu to nepůjde tak snadno, jak si myslela. Ve svých plánech zapoměla na oříškové oči hraběte, které občas měnily barvu od jasně zlatavé do tmavě zelené v závislosti na světle. Ale ať už byla jejich barva jakákoli, pohled byl vždycky stejný – pronikavý..., někdy jakoby spalující. Emma náhle ztratila vyrovnanost a stála před velkým stolem s rukama bezvládně spuštěnými podél boků.

Hrabě odložil pero a opřel se o opěradlo židle. „Dobře, Emmo,“ přikývl. „Ven s tím. Co jsi provedla dnes?“

„Já?“ vyjekla Emma. Je podivné, že takto reaguje – jako provinilé dítě. Vždyť přece hrabě není jejím poručníkem. Skutečnost, že Regina Van Courtová, která Emmu vychovala, a Jamesova matka, lady Denhamová, jsou nejlepší přítelkyně, z nich ještě nedělá rodinu. Nebyli příbuzensky spojeni – ještě ne. Emma si však byla zcela jistá, že nejvřelejším přáním obou dam je, aby se jejich rodiny jednoho dne sloučily sňatkem.

Co však nevěděly, bylo, že ten den měl přijít velmi brzy. Bohužel však k oltáři mířili jiní potomci, než které měly na mysli obě ženy.

„Vůbec nic jsem neprovedla,“ začala překotně vysvětlovat. „Opravdu... Vážně. Jsem tu kvůli Stuartovi.“

„Kvůli Stuartovi?“ James zvedl jedno tmavé obočí. Dokázal už mnoha činy – od financování Stuartových studií až po peněžní dary Stuartovým charitativním organizacím – že se o bratrance stará... Ale to neznamenal, že schvaluje všechny jeho činy. Však ani Stuart neschvaloval jeho. Vlastně měli zcela protichůdné povahy. James Stuarta většinou popuzoval, protože mu nerozuměl, a nesouhlasil s jeho životní filozofií. James často říkal, že je dobré pomáhat chudým. Ale nebylo by lepší chudým pomoci tak, aby si mohli pomoci sami? Stuart měl za to, že právě to dělají, přivádějí-li chudé na cestu k Pánu. James byl však přesvědčen – a rád to prohlašoval – že výchova chudých k hygieně, udržení rodiny a rozumnému investování financí je lepší odpověď. Je totiž složité starat se o duši s prázdným žaludkem.

„Jestli se to týká jeho bláznivého plánu,“ začal přísně James, „zřídit vikářství v divočině na Shetlandách, musím tě ujistit, Emmo, že žádné prosby z tvé strany mě nepřinutí změnit názor. Je to čiré šílenství. Neplatil jsem mu drahá studia v Oxfordu proto, aby vzdělání zahodil a plýtlval jím na nějaké bezzubé Skoty. Jestli ví, co je pro něho dobré, může dělat vikáře tady v Londýně, dokonce se může stát reverendem v denhamském opatství. A jestli to neví, dobře, nebudu mu stát v cestě. Samozřejmě vím, že mu nemohu zabránit, aby opustil církev Anglie pro církev Skotska. Ale mohu mu všechno ztížit tím, že ho odmítnu podporovat. Uvidíme, jak dokáže vyžít jen z platu. Za měsíc se vrátí, to mi věř.“

Emma polkla ostrá slova, která se jí drala na rty, když poslouchala, jak je její milovaný podceňován. Věděla, že v této chvíli by se neměla s dobrodincem svého budoucího manžela hádat.

„Netýká se to toho,“ řekla Emma. „Ale... No...“ Zarazila se a hlavou se jí mihlo, jestli Stuart náhodou neměl pravdu, když ji varoval, aby tuto záležitost s Jamesem neprobírala. Hrabě nebyl příliš nakloněn shetlandskému plánu, takže nebylo pravděpodobné, že bude vstřícný k té části, o níž ho chtěla právě informovat.

Na druhé straně, James k ní byl vždycky laskavý – nejen po smrti obou rodičů, když jako čtyřletá přibyla do rodiny Van Courtů. James se k ní choval velmi hezky a moudře. Už jako čtrnáctiletý hoch jí nabídl bratrskou lásku a zachránil ji před včelami, které si chtěla ochočit. James byl stejně chytrý jako Stuart, jenž byl o šest let starší než Emma a zdál se jí nedosažitelný, což jí připadalo romantické.

Dokonce i později se k ní James choval neobvykle ochranitelsky. Od chvíle, kdy se zúčastnila svého prvního plesu, s ní přestal zacházet jako s holčičkou – což se nedalo říct o zbytku rodiny. A kdykoli už nebyli nablízku tanečníci – třebaže se to stávalo jen občas – byla si jistá, že ji požádá o tanec hrabě z Denhamu.

A jakmile obdiv k Jamesovu bratranci Stuartovi vzrostl natolik, že už se to nedalo snést – zejména když Stuart předstíral, že skoro ani neví, že ona žije – James si z ní kvůli tomu neutahoval. Pravda, nebyl moc potěšen, když se mu svěřila, ale nezakázal jí, aby si na něho myslela. Zdálo se, že v Emmině „uctívání“ bratrance našel něco zábavného. Takže doufala, že bude potěšen. Jistěže bude. Stuart se mýlil, když říkal, že nebude. James byl velkorysý. Jen svoji dobrosrdečnost nedával na odiv – jako třeba teď s ubohou Penelopou. Ale to neznamená, že není hodný...

„Stuart a já...“ Emma polkla. Tak. Skoro to řekla. Je však podivné, jak je to obtížné; mnohem víc, než si původně myslela. Vždycky považovala Jamese za člověka, s nímž se hovoří snadno. Nebrala ho jako strašáka, kterého z něho dělal Stuart. Proč by pak člověk, který tak zle smýšlí o

církvi, platil Stuartovi studia v semináři? Mohl trvat na tom, aby jeho bratranec studoval něco jiného, například právo. Ale on to neudělal.

Ne, Stuart se mýlí. James štěká, ale nekouše. Určitě přijme klidně novinu, kterou mu Emma sdělí. Přivítá ji, protože to znamená, že se jejich rodiny konečně spojí, což potěší jeho matku. A není nic, co by James pro matčino blaho neudělal.

Kromě manželství, samozřejmě. Na ně ještě není připraven. A soudě podle toho, jak se choval před třicítkou, asi hned tak nebude. Což byla hořká pilulka pro matrony z vyšší společnosti, z nichž každá by za něj ráda provdala svou dceru.

„Co je se Stuartem a s tebou?“ zeptal se James trochu obezřetně, čehož si Emma nemohla nevšimnout.

„Stuart a já,“ vyhrkla Emma rychle, „se vezmeme. Ano, můj pane, musíš si s ním promluvit, protože se trápí absurdní obavou, že mu to nedovolíš a že budeme muset uprchnout. Ujišťovala jsem ho, že ti to nebude ani trochu vadit, ale ty víš, jak dokáže být tvrdohlavý. A já jsem doufala..., no, doufala jsem, že si s ním promluvíš. Protože já chci mít pěknou svatbu, kde budeš ty a Penny, tetička Regina a tvoje matka a další příbuzní. Mohl bys Stuartovi domluvit, co myslíš, můj pane? Byla bych ti moc vděčná.“

Tak. A bylo to venku. Teď už bude všechno dobré. James se jako vždycky o všechno postará díky zkušenostem a praktičnosti. Emma nikdy nezažila, že by James Marbury něco nevyřešil. Měla těžkosti ve škole? James přišel a všechno urovňal. Dělal jí potíže majitel sálu, který chtěla pronajmout pro slavnost založení nadace? James vyřídil spor jediným dopisem.

James dělal vždycky všechno správně. Samozřejmě že někdy bručel, ale nakonec každou záležitost vyřešil. Vždycky. Emma se teď cítila mnohem lépe.

Než zvedla zrak a podívala se hraběti do tváře.

„Svatba?“ vykřikl James tónem, který nebyl příliš přátelský. „Co je to za nesmysl! Emmo, to nemůžeš myslet vážně.“

Emma poděšeně zamrkala. „Mrzí mě, že jsem tě zklamala, můj pane,“ vyhrkla vyděšeně. „Ale myslím to vážně.“

„Ale... jsi na vdávání příliš mladá,“ namítl hrabě. „Vždyť jsi ještě dítě!“

„To tedy nejsem, můj pane! Už mi bylo osmnáct! Minulý měsíc ses zúčastnil mého narozeninového večírku, vzpomínáš?“

„Osmnáct...“ James poprvé za dobu, co ho znala, neměl slov. „Osmnáct je na sňatek pořád málo. Chceš se provdat za Stuarta? Teď? Vědí o tom strýc s tetou?“

Emma převrátila oči v sloup. „Ovšemže nevědí. Šla jsem nejdřív za tebou. Nikdo jiný o tom neví. Stuart si přeje sňatek utajit a uprchnout. Chce, abych s ním odjela na Shet...“

Emma se zajíkla, protože James vyskočil. Byl mnohem vyšší než ona, takže k němu vždycky musela vzhlížet. Když se mu teď podívala do tváře, pocítila úzkost. James vypadal nebezpečně. Už několikrát ho viděla rozzlobeného, to ano. Byl temperamentní a vyletěl, když došlo k nesrovnalostem v domácnosti nebo něco neklapalo u koní, které miloval.

Ale takto ho ještě neviděla. Vypadal... Nedokázala to popsat slovy.

Vražedně.

„Ty mi chceš říci,“ pronesl ochraptělým hlasem, který však ovládal úspěšněji než svaly v obličeji, „že můj bratranec má v úmyslu vzít tě s sebou na Shetlandy?“

Emma si uvědomila, jak velkého omylu se dopustila. Stuart měl absolutní pravdu, když trval na tom, aby se vzali tajně... Jestli tohle byl příklad reakce na novinku o jejich svazku, co budou dělat ostatní příbuzní?

„Není to tak zlé, jak to zní,“ pospíšila si Emma s ujištěním. „Jsem si jistá, že Stuart si najde velmi rychle vhodné místo. Kaplanem nebude dlouho.“

„Říkal jsem mu,“ zahřímal James tak, že se Emmě málem podlomila kolena, „že nemá ztrácet čas jako kaplan. Mohl by získat místo vikáře v denhamském opatství. Říkal jsem mu to snad tisíckrát!“

„Do-dobře,“ zakoktala Emma. „Jsem si jistá, že je ti za to vděčný. Opravdu. Ale víš, chce jít někam – a já s ním souhlasím –, kde bude moci být užitečný, kde lidé opravdu potřebují duchovního rádce, a já se obávám, že v denhamském opatství tomu tak není.“

„Takže on má v úmyslu přijmout místo stovky mil odsud na osamělém ostrově uprostřed Severního moře? Hodlá jít do země nikoho, kde bude pomalu skomírat, mohou přijít nemoci a – *on má v úmyslu vzít tě tam s sebou!*“

Oříškové oči najednou změnily barvu a byly jantarové. Emma se téměř bála do nich dívat, protože jejich barva byla pro ni denervující. Ach bože – jen to si dokázala pomyslet. Raději měla držet jazyk za zuby. Teď to ví, ale už je pozdě.

Strach z toho, co by mohl hrabě Stuartovi udělat, Emmu trochu vzpamatoval. Kdysi viděla oba bratrance zápasit – bylo to kvůli koni; James obvinil Stuarta, že se k němu choval příliš tvrdě – a nebyl na ně tehdy hezký pohled. Podobnému měření sil musí zabránit za každou cenu.

Vykřikla v citovém zmatku, který považovala za strach: „Opravdu, můj pane, nemusíš mě kárat. Stuart a já jsme dospělí a jsme schopni rozhodovat se sami. Já jsem sem přišla jen s nadějí, že ty, spíš než ostatní, nás pochopíš a budeš na naší straně. Ale teď vidím, že jsem neodhadla tvoji schopnost vcítit se...“

„To není všechno, co jsi neodhadla, děvče,“ vybuchl James se smíchem, který postrádal srdečnost. „Jestli si

myslíš, že dovolím, abyste uskutečnili takový bláznivý a pochybný plán...”

Emma věděla, že by měla držet jazyk za zuby, ale byla příliš rozohněná.

„Vidím, že bys nám to velice rád překazil,” pohodila hlavou, až se jí husté kudrny zatřásly. „My se Stuartem, na rozdíl od tebe, pane, nedokážeme jen sedět a pozorovat, jak ostatní trpí. Oba chceme z této země udělat lepší místo k životu pro ty, kteří měli méně štěstí než my. Na Shetlandách budeme pomáhat lidem, kteří to opravdu potřebují...”

„Jediný, kdo opravdu potřebuje pomoc,” pronesl temně hrabě, „je můj bratranec Stuart, který pozbyl rozum.”

Emma sykla: „Neodvažuj se na něho vztáhnout ruku! Jestli to uděláš..., jestli mu ublížíš, už na tebe nikdy nepromluví.”

„Drahá Emmo, ujist’uji tě, že tím nebudu strádat.”

Hrabě beze slova obešel stůl, několika dlouhými kroky přešel ke dveřím a otevřel je.

Než Emma stačila dojít na konec chodby, uslyšela hraběte vykřiknout bratrancovo jméno. Rozběhla se k němu.

„Ne, pane!” křikla. „Prosím, to ne.”

Ale už bylo pozdě. Uslyšela ránu a vyděšený výkřik lady Denhamové.

„Nebesa!” Z komůrky vyhlédla Penelopa se zarudlýma očima a překvapením přestala plakat. „To byl lord Denham? Co jsi mu řekla, Emmo?”

„Příliš mnoho,” hlesla Emma a rozběhla se do salonu, aby zamezila zavraždění svého snoubence.

1. kapitola

Mainland, Shetlandské ostrovy, květen 1833

Emma Van Courtová-Chestertonová měla špatný den. Dnešek ovšem nebyl horší než předešlé dny; vlastně se neměla dobře už asi rok. No, během posledních dvanácti měsíců zažila pár příjemnějších dnů, ale většina jich byla špatných.

Emma netušila, co zlého udělala, že ji stíhala taková smůla. Vždycky zvedla každý půlpenny, který našla na cestě, a vyhýbala se přecházení pod žebříky.

Ne že by věřila ve šťastné náhody, to bylo staromódní a podezřelé.

Ale minulý týden byla znovu u stromu Přání a přibila ke kmeni Stuartovy domácí trepky. Svoje boty obětovat nemohla a Stuart trepky už opravdu potřebovat nebude.

Ale když se druhého dne ráno probudila, uvědomila si, že včerejší počin jí štěstí nepřinesl, a smůla ji pronásledovala dál.

Kohout určitě zase utekl.

Smůla. To bylo jediné vysvětlení. Pohled z okna ložnice jí odhalil, že už se rozednívá. Olověná obloha byla světlá natolik, že začalo svítat už nejméně před hodinou, ale Emmu neprobudilo žádné kokrhání.

Takže vstává pozdě. Zase.

Přemýšlela o tom, že by měla vstát a čelit novému dni. Ale ležela ještě celou minutu a dumala, jestli se má vůbec obtěžovat vystrčit nohy z postele. Nakonec to bylo netrpělivé kňučení jejího kamaráda – pejska s roztomilým čumákem a nejasným rodokmenem, kterého Emma před týdnem našla v přístavu –, co ji donutilo vstát z postele.

Raději se přemůže, třebaže den nezačíná vůbec slibně, než aby pes udělal doma něco nepřístojného.

Emma rychle vklouzla do pantoflí a přehodila si přes sebe župan, zatímco fenka – podle Emmy vypadala, jako by měla každou chvíli porodit – jí obíhala ve šťastných kruzích kolem nohou.

Když Emma otevřela dveře domku a pustila psa ven, viděla, že věci jsou ještě daleko horší, než se domnívala. Nejenže jí utekl kohout, ale z oblohy se v hustých clonách řinul těžký a protivný jarní liják a přeměňoval dvoreček před domkem v rozblácenou bažinu. Během noci se nad mořem zformovala bouře a teď udeřila plnou silou na malý hebridský ostrov.

Poté, co se od října nad ostrovem přehnalo šest blizardů, nebyl pohled na hustý déšť zas až tak deprimující. Emmino nadšení jarní sprchou bylo však trochu zmírněno pomyšlením, že bude muset vyjít do deště a dojít do městečka, kde na ni čeká nejméně dvanáct dětí, které denně učí.

Emma nebyla jediná, kdo se díval na hustý déšť se smíšenými pocity. Malá fenka váhavě stoupla do bláta, pak se otočila a podívala se na Emmu, jako by chtěla říci: „Musím tam? Opravdu musím?“

Emmu zaujalo kromě váhavého výrazu ve tváři zvířete jeho tlumené zavrčení. Poznala, že něco je v nepořádku a že nejde jen o psíkovu nechuť jít do deště. Když se podívala

směrem, kam hleděla fenka, uviděla pod převisem střechy temnou postavu.

„Dobrý bože,“ zamumlala Emma a položila si dlaň na hruď. Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Opravdu, pomyslela si, tluče divoce. A ona tady stojí před domkem jen v košili a v županu, proboha... Být tak znásilněna! Nebyla by první případ. To se nesmí stát. Prostě nesmí, rozhodla se.

Otevřela oči, které na vteřinku zavřela, aby odříkala rychlou a tichou modlitbu, v níž žádala, aby toho člověka znala, a obrátila se k němu.

„Ach, pane MacEwane,“ pronesla ochraptělým hlasem. „Co tady děláte? Stojíte tu v dešti. Vyděsil jste mě k smrti!“

Obr – vysoký sto devadesát pět centimetrů, který žil se starou matkou na farmě v sousedství – sklonil hlavu a voda mu stekla z krempy klobouku na pevné boty. „Dobré ráno, paní Chestertonová,“ pozdravil stydlivě tichým hlasem. „Nechtěl jsem vás vylekat. Já... přinesl jsem vám kohouta.“

Teprve teď si Emma všimla, že Cletus MacEwan svírá pod paží hubeného kohouta.

„Ach bože,“ vydechla. „Zase utekl za vašimi slepicemi, pane MacEwane? To mě mrzí.“

„Asi zapomněl, že už u nás nebydlí.“ Cletus postavil kohouta na zem. „Už vám asi neuteče. Náš Charlie se s ním porval. Překvapuje mě, že jste neslyšela jejich křik a kokrhání až sem.“

Emma se podívala na kohouta, kterého Cletus postavil na zem. Bojovník rychle spěchal do sucha pod převis střechy, tam se začal hrdě procházet a předstíral, že vůbec neví, že se hovoří o něm.

„Neslyšela jsem je,“ odpověděla Emma. „Proto jsem dnes ráno vstala tak pozdě. Velice vám děkuji, pane MacEwane, že jste mi ho přinesl.“

Cletus přikývl. „No, řekl bych, že už u vás zůstane, protože Charlie ho pěkně pokloval.“ Pak plaše zvedl

druhou ruku, v níž držel košík, přikrytý bílomodrou kostkovanou utěrkou. „Málem bych zapomněl,“ řekl. „Máma je zrovna dopekla. Koláčky. Jsou čerstvé, právě vytažené z trouby.“

Emma vzala košík z jeho upracovaných, drsných rukou – zase si zapomněl rukavice, všimla si. Jen co přijde první teplý den, Cletus MacEwan odloží rukavice. Nemyslí na to, že počasí ve Skotsku se neřídí kalendářem. Uprostřed zimy může být teplo jako v létě a naopak v květnu – jako dnes – chladno jako v únoru.

„Ach pane Ewane,“ promluvila co nejhlasitěji, aby ji slyšel v šumění deště. „Děkuji vám velmi pěkně. Ale opravdu, nechtěla bych...“

Emma nebyla jen zdvořilá. Opravdu nechtěla, aby jí koláčky nosil. Milovala je, ale tohle bylo příliš. Cletus MacEwan byl Emminým nejoddanějším obdivovatelem, ale také mu někdy chyběl zdravý úsudek.

„Nebudete stíhat práci, když mi budete každé ráno nosit snídani,“ pokárala ho mírně.

Cletus se na ni usmál – byl to důvěřivý a přátelský úsměv malého dítěte. Ano, byl velmi mladý. Bylo mu teprve osmnáct, takže byl o rok mladší než Emma.

„Máma říká, že musíme dohlédnout na to, abyste pořádně jedla,“ odpověděl Cletus. „Má za to, že jste příliš hubená, a bojí se, že se nám brzy ztratíte...“

„Ano, dobře,“ přerušila ho Emma. Už mnohokrát slyšela nářky paní MacEwanové. Emma se těšila dobrému zdraví, ale Cletusova matka ráda informovala přítelkyně ve městě o své snaze vykrmit „ubohou vdovu Chestertonovou“. Nebylo pochyb, že příčinou sousedské laskavosti paní MacEwanové nebyla jen touha dát Emmě dobré jídlo. Měla jiný motiv – ten teď stál před Emmou a třásl se v mokřých šatech jako jehně před řezníkem.

Za normálních okolností by Emma nevpustila do domku žádného ze svých mnoha nápadníků, dnes se však rozhodla, že udělá výjimku. Možná zjihla při pohledu na MacEwanovy drsné ruce. Nebo ji zlomila nebeská vůně koláčků jeho matky? Ať to bylo jakkoli, Emma se rozhodla, že Cletuse pozve dovnitř. Zeptala se laskavým hlasem: „Půjdete dál, pane MacEwane?“ a ustoupila, aby mohl vejít.

Cletus MacEwan další pobídku nepotřeboval. Vkolébal se do místnosti a zaplnil ji svým obrovským tělem. „Moc děkuji, madam,“ zamumlal a pokývl hlavou. Tentokrát z něho crčela voda na její čistou podlahu. „Možná zůstanu na šálek čaje, budete-li tak laskavá.“

Emma se usmála a pozorovala souseda, jak se hrne ke krbu. Cletus MacEwan sice nebyl příliš chytrý, ale byl užitečný, když potřebovala zabít kuře k večeři, protože na tohle neměla Emma ani talent, ani chuť.

Ale to ještě neznamenalo, že o něm bude uvažovat jako o manželovi. Emma na manželství vůbec nepomýšlela.

A tady byly kořeny téměř všech jejích starostí, kohouta nevyjímaje.

Fenka zázvorové barvy – kterou Emma pojmenovala Una podle pejska z knihy, kterou právě četla – vykonala potřebu, otočila se a běžela zpátky do tepla domu. Emma o krok ustoupila, aby ji Una nepostříkala kapkami vody, až se otřepe.

Uviděla to, když bojovala v ložnici se svými vlasy – tuto bitvu s hustými blond kudrnami sváděla každé ráno. Stály jí kolem hlavy jako svatozář a žádný kartáč je nedokázal uhladit. Náhodou pohlédla přes okno ven a ztuhla:

Na cestičce vinoucí se mezi zeleninovými záhony stál pohřební vůz.

Svírala v zubech několik sponek, a když uviděla dlouhý černý kočár, málem je polkla. Byl to jediný zastřešený vůz v

osamělém ostrovním městečku, tažený dvěma koníky. Ti teď měli nosy v Emmině mladém zeli.

Emma zírala na čtyřkolový uzavřený kočár s rukama v údivu strnulýma nad hlavou. Co tady proboha dělá ten kočár? Vždyť tu nikdo nezemřel – aspoň nikdo, o kom by věděla. Emmin domek stál na osamělém útesu nad mořem. Její nejbližší sousedé, Cletus MacEwan a jeho matka, žili o půl kilometru dál, dole pod prudkým kopcem. Pan Murphy, majitel kočáru, si určitě nemyslel, že u MacEwanových někdo zemřel. A ona taky není mrtvá.

Pravda, zemřel tu Emmin manžel Stuart, ale to se stalo před šesti měsíci. A třebaže byl pan Murphy opilec, nemohl přece zapomenout, že odtud mrtvého už odvezl.

Ledaže – Emma pomalu spustila paže a uvnitř pocítila píchnutí – přijel Samuel Murphy z jiného důvodu. Ne pro mrtvého, ale aby se připojil ke skupině nápadníků, jako byl Cletus MacEwan, který se jí nepokrytě dvořil od chvíle, kdy se začalo povídat o jejím velmi neobvyklém dědictví. „Ach ne,“ řekla Emma nahlas. Una u jejích nohou šťastně zamávala ocáskem, protože si myslela, že Emma promluvila k ní. „Ne pan Murphy, prosím! Ne *pan Murphy*“

Už tak bylo dost zlé, že každé ráno čekal u jejího zápraží Cletus MacEwan. A horší bylo, že kdykoli přišla do městečka, obléhali ji nedočkaví staří mládenci různého věku a vzhledu. Mnozí z nich byli rybáři a pokoušeli se ji svádět tím, že jí mávali před nosem svými úlovky.

Ale to všechno nebylo nic ve srovnání s tím, že by ji od rána do večera sledoval velký černý pohřební vůz s třísníčkami visícími ze střechy.

Ne, to se nestane! Emma šla k posteli, kde večer předtím nechala šál. Přehodila si ho přes ramena a vyšla z ložnice přímo ke vstupním dveřím. Na obra schouleného před hořícím krbem se ani nepodívala.

Vstupní dveře byly horizontálně rozdělené v holandském stylu, takže Emma mohla otevřít jen horní část, aby si mohla na jaře a v létě užívat čerstvého mořského větru, aniž by jí do domu lezlo domácí zvířectvo, které se pohybovalo na dvorku. Otevřela tedy horní část a vyhlédla do deště na černý kočár. Na kozlíku seděla osamělá postava, která byla k nepříznivému počasí zřejmě zcela lhostejná.

Emma se zhluboka nadechla a vykřikla z plných plic: „Samueli Murphy, co tam děláte? Máte nějaký důvod ničit mi cestičku mezi zeleninovými záhony?“

Za ní se ozval nevěřící hlas Cletuse MacEwana: „Murphy? Co ten tady dělá?“

Naštěstí pan Murphy ho nemohl slyšet. Zdvořile se dotkl krempy mokrého klobouku a zavolal přes dvůr: „Někoho jsem vám přivezl, paní Chestertonová!“

Teprve teď si Emma všimla, že v kočáře někdo sedí. Bylo pochopitelné, že si ho Emma předtím nevšimla, protože v takovém počasí by nikdo z Faires tímto kočárem necestoval – pokud by nebyl v rakvi. Ale samozřejmě, kdyby někdo přece chtěl Emmu v téhle slotě navštívit, aniž by úplně promokl, musel by kočár použít, protože to bylo jediné kryté vozidlo v dalekém okolí.

„Je to MacCreigh!“ zavyl Cletus za Emmou a vstal. Musel se sklonit, aby neudeřil hlavou do stropních trámů. Emma natáhla obě ruce před sebe ze strachu o vzácné talíře z čínského porcelánu, které trůnily na horní polici příborníku v rohu místnosti, protože se při Cletusových pohybech roztráslly.

„No tak, pane MacEwane,“ vyjekla Emma. „Posaďte se laskavě. Není důvod myslet si, že...“

Viděla překvapený výraz v obličeji svého hosta a věděla, jak přišel na to, že přijel lord MacCreigh. Ten ji už jednou

nebo dvakrát navštívil – třebaže nikdy tak brzy ráno. Nepřekvapilo ji, že ji Cletus přerušil.

„Je to MacCreigh, říkám vám,“ trval na svém, ale poslechl ji a zůstal stát. „Vím to tak jistě, jako že tady stojím. Takový fintil by nejel v dešti na koni jako normální chlap, takže si najal Murphyho kočár...“

Emma viděla, že jestli chce čínské talíře zachránit, musí jednat. Při smůle, která se jí stále lepí na paty, to však nebude snadné. Obrátila tvář k dešti a vykřikla: „Lorde MacCreighu, vaše návštěva mě velmi překvapila. Myslela jsem, že je vám úplně jasné, že moje odpověď je...“

Zatímco mluvila, dveře kočáru se pomalu otevíraly a pak z něho vystoupil vysoký muž v krásném plášti lemovaném kožešinou. Doskočil na zem poněkud ztuhle – což bylo pochopitelné, protože vnitřek Murphyho kočáru byl určen pro pohodlí mrtvých, a nikoli živých.

V té chvíli Emma poznala, že jejím hostem není lord MacCreigh.

Kromě toho, že navzdory Cletusovým hanlivým slovům lord MacCreigh nebyl tak zženštilý, aby si najímal Murphyho kočár jen kvůli dešti – byl to dobrý jezdec, kterého počasí nikdy nezaskočilo –, mu tento muž vůbec nebyl podobný. Byl tmavý, zatímco Geoffrey Bain – baron MacCreigh – měl rezavé vlasy i obočí, a byl hladce oholený, zatímco Geoffrey Bain nosil knír. Navíc pod pláštěm měl příchodzí kalhoty z jelenice a zelenou saténovou vestu, Geoffrey Bain však chodil od doby, kdy ho opustila snoubenka, jen v černém. Věkem – asi třicet – a výškou – kolem sto osmdesáti pěti centimetrů – si byli podobní, ale v ostatních určujících znacích byli oba muži dokonalými protějšky.

Tento host byl pro Emmu cizincem. Už to bylo podivné, protože do Faires cizinci nejezdili. A určitě nenavštěvovali ji.

Musí jít o nějaký omyl. Ano, asi došlo k omylu. Protože pokud se zpráva o jejím dědictví nedostala za hranice ostrova a Emma se modlila, aby se to nestalo –, nebyl důvod, aby ji jakýkoli cizinec navštívil.

Muž se blížil k domku a Emma mu konečně uviděla do tváře. S píchnutím u srdce si uvědomila, že dnešní den bude ze špatných zřejmě nejhorší.

Nebyl to totiž cizinec. Žádný cizinec.

2. kapitola

„Ach bože,“ zamumlala Emma a sevřela rukou horní hranu holandských dveří.

Najednou ho poznala. Podobnost mezi tímto mužem a jejím zemřelým manželem byla vždycky zjevná: jasné oříškové oči, tmavé vlasy, o něco delší, než bylo v módě – když byla Emma v Londýně, byl považován za výstředníka... Široké čelo bez vrásek, brada s rýhou uprostřed, silná čelist.

Ačkoli James byl vždy větší a převyšoval Stuarta skoro o hlavu – a měl také širší ramena –, byl to Stuart, jehož vzhled ji okouznil, protože jí připadalo, že v něm dřímá spirituálně zaměřená duše. Aspoň si to vždycky myslela.

„Ach bože,“ opakovala Emma a v ústech měla najednou sucho.

Cletus stojící za ní udělal krok dopředu. Čínský porcelán v příborníku se hlasitě rozcinkal. „Je to mrtvý muž, ať je to baron, nebo ne,“ vyjel výhružně Cletus.

Emma si uvědomila, že promluvila nahlas. A ačkoli by ráda viděla, jak její hřmotný soused vytřásá z hraběte z Denhamu duši, vražda šlechtice v jejím obývacím pokoji by se asi těžko vysvětlovala místním úřadům.

Emma se otočila a natáhla obě ruce před sebe ve snaze zastavit Cletuse, jenž se hrnul ke dveřím. Prsty narazila na

pevnou hrud'. Zadržet Cletuse MacEwana bylo stejně obtížné jako zastavit rozzuřeného býka. Přesto se Emma pevně zapřela oběma nohama a odmítala se pohnout.

„Ne, ne, pane MacEwane,“ drmolila. „To není lord MacCreigh. To vůbec není lord MacCreigh.“

Cletusovy tmavé oči zamrkaly. „Není?“ zeptal se a zřejmě ji podezíral, že se ho pokouší oklamat. „Když to není MacCreigh, kdo to potom je?“

„Nikdo,“ odpověděla. „Nikdo, kdo by vás mohl zajímat.“

Dobrý bože, ten je ale silný! Jako parní stroj, málem ji porazil. Cletus MacEwan byl natolik džentlmen, že by na Emmu nikdy nevztáhl ruku. Ale ve své nedočkavosti ztrestat muže, kterého považoval za svého soka, jí sevřel ramena a pokoušel se ji – samozřejmě opatrně – odsunout z cesty. Emma se však zapřela ještě pevněji, rozhodnuta udržet ho na místě.

„Opravdu, pane MacEwane,“ promluvila skrze sevřené zuby. Paže se jí třáslы námahou, jak se mu snažila zabránit v pohybu. „Neměl byste už jít domů? Jsem si jistá, že vás matka potřebuje...“

Hluboký hlas se ozval dřív, než očekávala, a byl hlubší, než si pamatovala. Zvučný bas, který neměl rád neposlušnost. Zdálo se, že rozechvívá prkna podlahy stejnou silou jako mocné nohy Cletuse MacEwana.

„Co to znamená?“ zahřměl James Marbury.

Emma zvedla hlavu. Přes kudrny, které jí spadly do očí, viděla, že za holandskými dveřmi stojí hrabě z Denhamu a v obličeji má nevěřící výraz. Emma vykřikla, otočila hlavu a dál se snažila vší silou zadržet Cletuse.

A pak, než pochopila, co se děje, byla vysvobozena ze sevření Cletuse MacEwana a usazena na židli. Opravdu, přesně tak se to stalo..., pokud si to dobře uvědomovala. V jednom okamžiku bojovala s Cletusem, aby mu zabránila

zabít manželova příbuzného, a v příštím seděla na židli. Una zuřivě štěkala u jejích nohou na oba muže.

A Cletus MacEwan, který byl čtyři roky po sobě šampionem v běhu ve Faires, nejvyšší a nejsilnější muž na ostrově, se po úderu do tváře potácel dozadu...

Přímo na Emmin příborník.

„Ne!“ Emma vyskočila a rozběhla se k němu právě ve chvíli, kdy se hrabě z Denhamu napřahoval ke druhému úderu. Zarazil se, věnoval jí kouzelný úsměv a na chvíli na ní spočinul pohledem hezkých oříškových očí.

„Neboj se, Emmo,“ řekl James Marbury mírně. „Naučím toho mladého troubu, že v přítomnosti dámy má mít ruce podél těla.“

Ale už bylo pozdě. Cletus, omámený prvním úderem, neviděl, že přichází druhý. Emma stála jako přimražená a s hrůzou sledovala příborník, který se postupně hroutil pod nadměrnou vahou rozložitého venkovana. Vzácné kusy jemného porcelánu se nejdřív zachvěly, pak začaly nadskakovat a potom se pomalu – aspoň Emmě to tak připadalo – snášely na bezmocného křupana.

Nejdřív na něho spadla polévková mísa a omáčník. Po nich konvička. Následovaly velké talíře, dezertní talířky a nakonec šálky na kávu a podšálky.

Emmě se zdálo, že demolice trvá mnoho dlouhých minut, ale byly to jen vteřiny. Kdyby ničení trvalo déle, dokázal by hrabě jistě zachránit víc než pouhý jeden šálek před údělem ostatních, jež se po dopadu na dřevěnou podlahu roztříštily kolem ležícího Cletuse MacEwana.

Když dopadl poslední čínský hrníček, Cletus zavyl a vztyčil se na loktech. Zatvářil se zmateně. „Co se stalo?“ zeptal se a smetal si střípky z hrudi.

Emma zírala na spoušť, která byla ještě před chvílí servisem z jemného čínského porcelánu, zdobeného bordurou ručně malovaných růžiček. Kromě šálku, který

držel hrabě, nezůstal jediný kousek celý. U Emminých nohou seděla Una a nepřátelsky pozorovala oba vetřelce.

James prolomil mlčení jako první. Obrátil šálek dnem vzhůru a prohlédl si červenou značku. Pozdvihl obočí. „Limoges,“ přečetl nahlas. „Ruční výroba.“

To bylo všechno, jen lhostejná poznámka. Tohle je mu podobné! Je to tentýž James Marbury, devátý hrabě z Denhamu, který zničil to jediné, co ještě měla a co pro ni mělo cenu – stejně, jako to udělal před rokem.

Priskočila k němu a vytrhla mu šálek z rukou.

„Ano,“ vykřikla z plných plic. „Ruční výroba! Těšil mě, než jsi sem vpadl a všechno rozbil na kusy!“

Hrabě zamrkal. Emma měla dojem, že je překvapený, ale byla příliš rozzuřená, než aby přemítala nad tím, jak se nenadálý host asi cítí.

„Když jsem sem vpadl?“ zopakoval, jako by ho svými slovy ranila. „Promiň, Emmo, ale když jsem přišel k tvým dveřím, připadalo mi, že tě napadl. Odpusť mi, jestli jsem se choval jako džentlmen a bránil tě!“

Emma na něho překvapeně hleděla. „*Já* jsem se snažila chránit *tebe*, ty naivko. On chtěl napadnout *tebe*, ne mě.“

„*Mě?*“ James zvedl obočí a podíval se na Cletuse, který seděl na zemi a opatrně si vytahoval střepy z předloktí. Kdykoli ho střípek píchl do prstu, trhl sebou. „Proboha, proč jste mě chtěl napadnout?“ zahřměl hrabě. „Vždyť vás ani neznám!“

Cletus vzhlédl s vyděšeným výrazem ve tváři. „C-co?“ zakoktal. Ještě se úplně nevzpamatoval z ran, které utřžil. Několikrát potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit vody v uších. Pak pokračoval: „*Já... já... vás neznám, pane. Myslel jsem, že jste lord MacCreigh.*“

„Lord MacCreigh?“ James se otočil k vdově po bratranci. „Kdo je to, ten MacCreigh?“

Ale Emma jen zavrtěla hlavou a nešťastně se dívala na nepořádek na podlaze. „Ten porcelán byl svatební dar,“ řekla smutně. „*Jediný* svatební dar, který jsme se Stuartem dostali. A teď je zničený. Kvůli tvé natvrdlosti...”

„Natvrdlosti!“ přerušil ji hrabě. „Tak se podívej...”

„Je po něm. Podívej se na to.“

Emma nebyla typ ženy, která by plakala nad rozbitým porcelánem, ale v této chvíli měla v očích slzy. Hleděla na hrníček, který svírala v ruce, a živě si vybavila den, kdy dostala dřevěnou krabici s nálepkou, na níž stálo: Limoges, Francie. Jak byla nadšená a šťastná, když vybalovala jeden po druhém kusy nádherného servisu.

Stuart samozřejmě projevil nelibost. Nikdy nebyl upnutý na materiální statky. To byl jeden z důvodů, proč se do něho Emma zamilovala, jedna z mnoha kvalit, jež ho stavěly nad všechny další muže, které v životě potkala. Stuart byl zaměřený duchovně a měl obětavou povahu. Emma ještě nikdy nepoznala nikoho tak ochotného pomoci méně šťastným a tak oddaného Pánu jako Stuart. Velice se snažila, aby byla jako on, aby se její mysl stala spirituálnější, aby nebyla závislá na materiálních věcech...

Ale v tomhle – stejně jako v dalších oblastech – podle Stuarda selhala.

Porcelán z Limoges byl vhodným příkladem. Jak ráda zvedala nové talířky ke slunci, aby je mohlo prozářit. Říkala, že jí připadá, že servis vznikl působením tajemného kouzla. A když jí Stuart začal vysvětlovat chemický postup výroby porcelánu, neposlouchala – samozřejmě tak, aby si toho nevšiml. Raději věřila v kouzlo.

Ale teď bylo pryč – a to vinou Jamese Marburyho.

Hrabě z Denhamu si odkašlal. „Řekni mi název té řady, Emo,“ požádal ji. „Nechám ti poslat nový...”

Emma, rozzlobená na sebe proto, že tak vyvádí kvůli hloupým šálkům a talířkům – ale taky proto, že ukázala

slabost před mužem, s nímž už nikdy nechtěla mluvit –, zvedla ruku a setřela si slzy krajkou rukávu.

„Nevadí,“ řekla. „Na tom nezáleží.“

James tvrdohlavě trval na svém: „Záleží. Jen mi řekni...“

„Nezáleží. Říkám ti, že ne. Jen...“ Emma se na něho podívala a slzy byly pryč. „Co tady děláš? Myslela jsem...“

Prerušilo ji Cletusovo zavytí. Mladík ze sebe odstranil většinu porcelánových střepů a teď se neohrabaně zvedal. Emma postavila šálek na polici nad krbem a pomohla mu na nohy.

„Jste v pořádku, pane MacEwane?“ zeptala se. „Ublížil vám?“

„Ne, ne.“ Cletus, jehož nejvíc trápila raněná pýcha, se otočil a podíval se na spoušť kolem sebe. „Paní Chestertonová!“ vykřikl v hrůze. „To všechno jsem způsobil já?“

„Vůbec ne,“ odpověděla Emma. „To zavinil tenhle pán.“ Šlehla po Jamesovi rozzlobeným pohledem, který venkovan užasle zírající na rozbitý příborník nepostřehl.

„Bože,“ vydechl Cletus. „Vyroším vám nový, paní Chestertonová. Slibuji. Úplně nový příborník. Bude hezčí než ten starý, přísahám.“

„Děkuji vám, pane MacEwane.“ Emma se sehnula, sebrala ze země klobouk, očistila ho od prachu a podala mu ho. „A teď byste měl raději jít.“

Cletus vzal klobouk, ale nepoděkoval. Místo toho vrhl nepřátelský pohled na hraběte. „A co s ním?“ zeptal se nabručeně.

Emma si založila ruce na hrudi a řekla: „Co s ním, pane MacEwane?“

„No...“ Cletus zašoupal velkou nohou. „Kdo je to?“

„Bratranec pana Chestertona,“ odpověděla Emma. „Hrabě z Denhamu.“

„Bože!“ Mohutný venkovan se vyděsil a začal ve velkých prstech nervózně žmoulat klobouk. „Hrabě,“ zamumlal zamyšleně. „Málem jsem uhodil *hraběte*.“

„Ano.“ Emma sevřela rty, popadla Cletuse za paži a pokoušela se ho dostrkat ke dveřím. „Jděte domů – hned, pane MacEwane.“ A všechno vyklopte matce, aby mohla běžet do městečka a tam to roztroubit, dodala v duchu. Věděla, že ve Faires nemá cenu pokoušet se cokoli udržet v tajnosti. Bylo lepší dát všechno ve známost – a na matku Cletuse MacEwana, jak Emma během několika posledních měsíců poznala, se v tomto směru dá spolehnout.

„Hrabě,“ zamumlal Cletus naposledy a Emma ho vystrčila na děšť. Po celou dobu rozmluvy nespouštěl z Jamese oči. Venku si ani nevzpomněl, že by si měl nasadit klobouk. Vzpamatoval se, až za ním Emma zabouchla dveře. Viděla okénkem, jak se courá ke kočáru. Pan Murphy se choulil ve svém odřeném povozu a nepochybně si tam krátil čekání na bohatého klienta popíjením whisky. Oba ostrované, pan Murphy a pan MacEwan, budou jistě přidávat k dobru příběh o významném hostu ještě několik měsíců po jeho odjezdu.

Ale Emma by klidně věnovala poslední zachráněný šálek, kdyby tím hraběte přiměla k opuštění své domácnosti. Pohled na něho jí však prozradil, že James se nikam nechystá. Stahoval si rukavice – určitě z jemné jehněčí kůže –, rozhlížel se po místnosti a hodnotil. Emma nepochybovala, že si všiml, jak je domek malý. Dobře, Stuart neměl velký plat, tudíž si nemohli nic většího dovolit. Domek byl opravdu malý, Emma se však pyšnila tím, že ho měla útulně zařízený a vždy uklizený. A byl velmi hezký i zvenčí, s doškovou střechou a zeleně natřenými dveřmi a okenicemi. Pokud si jeho lordstvo myslí něco jiného, ať si, je to jeho věc.

Jídelní stůl – hrubě otesaná deska s dřevěnými nohama – zřejmě hraběcímu standardu vyhovoval, protože James si na něj položil klobouk, do něhož hodil rukavice.

Emma si na okamžik pomyslela, že si snad i vyzuje boty a nohy si natáhne k ohni! No, to nedopustí. Nebude toho muže hostit, ne po tom, jak tehdy zacházel se Stuartem. Prostě *nebude*.

Nakonec řekla tak chladně, jak jen dokázala: „Jestli sis přijel pro Stuartovy věci, vážil jsi cestu sem zbytečně.“ Šla do kouta, kde přechovávala smeták a lopatku. Vzala je, přešla pokoj a začala zametat zbytky bývalého jídelního servisu. „Všechny jeho šaty a věci jsem dala církvi.“

Zdálo se, že tak vteřinu nebo dvě její slova nechápe. Pak, jako by si nebyl jistý, že dobře slyšel, se zeptal: „Církvi? Ty jsi dala všechny Stuartovy věci církvi?“

„Ano,“ odpověděla Emma. Porcelánové střepy hlasitě cinkaly, když je smetala na lopatku. „Správně.“

„Chceš mi říci,“ řekl James pomalu, „že nějaký náčelník divokého kmene v temné Africe nosí kalhoty mého bratrance?“

Emma se na něho křivě usmála. „Ale ne. O jeho šaty se podělili chudí přímo tady, ve Faires.“

Jamesův pohled putoval k oknu. Tak, pomyslela si s pocitem vítězství, teď pozná tartanovou vestu, kterou má na sobě Samuel Murphy.

„Chápu,“ přikývl James. Znělo to mírně zahanbeně. Možná, pomyslela si Emma a pookřála, možná se rozhněvá tak, že mě nechá na pokoji a odjede!

Ale nezdálo se, že hrabě by měl v úmyslu odejít. Ať už sem přijel kvůli čemukoli – bože, proč jen musel přijet? –, zřejmě neodjede, dokud to nedostane. Sáhl po dřevěné židli – u stolu byly čtyři –, otočil ji tak, aby na Emmu viděl, a posadil se.

„Nechej toho, Emmo,“ požádal ji, „a pojď si sednout ke mně. Máme co dohánět. Vždyť jsme se neviděli rok.“

Emma na něho jen zírala. Když si ho teď prohlížela zblízka, vnímala podobnost mezi manželem a Jamesem – a byla opravdu zarážející. Hrabě byl však hezčí, než býval Stuart, vlasy měl tmavší, oči jasnější a bradu hranatější. Emmě teď vlastně připadalo, že mladší Stuart byl nepodařeným odliškem svého bratrance... Jako by její manžel byl jen Boží skicou pro hraběte z Denhamu.

A James byl snad přesvědčen, že opravdu je Bohem vyvolený. Kdo jiný by přijel neohlášený k jejím dveřím a očekával, že kvůli jeho návštěvě všeho nechá?

„Obávám se, že nemám moc času na rozhovor, lorde Denhamo,“ řekla krátce. Ze všech sil se snažila udržet lehký tón. Upřímně doufala, že neslyší bušení jejího srdce, které se jí zdálo až příliš hlasité už od chvíle, kdy ho spatřila vystupovat z pohřebního vozu. „Už teď mám zpoždění,“ řekla. „Když jsi tedy nepřišel pro Stuartovy věci, tak proč?“

James se zatvářil překvapeně. „A proč ne?“ Nestávalo se každý den, aby nějaká žena odmítla rozhovor s hrabětem z Denhamu.

Ale většina žen ho neznala tak dobře jako Emma.

„Omlouvám se, Emmo,“ promluvil James hlubokým hlasem. „Netušil jsem, že se chystáš pryč. Když jsem přišel, vypadalo to, že se dobře bavíš.“

Emma cítila, jak se červená. Věděla, na co naráží, bylo to v jeho tónu i ve výrazu. Vysypala porcelánové stěpy do jedné z mála zásuvek, které zůstaly neporušené, a řekla: „To byl můj soused pan MacEwan. Zastavil se, aby mi vrátil kohouta.“

„Kohouta,“ zopakoval hrabě bezvýrazně.

„Ano,“ potvrdila Emma. „Utekl mi.“

„Tobě utekl kohout?“

„Ano.“ Proč to zní, jako by jí nevěřil? „Utíká docela často. Dali mi ho darem a zdá se, že postrádá své původní prostředí a chce se tam vrátit.“

„Je to dar od pana MacEwana?“ zeptal se hrabě zvědavě.

„Vlastně ne. Toho kohouta mi dala matka pana MacEwana.“ Všimla si, že James zvedl obočí, a ukázala na košík na stole. „Dnes pro mě upekla tyhle koláčky. Vezmi si, jestli chceš. Určitě jsou ještě teplé.“

Lord Denham výzvu ignoroval. Nespouštěl z ní pohled, což ji podivně zneklidňovalo. Jeho oči měly vždycky zvláštní barvu, nebyly ani výlučně zelené, ani hnědé. Připadaly jí téměř zlaté, jako snubní prsten, který si sňala před mnoha měsíci a někomu ho darovala – už ani nevěděla komu. Byl to někdo, kdo ho potřeboval víc než ona.

„Máš velmi... pozorné sousedy,“ utrousil James. Byl v tom opět náznak něčeho, v tónu jeho hlasu znělo něco... Emma nedokázala přesně říci co. Jistě to nebude nic hezkého. Pokud to vyšlo z úst hraběte z Denhamu, tak ne.

„Ano,“ přitakala. „No, pan MacEwan a jeho matka se o mě starali, když Stuart odešel.“

Nevyřčená kritika toho, že hrabě a *jeho* matka pro ni neudělali od smrti jejího manžela nic, dopadla na úrodnou půdu..., přestože to Emma takhle nemyslela. James zareagoval rychle. „No, pan MacEwan a jeho matka věděli o Stuartově smrti mnohem dřív než my. Já sám jsem o tom byl zpraven minulý týden. Opravdu, Emmo, to jsi nám nemohla dát vědět dřív?“

„Nemohla. Vždyť víš, že celá oblast byla v karanténě. Ukončili ji teprve minulý měsíc.“

„Přesto jsi mohla poslat zprávu...“

„Víš dobře, že bys hned přijel,“ namítla, „karanténa nekaranténa. A já jsem nemohla mít na svědomí tvoji smrt.“ *Stejně jako Stuartovu*, dodala v duchu. Obrátila se a

vzala z věšáku na stěně klobouk. „No, tak jsi mě viděl a můžeš všem říci, že se mám docela dobře. A teď, pokud mě omluvíš, opravdu už musím jít.“

„Musíš jít?“ zeptal se. Asi to od něho taky očekává. Ale vždyť teprve přijel! A příjezd hraběte z Denhamu znamenal vždycky událost. „A kam?“

„Do školy,“ odpověděla prudčeji, než chtěla. Věděla, co řekne, až se dozví plnou pravdu. Bude se jí vysmívat... nebo něco horšího.

„Do školy?“ zopakoval. „A proč? Snad dnes nemáte schůzi misijní společnosti?“

Navzdory své nervozitě Emma nemohla skrýt úsměv. „Ne. Místní misijní společnost je sice horlivá, ale ne tolik. Musím jít do školy, protože jsem učitelka.“

„Učitelka?“ James na ni zíral. „Ty učíš, Emmo? A co? A koho?“ Dobře, aspoň se nesmál.

„Učím ve škole,“ odpověděla. „Děti. Můj pane, pokud mě teď omluvíš, už půjdu. Můžeš tady zůstat, pokud si přeješ – ačkoli si neumím představit, proč bys tu chtěl být – ale já už musím jít. Rozumíš mi snad, že?“

Hrabě z Denhamu jí však nerozuměl. Vypadal stejně překvapeně jako ve chvíli, kdy překročil její práh.

Konečně se zdálo, že se vzpamatoval. Zvedl klobouk a řekl: „Odvezu tě do města, Emmo.“

Emmě se rozšířily oči. „Ach,“ vydechla. „To není..., chci říci, že to není nutné.“

James zvedl tmavé obočí a nasadil si rukavice. „Chceš jít raději pěšky? Tři kilometry v tom dešti?“

Emma se zadívala na přívaly, jež se valily z oblohy. Una u jejích nohou, která se neodvážila sama ven, tiše zakňourala. Do deště se jí nechtělo stejně jako Emmě.

Jízda kočárem. To je všechno, co jí hrabě navrhuje. Jízda do města. A pak, bude-li mít štěstí, možná nastoupí na

převozní loď a odjede, aniž zjistí plnou pravdu o Emmině smůle.

Proč by s ním nejela? Však nebude mít smůlu pořád. Věci se přece musí jednou změnit, tak proč ne teď?

3. kapitola

Nejdřív si James říkal, že je to způsobeno deštěm. A byl to prudký a bodavý déšť, úplně jiný než jemné spršky v Londýně nebo v rodném Devonshiru. Tento liják způsobil takovou záplavu, že to, co mělo sloužit jako cesta, pokrývala deseticentimetrová vrstva bláta. Dlážděné cesty snad nebyly v těchto končinách shetlandských ostrovů známé vůbec – stejně jako dobrá káva a domovní kanalizace.

Jakmile déšť na chvíli zeslábl a umožnil Jamesovi ostřejší pohled na ženu stojící ve dveřích domku, už nemohl vinit déšť z toho, co vidí.

Emma by tam stát neměla. Když o tom teď James přemýšlel, musel si připustit, že byl blázen, jestliže si myslel, že se s ním vrátí do Anglie.

Ale co jiného měl předpokládat? Stuart byl mrtvý už šest měsíců. Dozvěděl se to z krátkého dopisu, který mu byl doručen do vlastních rukou minulý týden. V něm Emma vysvětlovala, proč čekala tak dlouho, aby je informovala o Stuartově smrti. Tyfová epidemie, která zabíjela ve Faires v době Stuartovy smrti, vyústila v karanténu postižených oblastí a ona nechtěla, aby kdokoli riskoval život ve snaze utěšit ji a vyjádřit jí soustrast...

Lady Denhamovou Emmina váhavost velmi rozzlobila, ale pro Jamese bylo dobré, že čekala tak dlouho. Kdyby totiž Emma poslala dopis na podzim, a ne minulý měsíc, James by přijel do Faires i přes varování, protože by věděl, že Stuartova žena v ohrožené oblasti je. Jeho svědomí by mu nedovolilo nechat kteroukoli ženu na pospas špíně a nemoci. James by se nemohl považovat za čestného muže, kdyby něco takového dopustil.

Ale nebyla to kterákoli žena, byla to Emma. *Emma*. Tu by tam nenechal ani za nic. Okamžitě by odjel do Faires a trval by na tom, aby se s ním vrátila do Anglie...

A právě teď si uvědomil, že její rodina také selhala.

Věděl, že by ho to nemělo překvapovat. Van Courtovi, stejně jako jeho rodina, nepřijali Stuartovo a Emmino rozhodnutí vstoupit do manželství bez výhrad. Emmina teta se strýcem vlastně podnikli určité kroky, aby mladé milence od sebe odloučili. Drželi neterě několik dní uvězněnou v jejím pokoji, jakmile se od Jamese dozvěděli o plánovaném útěku a svatbě. James se samozřejmě domníval, že je jeho povinností sdělit vše jejím poručníkům.

Bohužel Van Courtovi nehlídali svoji schovanku, jak by měli, protože za týden jim utekla. Jedné noci zmizela i s jeho bratrancem, dostala se za hranice a čtyřiaadvacet hodin poté se vzali.

A tehdy skončil zájem Van Courtů o dívku, kterou kdysi zbožňovali, ale již teď považovali za nevďěčnou. Přátelství mezi Reginou Van Courtovou a Jamesovou matkou vývojem událostí také utrpělo. James vycítil, že jeho matka vidí ve Stuartově a Emmině útěku něco romantického, zatímco paní Van Courtová – a James ji chápal – byla chováním obou milenců hluboce raněna. V Emmině dopise však nebyla zmínka o tom, zda ještě žije ve Faires. Po doručení dopisu James přirozeně předpokládal, že Emma je

v Londýně. Měl pokušení navštívit ji u tety a strýce, protože předpokládal, že Van Courtovi, přestože byli Emminým chováním raněni, se od ní neodvrátili. Nemajetný Stuart určitě neušetřil ani cent a zanechal Emmu bez prostředků. Plat kaplana, jak James věděl, činil jen malý obnos ve srovnání s příspěvky, které James kdysi tvrdohlavému bratranci poskytoval.

Jemná matčina připomínka, že se se Stuartem a jeho nevěstou nerozloučil nejlépe, a její úvaha o tom, že jeho přítomnost by mohla vdově způsobit další bolest, byly důvodem, proč návštěvu odložil. Lady Denhamová se rozhodla, že zaplatí nezbytné výdaje na Jamesovu cestu do Skotska. Odtud její syn zařídí převezení Stuartových ostatků do Denham Abbey, kde odpočívají všichni členové rodu Marburyů.

Ironií osudu bylo, že James pocítil ulehčení nad obratem událostí. Byl by však mnohem raději, kdyby se s Emmou setkala matka. Nevěřil, že bude schopen dívat se Emmě do tváře ztrápené žalem s vhodnou rezervovaností. Ty její krásné modré oči – na něž James stále vzpomínal – nutily muže jednat, zejména zaplnily-li se slzami!

James si příliš pozdě uvědomil, že jeho úleva trvala jen krátce. Lady Denhamová bude určitě rozladěna nezájmem Emminých příbuzných, neboť mladá vdova nevyhledala útočiště u své rodiny. Ne, místo toho zůstala ve Faires a poslala dopis po nějakém Skotovi, který vycestoval do Londýna, kde hodlal zbohatnout.

A teď byl James nucen postavit se jí tváří v tvář a dívat se do jejích modrých očí. Hledět na ni a čelit těm očím a nepřátelství, o němž se domníval, že k němu stále cítí.

Presvědčoval sám sebe, že Emma v sobě nebude hromadit vztek proti němu. Byla vždy otevřená, vstřícná dívka, byla to nejvřelejší a nejbezelstnější bytost, jakou kdy poznal. Jistě

se na něho nebude zlobit za něco, co se stalo před dvanácti měsíci.

Nebo ano? Byla sice otevřená a bezelstná, ale také dost tvrdohlavá – a tento povahový rys byl příčinou veškerých současných potíží.

Ted', když seděla proti němu v kočáře, bylo těžké odhadnout, jak o něm smýšlí po roce, co se neviděli. Nebyl zvlášť nadšený z toho, co se odehrálo v domku. Opravdu ji nemohl obviňovat. Měl pocit, jako by se od chvíle, kdy vešel do toho absurdně malého domečku, v němž donedávna žila s jeho bratrancem, změnilo ve střepey mnohem víc než její porcelán z Limoges.

První, co uviděl, byla krásná žena, kterou ohrožoval obrovitý *venkovský křupan* – to bylo jediné správné označení. Proto udělal to, k čemu byl veden celý život – bránil slabší pohlaví. Vzápětí však zjistil, že Emma nepotřebuje být bráněna, a nadto jeho snahu ani trochu neoceňuje.

Vděčnosti se nedočkal a měl jen odřené klouby prstů.

Ani ho nepřekvapilo, že mu Emma vyčínila.

Přesto bylo zvláštní, že dokáže být po ztrátě manžela tak tvrdá, a tím nemyslel jen, jak se zachovala nad rozbitým porcelánem z Limoges. Očekával slzy.

Ale kdy se Emma Van Courtová-Chestertonová chovala podle očekávání?

Dokonce ani nenosí černé šaty. Šaty v barvě holubí šedi, které měla pod pláštěm, vypadaly obnošeně, krajka lemující rukávy byla trochu potrháná a nabírané rukávy už dávno vyšly z módy. Ale nezáleželo na tom, co měla Emma Chestertonová na sobě – i kdyby se oblékla do hábitu milosrdné sestry, neskryla by svoji krásu.

James si povzdychl a podíval se ven přes prasklé okénko kočáru. Nedokázal pochopit, že někdo může milovat život u moře. Útes, na němž stál Stuartův domek, byl

nepochybně každé ráno zahalen mlhou a po zbytek dne bombardován slunečními paprsky, deštěm nebo sněhem. V okolí nespatrił jediný strom. Méně chráněné a méně přívětivé místo k životu si dokázal stěží představit.

Nikde nebylo ani památky po náhrobním kameni. Protože James neobjevil na hřbitově na předměstí Faires náhrobní kámen se Stuartovým jménem, předpokládal, že hrob bude někde na neutěšeném útesu. Reverend Peck, Stuartův bývalý zaměstnavatel, mu moc nepomohl. Prohlásil, že během tyfové epidemie zemřelo tolik lidí, že po Stuartově smrti bylo nemožné pořizovat záznamy o tom, kdo je kde pohřbený. Obyvatelé umírali i po šesti během jednoho dne, hroby se kopaly jeden za druhým, a dokonce se pohřbívalo i do hromadných hrobů. James si však byl jistý, že Emma by nenechala manžela pohřbít do společného hrobu. Alespoň za tohle jí byl vděčný a byla to jedna z mála věcí, za kterou jí mohl od začátku této neobyčejné cesty poděkovat.

Otázka zněla, co bude dělat dál. Nic nešlo tak, jak si naplánoval. Ale v těch několika chvílích, kdy pozoroval přes prasklé sklo Murphyho kočáru Emmu stojící ve dveřích, si vytvořil plán nový. Uvědomil si, že jeho poslání převézt Stuartovy ostatky bude asi neúspěšné.

Místo původního plánu se objevil jiný, mnohem důležitější. A James se pevně rozhodl, že v tomto neúspěšný nebude.

Emma, která usedla do kočáru proti hraběti, nesváděla žádnou vnitřní bitvu. Vlastně měla pocit, že se všechno – po velmi dlouhé době – konečně začíná zlepšovat. Nejenže se jí hrabě nezeptal na to, jak Stuart zemřel, ale umožnil jí, aby se posadila ve směru jízdy, a sedl si naproti. Emma nenáviděla sedění proti směru jízdy.

Ale brzy začala cítit, že její štěstí nebude trvat dlouho... Právě v té chvíli se kola kočáru zaryla do hlubokého bláta a

hrabě z Denhamu byl vymrštěn ze sedadla proti ní. Ve zlomku okamžiku si Emma pomyslela, že hrabě přistane na ní... Nedokázala však pochopit, proč jí to připadá tak vzrušující. Asi proto, říkala si, že je tak velký a při pádu na ni by ji mohl pohmoždit.

Naštěstí se právě včas něčeho zachytil. Znovu se posadil, zaklonil se a řekl hrobovým hlasem: „Promiň, Emmo.“

Dívala se na něho zpod sklopených víček a cítila, jak se jí zrychluje pulz. Určitě je to proto, že ji tak rozčiluje. Aspoň si to namlouvala.

„To nic,“ řekla s lehkostí. „Stačí, když mě dovezeš před školu. Pan Murphy tě pak vezme do přístavu.“

A odměnila ho úsměvem sladkým jako devonshirský jetel.

Bylo jasné, že se ho pokouší zbavit a nechce být nezdvořilá. A James si byl vědom, že Emma nemá důvod radovat se z jeho přítomnosti. Jejich poslední setkání nebylo příjemné ani jednomu z nich. Konec konců, když ho viděla naposled, uhodil pěstí do tváře jejího snoubence.

Ale tak lehce se ho nezbaví. A bude lépe, když se o tom dozví.

„Emmo, musím říci, že mě velmi překvapilo, že jsi zůstala ve Faires,“ řekl. „Když jsme s matkou dostali tvůj dopis, mysleli jsme, že jsi v Londýně.“

Emma už měla na jazyku otázku, kde by asi v Londýně bydlela, protože její rodina ji nechala bez finanční pomoci – avšak on jediný ze všech lidí to nevěděl. Podařilo se jí opanovat se a s obdivuhodným klidem utrousila: „Opravdu?“

„Myslel jsem si,“ pokračoval, „že jsi odjela domů k tetě a ke strýčkovi.“

Emma přimhouřila oči, ale James bohužel hleděl do krajiny, která ubíhala za popraskaným okénkem, a jejího vzteku si nevšímal. Možná ho slyšel v jejím hlase, když

řekla: „Vy, sire, byste měl vědět ze všech lidí nejlépe, že já už nemám u své tetičky a strýčka domov.“

Pohlédl na ni a tmavé obočí se mu stáhlo. „Emmo,“ promluvil přísně, „nemůžeš se na mě zlobit za to, že jsem jim to tehdy řekl. Musíš si přiznat, že jste byli příliš mladí...“

Emmě se rozšířily oči. „Já jsem *nebyla* příliš mladá a nemůžu věřit, že stále trváš...“

Zvedl ruku v rukavici a obrátil dlaň proti ní, aby ji zabránil v dalším hovoru. „Nemohu věřit tomu,“ pokračoval jemně, „že jsi neodpustila rodině, že neschválila Stuarta za tvého ženicha. Teď už musíš vědět, že vaše svatba byla nerozumná. Oženil se s tebou, a neměl ještě žádnou kariéru. Nevlastnil ani cent. Je pochopitelné, že tvoje rodina se sňatkem nesouhlasila. Ale nemyslíš, že by tě přijali zpátky, Emmo? Jsem si jistý, že si o tebe dělají velké starosti.“

Emma zamrkala. Že by si o ni dělali starosti? To není pravděpodobné. Láska jejích příbuzných přicházela za určitou cenu, uvědomila si Emma. A ta cena bylo očekávání, že se jednou provdá za bohatého muže nebo aspoň za muže se šlechtickým titulem, který přinese Van Courtově rodině víc prestiže. A když se to nepodařilo, byla odhozena jako stará rohož.

„Podívej,“ pokračoval James, „pokud cítíš, že bys nemohla žít se svojí rodinou, možná...“ Odkášlal si. „Možná bys mohla... nebo měla... přijmout moji nabídku žít v Londýně s mojí matkou.“

Emma měla dojem, že špatně slyší. James to řekl tak tiše, že se asi přeslechla. Ale výraz jeho tváře a trpělivé mlčení jí naznačilo, že slyšela dobře. Přesto se zeptala: „Cože?“

„Doufám, že řekneš ano,“ podařilo se Jamesovi vypravit hlasem, který měl znít zdvořile a zároveň lhotejně. Její vyděšený výraz ho nečekaně ranil. Zřejmě ji nikdy

nenapadlo, že by jí Stuartova rodina mohla nabídnout nějakou podporu, finanční či jinou. Připadal jí James opravdu jako netvor?

V očích osmnáctileté zamilované dívky spáchal ten nejstrašnější zločin: pokusil se ji odloučit od muže, jehož milovala.

A jeho následující chování, kdy odmítl poskytnout Stuartovi jakýkoli finanční obnos v naději, že živoření z mizerného platu kaplana přivede mladý pár k rozumu, ho pravděpodobně nepřiblížilo ani k jednomu z nich.

„Matka se na tebe opravdu těší,“ řekl a nebyla to úplná lež. Lady Denhamová měla Emmu vždycky velmi ráda a nepochybně by ji ráda přivítala ve svém městském domě v luxusní čtvrti Mayfair, kde žila s Jamesem. James nechtěl opustit matku, protože nebyla zcela zdravá.

Pak dodal: „Měla jsi napsat mnohem dřív, Emmo. To, co jsi udělala, je zcela neopustitelné. Určitě jsi to musela vědět.“

Emma upřímně nevěděla, o čem mluví. „A co?“ zeptala se a v panice ji napadlo, že James se nějak dozvěděl o závěti pana O'Malleyho.

James zvedl ruku. „Mám na mysli všechno tohle. Ten domek, v němž žiješ úplně sama, daleko od města, Emmo!“ Zavrtěl hlavou. „A to tvoje učení. Nemíníš přece strávit zbytek života takto! Nebo ano?“

Emma pootevřela rty, aby odpověděla, ale to, co jí vyšlo z úst, nebyla odpověď na jeho otázku. Vykřikla: „Pozor!“

S Jamesem se najednou zatočil svět, a když se vzpamatoval, zjistil, že je v nejhorší pozici, v jaké kdy za svůj život byl: ležel tváří dolů mezi nohama Emmy Van Courtové-Chestertonové.

4. kapitola

Ach, mezi jeho tváří a jejími stehny byla spousta látek – vlněná sukně, bavlněná sukně, krajková spodnička – na to, aby byla situace... běžná. A když se připočítaly rozpaky, bylo toho dost, co ji chránilo jako brnění.

James si nevzpomínal, kdy se cítil takto zahanbený. Styděl se ještě víc, neboť začalo být jasné, že Emmě tato situace připadá velice směšná.

Rozesmála se, jako by ani nedržela smutek. Rukama v rukavičkách se opírala o jeho ramena, protože při pádu zvedl paže, aby se něčeho zachytil. Sevřel ji kolem pasu a teď klečel na podlaze kočáru, hrud' měl mezi jejími koleny a tvář... no, teď byla v úrovni jejího pasu, protože rychle zvedl hlavu. „Ach bože!“

Kočár s trhnutím zastavil. Jediný další zvuk, kromě Emmina sytého hrdelního smíchu, bylo ťukání dešťových kapek na střechu kočáru. James prožíval horkou chvíli, avšak i v rozpacích vnímal příjemnou vůni levandule, která se šířila z Emminých sukní. Bylo mu zima, přestože měl na sobě plášť. Ale v pažích svíral něco teplého, co vibrovalo životem, a váhal se toho vzdát..., třebaže osoba, kterou objímal, byla vdova po jeho bratranci.

Vzhlédl a velmi blízko uviděl Emmin rozesmátý obličej. Její rty, velmi růžové a vlhké, byly jen pár centimetrů od

jeho. Bylo by velmi jednoduché, pomyslel si, sevřít ten smějící se obličej v dlaních a přitisknout ústa na její...

Pak James uslyšel, jak se odsunují malá dvířka, jimiž se pan Murphy domlouval s pasažéry. O vteřinu později zavolal pan Murphy hrubým hlasem: „Omlouvám se. Zapomněl jsem vás upozornit. Jsme u stromu Přání.“

A byl konec. Kouzlo bylo narušeno. James odtrhl pohled od Emminých úst. „Emmo,“ hlesl a začal se vyprošťovat ze zajetí sukní, spodniček, volánu a kanýrků. „Nejsi zraněná?“

Nebylo jí nic, což se dalo soudit ze zdravého smíchu, ale on cítil, že se musí zeptat.

„Ach,“ vydechla a otřela si slzy z koutků očí. „Moc se omlouvám za ten smích, ale vypadal jsi tak vydešeně...“

„Jistě,“ řekl a klesl na polstrované sedadlo vedle ní – už si raději nesedl naproti, „možná se to stalo proto, že jsem neobdržel žádné varování.“

„Každý ví o tom výmolu u stromu Přání,“ zavolal Murphy omluvně.

„Dobře, ale já ne,“ odpověděl James. Byl potěšen, že vztek, který cítil v žilách, zmírnil jiný, značně zneklidňující cit... Bolestná přitažlivost, již cítil vůči vdově po svém bratranci. „Já jsem nevěděl, že u stromu Přání je na cestě výmol.“ Pak s rozčilením pozoroval, že Emma stále bojuje se smíchem, a zeptal se: „Promiň mi mou neznalost, ale můžu se zeptat, co to vlastně je, ten strom Přání?“

„Vy jste ještě neviděl strom Přání?“ zavrtěl Murphy svojí kosmatou hlavou.

To inspirovalo Emmu k dalšímu výbuchu smíchu. Teď se jí ramena pod obnošeným kabátem třásla a tvář skrývala v dlaních. James však moc pobavený nebyl. Díval se na její skloněnou hlavu a skrze prasklé okénko kočárových dveří viděl něco velice podivného. Stála tam sykomora s pokroucenými větvemi lehce porostlými novými lístky v barvě absintu vzpínajícími se k šedivé obloze. James viděl

od svého přistání na Hebridách spoustu podobných stromů, ale žádný neměl kmen jako tento: byly na něm přitlučeny spousty bot.

Přimhouřil oči, ale viděl stále totéž: boty přibité na strom. James rozpoznal i z dálky holínky, hrubé šněrovací boty, dámské kotníčkové botičky s mašlemi, dřeváky, dětské papučky i sandály, tu a tam bylo vidět i dámský střevíček – všechny pevně přitlučené ke kmeni stromu. Většina těchto bot byla zchozená, odřená, ale některé byly docela nové, zvláště pár pánských domácích pantoflí, které připadaly Jamesovi známé. Vzpomněl si, že podobné věnoval bratranci k Vánocům.

„No,“ řekl a narovnal se. Neodvažoval se říci, na co opravdu myslel, totiž že Skotové jsou velmi zvláštní lidé. „Není to zajímavé?“

Emma si sňala dlaně z tváře, ale stále se ještě nekontrolovatelně smála. „Ach!“ vykřikla. „Omlouvám se. Jenom... jenom ten tvůj obličej, když ses na mě podíval – promiň.“

James samozřejmě vnímal humornost celé situace, ale nepovažoval ji za tak úžasně zábavnou jako Emma. Jak by také mohl, když mu srdce bušilo při vzpomínce na to, že ji svíral v pažích, jako bláznivé? Ale podařilo se mu vykouzlit mírný úsměv, aby ukázal, že je stejně schopný vnímat legraci jako ona. „Ano,“ přikývl. „Dobře.“

„To je pro štěstí, víte?“ Jedno opilé vozkovo oko stále zíralo dovnitř dvířky. „Přibíjíme na strom Přání boty. To přináší štěstí. A zvlášť novomanželům.“

„Ano,“ přitakala Emma. Konečně se přestala smát. „My jsme se Stuartem přibíli boty hned, když jsme sem přijeli. Myslím, že je to hezký zvyk.“

Hezký zvyk možná, ale Emmě Van Courtové žádné štěstí nepřinesl, uvažoval James. Buď jak buď, její manžel byl teď mrtev a ona žila odděleně od rodiny. Možná by nebylo

špatné, kdyby Emma své boty ze stromu Přání sňala. Podle všech ukazatelů jí zdejší zvyk přinesl spíš opak štěstí.

Kočár se znovu zatřásl – tentokrát ne tak prudce – a dal se opět do pohybu. Konečně už opustili cestu plnou hrbolů a výtluků, které byly mezi Emminým domem a stromem Přání, a teď kočár uháněl po rovném terénu. Brzy James uviděl takzvané město Faires – takzvané proto, že podle Jamesova názoru existence hospody, hřiště, kovárny a kostela na jedné ulici ještě neznamenal, že jde o město.

Na Shetlandských ostrovech to však stačilo, aby se takové místo považovalo téměř za metropoli, zejména když se navíc pyšnilo přístavem, kde denně vystavovaly a nabízely své úlovky tucty rybářů. Tito muži měli své ženy a děti, žili s nimi v dřevěných boudách nedaleko přístavu a byly to zřejmě jejich děti, které navštěvovaly školu, kde učila Emma Van Courtová-Chestertonová.

James si prve žádné školy nevšiml, a nebylo divu, protože když Murphy projel úzkou ulicí a zastavil u dlouhého útesu, vybíhajícího do moře, James uviděl, že budova, která slouží jako škola, je vlastně maják.

To je pravda. Emma učila ve škole, která byla umístěna v přízemí jediného starobylého majáku ve Faires.

James by nevěřil, kdyby to neviděl na vlastní oči. Na kamenech kolem majáku se pohybovalo asi dvanáct otrhaných dětí. Navzdory špatnému počasí byly zaujaty podivnou hrou s míčem vyrobeným ze starých hadrů. Cílem nezvyklé kopané, jak James pochopil, bylo zachránit míč před pádem z úzkého pruhu země, na níž stál maják, do moře. To nebylo jednoduché, protože výběžek byl široký jen šest metrů. Během zvlášť silných bouří je určité pod vodou...

„No,“ řekla Emma, když Murphy zastavil. „Jsme tady.“

James odvrátil pohled od velmi zvláštního hřiště. Všiml si, že Emma se dívá za něho. Asi počítala děti. No, nebylo

divu. Existovala reálná možnost, že jedno nebo více jich mohlo spadnout do vln.

„Ano,“ řekl. „Skutečně.“ Věděl, že teď bude následovat opatrné manévrování, protože Emma už byla zřejmě připravena zbavit se ho. Ale on nemůže odejít – *nesmí odejít*. Bez ní ne.

A ne bez Stuarta, připomněl sám sobě. Kvůli němu sem přijel. Ne kvůli Emmě.

Ale teď, když věděl, že Emma je tady, nemohl s dobrým svědomím opustit ani jednoho z nich a nechat je na tomto izolovaném místě.

Bohužel, teď si uvědomil, že přesvědčit Emmu, aby odtud odešla, bude nadmíru obtížné.

„Je od tebe velice laskavé, že jsi vážil náročnou cestu sem, jen abys mě navštívil,“ řekla Emma. Chvilí předtím přemýšlela, co by měla vyslovit v této chvíli. Ve chvíli rozloučení. Byla ráda, že se jí podařilo přejít k odtahité zdvořilosti. Natáhla k němu ruku v rukavičce a pronesla formálně: „Na shledanou, lorde Denhame. Doufám, že navzdory našim starým neshodám zůstaneme přáteli.“

James uchopil její prsty a ani si neuvědomil, že se s ní vlastně loučí. Ale protože neměl ani v nejmenším úmyslu rozloučit se s ní, zaváhal. Netušil, co by měl říci. Byl možná stejně překvapený jako ona, když mu ze rtů splynula omluva. „Emmo,“ slyšel sám sebe, „je mi to líto. Myslím Stuartovo úmrtí. A lituji toho, co jsem mu udělal v den, kdy jste... No, toho dne, kdy jsi mi sdělila, co plánujete. Neříkám tím, že Stuart jednal správně, protože si to nemyslím, ale chci, abys věděla, že mě to upřímně mrzí. Všechno.“

Emma překvapením vykulila oči. Čekala krátkou větu na rozloučenou, ale určitě ne omluvu. *Omluva*? Od hraběte z Denhamu? Je něco takového vůbec možné? Nikdy nezažila, že by se James Marbury za něco omluvil.

To nemůže myslet vážně. A přesto, tváří se upřímně.

Ale jeho výraz už ji jednou ošálil. Toho odpoledne v knihovně, když s ním poprvé hovořila o svých a Stuartových plánech, *vypadal* také upřímně. A přesto hned potom udeřil Stuarta do tváře, že?

Ne, tváří lorda Denhama nemůže věřit. Ačkoli je hoden důvěry, to si musela přiznat. A je opravdu hezký. Jediné, co může udělat, je netvářit se příliš nevěřicně.

„Ano,“ slyšela Emma sama sebe, jak říká. „Odpouštím ti.“

Vzápětí si málem ukousla jazyk. Odpouští mu? *Odpouští* hraběti z Denhamu? Nikdy! *Nikdy!*

Ale kdyby mu to řekla, nepochybně by jen způsobila, že by otálel s odjezdem. Místo toho se usmála: „Pozdravuj matku a poděkuj jí za laskavé pozvání. Obávám se však, že Faires nikdy neopustím. Jsem tady potřebná.“ Chytila kliku dveří. „Sbohem.“

James stiskl konečky jejích prstů, ale ona mu obratně vyklouzla. Otevřela dveře kočáru a vystoupila do zimy a vlhka. James vnímal šum vln, který se rozléhal ve skalách kolem zálivu, ale přesto slyšel radostné hlasy dětí, jež se ozvaly, když spatřily svoji učitelku. Byly skoro stejné jako pronikavý křik racků, kteří jim létali nad hlavou.

Emma zavřela dveře, křik racků a dětí se ztlumil, ale mořský příboj bylo slyšet stále. James najednou osaměl a posunul se tak, aby mohl Emmu pozorovat okénkem. Menší děti nechaly hry a rozběhly se k ní. Každé se ji pokoušelo chytit za ruku a ty, které se trochu zpozdlily, ji chytily za sukně. Starší zůstali stát na místě, ale jak James viděl, bedlivě sledovali učitelku kráčející ke dveřím majáku, nad nimiž visel mosazný zvonek. Emma se trochu natáhla po provazu zvonu a energicky za něj zatáhla. Signál zazvonění rozhýbal všechny děti. Jedno z nich popadlo hadrový míč a zbytek se rozběhl k majáku. Po chvíli se už všichni hrnuli do dveří, jež Emma držela

otevřené. Byly natřené stejnou jasně zelenou barvou jako její domek.

A pak se dveře za Emmou i malými křiklouny zavřely a James si uvědomil, že zadržel dech. Vydechl, nadechl se a ucítil ostrou příchut' mořského vzduchu. Ani nevěděl, proč zadržel dech. Asi překvapením. Bylo teprve devět ráno, a on už byl unavený, jako by bylo devět večer. Takový stav mu může přivodit jen dávno ztracená švagrová, řekl si. Zejména když je tou švagrovou Emma Van Courtová.

Malá dvířka pod střechou kočáru se odsunula a Murphy nahlédl zvědavě dovnitř. „No mylordě,“ oslovil Jamese přátelsky, „mám vás odvézt do hospody a nanosit do kočáru vaše zavazadla, abyste stihl polední loď?“

James rezignovaně zíral na obličej nad sebou. „Určitě mě můžete odvézt do hospody,“ odpověděl, „ale dnes nebudu stíhat žádnou loď.“

Oči muže na kozlíku se nevěřičně rozšířily. „Co? Ale paní Chestertonová říká...“

„Já vím, co říkala paní Chestertonová, dobrý muži. Ale dokážu se rozhodnout sám, nepotřebuji instrukce od vaší paní Chestertonové.“ Pak se opřel o opěradlo nepohodlné lavice.

Káva. Potřebuje šálek dobré horké kávy a pak oběd – kus masa s hořčicí. Než skončí vyučování, určitě ho napadne, jak nejlépe vybruslit z podivné situace.

„Já nevím,“ zamumlal Murphy. „Paní Chestertonová nebude ráda. To se jí vůbec nebude líbit.“

James si nemohl pomoci a pousmál se. „Ano, jsem si jistý, že se jí to líbit nebude.“

5. kapitola

Emma se pozorně dívala přes tlustou tabuli okna majáku. Kočár odjížděl. Nemohla tomu uvěřit, ale její malý plán vycházel. Kočár jel pryč.

Což znamenalo, že James je na cestě domů.

Nemohla uvěřit svému štěstí. Ona, kterou celý minulý rok stíhala taková smůla, měla konečně trochu štěstí. James odjíždí a nedozví se nic o poslední vůli pana O'Malleyho. To se zdálo příliš krásné, než aby to byla pravda. A *bylo* to příliš krásné a byla to pravda...

Je načase, aby se k ní štěstí vrátilo. A kdyby se nevrátilo dnes, pak už by se nevrátilo nikdy. On odjíždí a jediné na tom záleží. Jestli jí štěstí vydrží, už Jamese nikdy neuvidí.

Což bylo podle Emmy nejlepší.

Až na to...

Až na to, že to nebyla pravda. Nemohla říci, že by Jamese Marburyho nenáviděla. Pánbůh ví, že po dni v knihovně se o to snažila. Ale bylo prostě nemožné nenávidět někoho, kdo k ní byl celý život tak laskavý. Vždyť James zachraňoval vystrašená mňoukající koťátka z větví stromů nebo jí tajně nosil dezert, když ji tetička potrestala a poslala do postele bez něčeho sladkého. James, a ne Stuart, byl ten, kdo se o ni postaral, když ji píchla včela nebo když si

odřela koleno. James si na ni vždycky udělal čas. Stuart měl hlavu stále v knihách.

Což ji samozřejmě přitahovalo. Čas běžel a Emma přišla ve čtrnácti na to, jak přinutit Stuarta Chestertona, aby si jí všiml. Stačilo jen projevit zájem o to, co zajímalo Stuarta – o pomoc chudým. Potom byl Stuart vždycky ochotný zvednout hlavu od knihy, kterou právě studoval, kdykoli vešla do pokoje.

Penelopa samozřejmě nechápala, proč Emma tolik zbožňuje Stuarta. James podle ní vypadal mnohem lépe. Na tanečním parketu předváděl mnohem zajímavější figury, a proto ho neustále sledovala nejen Penelopa, ale většina mladých žen.

Ale nebyl to jen vzhled Jamese Marburyho – když pomineme jeho bohatství –, co na něm Penelopa obdivovala. Byl velmi vzdělaný a informovaný, věděl o všech světových událostech. Dokonce četl moderní romány, což mnoho urozených mužů nedělalo. James dokázal zasvěceně konverzovat o rozličných tématech. Vždycky býval mnohem pohotovější v žertovném popichování než Stuart, který se jen zřídkakdy pokusil o humor. Jednou řekl Emmě, že na světě je příliš mnoho bezpráví, než aby mohl tak lehce žertovat jako jeho bratranec. Tvrdil, že je velmi smutné, když někdo, kdo má spoustu peněz a moc, užívá obojího jen ke své zábavě a užitku.

Emma si žádné charakterové vady na Jamesovi nikdy nevšimla. Ale Stuart na ni poukázal a ona souhlasila s tím, že James by měl své priority řádně přehodnotit. Při svém bohatství – byl jedním z nejbohatších mužů Anglie – by James Marbury nevěnoval penci ani v těch nejkřiklavějších případech, kdyby ho Emma nepožádala. Prohlašoval, že si své peníze vydělal náročnou prací, tak proč by je někomu dával? Pokud chudí potřebují tak hodně peníze, proč si

nenajdou zaměstnání a nezaslouží se o výdělek tak jako on? A vlastně pracovat ani nemusel. Marburyovi byli velmi bohatá rodina. Ale James kdysi řekl, že muž, který nepracuje, není mužem.

Emmina námitka, že v chudém Londýně není dost práce pro všechny – o čemž ji informoval Stuart – a že za práci, která je nabízena, jsou lidé odměňováni nedostatečně, takže nemají na jídlo a oblečení, vždy vyprovokovala hraběte k poznámce, že pokud chudí nemohou nakrmit rodinu, neměli by ji mít tak velkou.

A to vedlo Emmu k tomu, že ačkoli původně smýšlela o Jamesovi dobře, teď ho považovala za nevstřícného sobce. Vzala si jako osobní úkol přesvědčit hraběte, že se mýlí. Kdyby ji aspoň poslouchal, místo aby se jí vysmíval! Jamesova tvrdohlavá imunita vůči jejím reformačním snahám se stala zdrojem Emminy trvalé nespokojenosti. Stuart jí řekl, že ztrácí čas, a ona věděla, že by mu měla uvěřit. Stuart konec konců znal svého bratrance nejlépe. Zvláštní bylo podle Emmy to, že Stuart měl Jamese stále rád. Dokonce i když se ho James pokusil zabít – no, možná ne přímo zabít, ale opravdu ho uhodil silně –, Stuart za to bratrance neodsoudil, ale jen konstatoval, že James od přírody není příliš velký lidumil.

Emma si pomyslela, že Stuart zase jednou bral svoji přípravu na životní cestu duchovního příliš vážně.

Ale teď na tom nezáleželo. James odjížděl a ona si nemohla pomoci, ale radovala se, protože se ho zbavila bez velkých potíží. A věděla, že kdyby James chtěl, dokázal by potíže snadno způsobit... Byla si docela jistá, že když se s ním uspěchaně loučila, nechtěl jí dovolit vystoupit z kočáru, a kdyby rychle nevyklouzla, byl by schopen přinutit ji k návratu do Londýna, protože si to přál.

A lord Denham dostal vždycky, co chtěl. Nakonec ji však nechal jít. Emma byla přesvědčena, že lady Denhamová jí

nabídla domov ve svém domě v Londýně pouze ze zdvořilosti. James určitě nechtěl, aby u nich Emma bydlela. Který muž by chtěl sdílet dům s vdovou po svém nábožensky založeném bratranci? Zejména pokud se Penelopě splnilo přání a podařilo se jí vmanévrovat Jamese do manželství. Emma se vlastně zapomněla zeptat, je-li James ženatý. Ne že by to nějak zvlášť chtěla vědět, ale žádná žena – tím méně Penelopa – by nechtěla sdílet domácnost s nějakou chudou příbuznou.

Ne, James – ať ženatý, nebo ne – si nepochybně oddychl, když pozvání jeho matky odmítl.

To byl jediný důvod, proč se ji nesnažil přesvědčit. James byl nejtvrdohlavější člověk, jakého kdy potkala. Kdyby ji opravdu chtěl odvézt s sebou, musela by mnohem víc bojovat, aby prosadila svou a mohla zůstat ve své třídě, kde naslouchala skřípání křídý o tabuli. Teď už by cestovala do Londýna.

Ne, James zřejmě nechtěl, aby s ním odjela, což byl další střípek štěstí – ačkoli byla rozhodnuta bojovat s ním bez ohledu na to, jak čestně a správně se zachoval. Nemohla by opustit svoje děti. Pro mnohé z nich byla vším, co měly... A Bůh ví, že ony byly vším pro ni. Opustit je? Vždyť nedokázala opustit ani Unu a nechat ji doma bez pomoci. Proto toho rána přesvědčila Murphyho, aby se cestou do města zastavili u paní MacEwanové.

Ne, Emma zůstane a James odjede. Je jen štěstí, že zmizí a že ona zůstane jeho návštěvou neovlivněna!

No... Nemohla si pomoci a v rozpacích vzpomínala na to, jak ho to na ni za jízdy vymrštilo a následně ji sevřel oběma rukama kolem pasu. Náhlý nával citů, který zažila, byl tak neočekávaný, že se zmohla jen na smích. Vypadalo to, že Jamese její smích zlobí, a tak se smála ještě víc.

Ale co jiného mohla dělat? Bylo to tak dávno – měsíce a měsíce –, kdy ji naposledy objímal muž. Teď to naštěstí byl

James..., ale to bylo překvapující nejvíc ze všeho! Věděla, že je to James, muž, kterého neměla ráda, a přesto pocítila záchvňv touhy...

Proč tomu tak je, nedokázala uhodnout za nic na světě. Jamesovy paže nebyly jako Stuartovy. V jedné chvíli měla dojem, že ji snad připraví o dech. Bylo to hned poté, co ji sevřel. Asi si to uvědomil, protože sevření povolil... Zdálo se jí však, že ji pustil docela váhavě. Byl překvapen tak jako ona? Probudilo v něm objetí stejný pocit?

A voněl jinak než Stuart. Stuarta provázela cedrová vůně – asi proto, že Emma uchovávala jeho oblečení v cedrové truhlici. Naproti tomu James voněl mýdlem na holení a domovem...

Nemohla říci, co ji nutilo takto přemýšlet, ale myšlenky ubíhaly dál. James Marbury voněl Londýnem, mýdlem, čerstvými pomeranči a dýmkovým tabákem, věcmi, s nimiž se Emma ve Faires nesetkala a které se jí teď zdály velmi, velmi vzdálené.

Je správné, že se James vrací do Anglie. To je dobrá zpráva. Žádný muž – zejména muž jako James Marbury, který ji zradil – nemá právo takhle vonět. Taková vůně, no, *ta dělá s děvčaty divy*. Dokonce i s vdovou.

„Paní Chestertonová!“ Tenký hlásek doprovázený zašustěním sukně přivedl Emmu zpět do reality. Podívala se dolů a uviděla malou Floru Mackayovou. Stála vedle ní a v rukou svírala břidlicovou tabulku.

„Jak to, že jsi vstala ze svého místa, Floro?“ zeptala se Emma. „Myslela jsem, že počítáš příklad.“

„Počítala jsem, paní Chestertonová,“ odpověděla Flora a ztišila hlas do šepotu, „ale myslím, že byste měla vědět, že výsledek napsaný dole u příkladu 967: 24 je špatně.“

Emma sebou trhla a provinile zvedla pohled k tabuli, kterou jí Samuel Murphy, chlapík pro všechno, pověsil na obílenou zeď. Zírala na špatný výsledek. Její dnešní

rozrušení způsobené hrabětem z Denhamu zavinilo, že byla trochu nepozorná.

„Ach bože,“ vydechla. „Můžeš to opravit, Floro?“

Dívka přikývla, vzala z Emminy ruky křídlo a šla k tabuli číslo opravit. Emma ji pozorovala a projel jí známý pocit viny. Věděla, že není dobrá učitelka. Vlastně je špatná.

Ale kdo, ptala se znovu sama sebe, by ji mohl zastoupit? Tohle je Emmina škola pro děti z Faires, ne skutečná škola. Nikdo jiný by sem dobrovolně nedocházel poté, co učitel padl za oběť moru.

Přesto musela Emma připustit, že děti, zejména ty chytřejší, by si zasloužily někoho lepšího. *Skutečného* učitele, ne vdovu po místním kaplanovi. Měl by tu být učitel, který by je učil francouzštině, základům přírodních věd, historii a zeměpisu. Měly by mít školní lavice, a ne jen dřevěné fošny, na nichž seděly natlačeny vedle sebe jako kuřata, a neměly dost místa na loket, když psaly na břidlicové tabulky. A taky *skutečnou* školu, ne jenom chladné a vlhké přízemí majáku vytápěné kamínky na dřevo, která pořád vyhasínala. Jak si všimla, právě k tomu zase došlo.

Zatracená kamna! Málokdy fungovala, a když ano, nikdy nevyhřála místnost tak, aby v ní bylo teplo, ale spolehlivě ji zamořila dýmem. Proč si na to nevzpomněla a nepožádala hraběte o nějaký obnos na nová kamna...?

Ale pochybovala, že vzhledem k tomu, co se mezi nimi odehrálo, by byl James ochoten podporovat její oblíbenou charitu. A snad by ho ani nemohla odsuzovat.

Musela však připustit, že *udělal* něco laskavého. Dokonce přijel až z Londýna, jen aby ji navštívil a nabídl jí domov u jeho matky. Asi měl skryté motivy – Emma byla přesvědčena, že to udělal jen proto, aby zmírnil svůj pocit viny z toho, jak osudovou hádku měl tehdy se Stuartem.

Přesto, i kdyby Emma neměla závazky ve škole, jak by mohla přijmout pozvání lady Denhamové? Nemohla. Je tady poslední vůle O'Malleyho. Kdyby se tak přestěhovala do Londýna a všechno vyšlo najevo! V Mayfairu by se jí všichni vysmáli.

„Johne,“ řekla Emma a podívala se naposledy okénkem, aby se přesvědčila, že James opravdu odjel. „Pojď mi, prosím tě, pomoci s těmi kamny. Myslím, že už zase vyhasla.“

Chlapec poslušně vyskočil. Během posledního léta se vytáhl asi o deset centimetrů. „Ano, paní Chestertonová,“ řekl, položil tabulku a klátil se do přední části místnosti, kde stála zlobivá kamínka.

Emma si pomyslela, jak je zahanbující, že nejsou peníze na to, aby John mohl dál studovat. Byl velmi chytrý a během šesti měsíců se mnoho naučil. Nebylo v jejich silách předat mu víc.

Měla by se hraběte zeptat, jestli by se nechtěl podílet na sponzorování stipendia na památku Stuarta. Zaplatil by chlapcům, kteří si to nejvíc zasloužili, studium na střední škole. S něčím takovým by asi hned tak nesouhlasil – jako by ho slyšela: „Ať po škole pracují. Pokud touží po vzdělání, ať si najdou vlastní způsob, jak je zaplatit.“

Ale byla tady šance, že se změnil. Cestoval přece až z Londýna jen proto, aby se osobně dozvěděl, jak se jí daří, a ona věděla velmi dobře, jak nemá rád Skotsko. Možná by na návrh přistoupil. Stuartova smrt ho možná přinutila změknout, zatímco Emmu trochu zatvrdila.

Možná by mu měla napsat. Ano, to je ono! Napíše mu dopis, to je bezpečné...

Pak si však pomyslela, že dopis, který poslala jeho matce, se jí také zdál bezpečný – a podívejme se, co přinesl!

„Ach bože,“ vzdychla si Emma. Jedno z dětí zvedlo ruku a zeptalo se jí, proč napsala, že $30:5 = 7$, když správná odpověď je 6. Pak už na hraběte zapomněla.

6. kapitola

Hrabě z Denhamu však na Emmu nezapomněl. Vůbec ne. Jak by mohl? Ruka ho docela bolela a připomínala mu jejich ranní střetnutí. Teď, když mu jeho komorník ruku ovázal, se James cítil poněkud lépe.

O chvíli později seděl v místní hospodě u nejlepšího stolu - aspoň ho o tom ujistila hospodská, obtloustlá mladá žena jménem Mary, která mu chvatně otřela židli utěrkou. James nebyl v náladě, že by jí chtěl odporovat. Třebaže stůl byl u létacích dveří do kuchyně, aspoň seděl tak, že si mohl nohy natáhnout ke krbu.

Nedostal žádný jídelníček, ale Mary ho informovala, že výborná je místní specialita s názvem Oráčův oběd, a zeptala se ho, jestli bude chtít pivo nebo mošt. James se rozhodl zariskovat a zeptal se jí, jestli nemá whisky. Mary se rozzářila - úsměv jí však neslušel, protože odhalil, že jí chybí oba řezáky - a nabídla mu dlouhý seznam různých druhů. James si vybral rychle, hlavně proto, aby se bezzubá Mary už raději vzdálila, a o chvíli později osaměl s malou skleničkou v ruce. Když se napil, vstoupily mu do očí slzy.

James seděl u stolu a hleděl do ohně. Bylo poledne pracovního dne a on byl u Mořské krávy jediným hostem. Je v koncích, o tom není pochyb. Vůbec netušil, co bude dál dělat. Zdálo se, že nedokáže vdovu po svém bratranci

odvézt z tohoto strašného místa, a také se asi nedozví, kde odpočívá jeho bratranec.

Stuart! Co si počne? Kde ho tak Emma mohla pohřbít, když ne na hřbitůvku? A proč se zdejší na něho tak divně dívají, když se jich zeptá, jestli vědí, kde je pohřbený jejich bývalý kaplan? Říkal si, že by měl jít za Emmou a zeptat se přímo jí. Ale zatraceně, není vhodné ptát se na něco takového truchlící vdovy. Zejména když to nechce vědět proto, aby mohl položit na jeho hrob květiny. Ne, musí to zjistit jinak. Nepochyboval, že to Emma někomu pověděla.

James nebyl potěšen odpovědí duchovního na otázku, kde odpočívá Stuart. „Bylo velice těžké,“ zamumlal reverend Peck, „odmítnout paní Chestertonové, ženě mého bývalého kaplana, pohřbít manžela. Ale co jsem mohl dělat? Nebylo tu už místo.“ Reverend se zatvářil tajuplně. „Obávám se, že pan Chesterton byl pohřben do neposvěcené půdy. Paní Chestertonová měla někdy zvláštní myšlenky. Jedna z nich byla, že *veškerá* půda je půda Boží. Ale to my nemůžeme hlásat, že? Na druhé straně, lidé tehdy pohřbívali své milované přímo na dvorcích...”

Jamesovi zůstalo jediné řešení: zeptat se Stuartovy choti. Nebyl úspěšný. Od začátku do konce vypadal jako blázen, nejdřív proto, že napadl u ní toho neohrabaného vesničana, a pak z údivu nad Emmou. Kdo by si byl pomyslel, co se z ní vyklube? Opravdu, před rokem, kdy ji viděl naposledy, by neřekl, že se z ní stane taková... no, nevěděl, v co přesně se Emma vlastně změnila. Co se stalo s tou sladkou dívkou plnou ideálů, která ho tak nemilosrdně žádala o dary na charitu a s níž několikrát tančil v plesové sezoně roku 1832? Co se stalo s dívkou, která každému připadala jako hezká a usměvavá panenka s indigovými očima? Ale má-li si přiznat pravdu, on vídal v těch očích spíš oheň než smích.

Často ho plísnila za jeho sobectví a zálibu v dobrodružstvích, zatímco všechny ostatní ho obdivovaly.

Ale jemu se celkem líbilo, když ho Emma kárala. Vždycky to bylo mnohem zajímavější než chvála, kterou ho zahrnovaly jiné ženy.

Možná se s Emmou nestalo nic, pomyslel si James a stále se smutně díval do ohně. Třeba jen... dospěla. Asi se stalo právě to. Je z ní žena.

Tato myšlenka ho konečně přinutila pozvednout sklenku ke rtům. Vypil její obsah jediným hltem a skleničku položil na stůl...

A najednou se silně roztřásl.

Dobrý bože! O co se tady pokusili? Chtějí ho zabít?

V očích měl slzy a hrdlo se mu svíralo. Rychle se otočil. Byl přesvědčen, že umírá. Někdo ho otrávil! Zřejmě ten, kdo věděl, proč přišel do Faires, a nenávidí ho za to. Když se však podíval k baru, viděl přes slzy za pultem vysokého muže, který utíral sklenici a smál se na něho.

„Můžu se zeptat,“ zachroptěl James, „co je tady tak zábavného, pane?“

„Vy,“ rozesmál se hospodský. „Tu máte.“ Dlouhán naplnil pohár nějakým nápojem, vyšel zpoza baru a postavil zpěněný nápoj před Jamese. „Vypijte to. Trochu to pomůže.“

James hospodského poslechl, protože měl vnitřnosti v jednom ohni. Kvasný nápoj mu plameny v žaludku okamžitě utišil. Když mohl opět promluvit, zeptal se roztřeseným hlasem: „Co to bylo?“

„Co jste si poručil.“ Hospodský zvedl nevinně vypadající láhev s příšerným nápojem k mdlému světlu, jež sem pronikalo špinavým oknem. „Je z jedné z místních palíren. Má docela říz, že?“

„Říz?“ James udiveně zavrtěl hlavou. Uvědomil si však, že bolest v ruce ustoupila.

„Jasně. Ještě jednu?“

„Obávám se, že ne,“ odpověděl James a obrátil svoji pozornost k ohni. O čem to přemýšlel? Aha, o Emmě. Co si počne s Emmou?

Věděl, že by to nemělo být tak komplikované. S jinou ženou by to totiž komplikované nebylo. James věděl, že když chce, dokáže být docela okouzující. Pravda, jeho romantická dobrodružství byla opravdu jen romantickými dobrodružstvími. Podobala se obchodním záležitostem, byla však mnohem přímější. Vždycky šlo přece jen o dohodu. Velice účelovou, než aby se dala nazývat láskou.

Samozřejmě ho napadlo, že dlouhá cesta ke sňatku bude mnohem dražší. Kdyby si ovšem vybral nevěstu opatrně, mohl by z dohody těžit. V Anglii bylo hodně neprovdaných dam, které by byly ochotny vstoupit do manželství s denhamským majetkem a obohatit ho o obrovské věno. Jamesova matka byla už několik let velmi aktivní a představovala mu rozličné mladé dámy – jedním z jejích terčů byla i Penelopa Van Courtová.

Plán měl však i stinnou stránku. Až bude James manželkou znuděný, nebude jí moci věnovat diamantový náhrdelník a zdvořile se s ní rozloučit. A opravdu ještě nepotkal žádnou ženu – kromě jediné –, se kterou by si dokázal představit trvalé štěstí a spokojenost. Penelopa možná byla úchvatně krásná a dostávala deset tisíc liber ročně, ale podle něho byla fádni. Nejstarší dcera hraběte z Derby měla dostat padesát tisíc liber a panství Shropshire, ale její ustavičné hovory o psech způsobily, že James ze vztahu rychle vycouval. Celý zbytek života poslouchat *tohle*? To mu nestálo za žádnou sumu peněz.

„Už se to nese! Oráčův oběd jako pro krále.“

James se podíval na talíř, který před něho postavila Mary. Hleděl na velký kus sýra, krajíc chleba, kupku nakládané

zeleniny, něco nedefinovatelného a kroužky cibule. Tohle bylo jídlo zdejších oráčů.

Mary si všimla Jamesova výrazu a řekla ústupčivě: „To je hakis*.“ Ukázala na kouřící hnědou hromadu na okraji talíře.

James vzhlédl a podařilo se mu usmát. „Děkuji.“ Byla chyba, že se usmál. Způsobil tak, že Mary se usmála také a on opět uviděl bezzubé dásně.

„Bude vám chutnat, jsem si jistá,“ řekla Mary a odběhla přivítat muže středních let, který právě vešel.

MacTavish, dlouhán za barem, pobaveně pozoroval, jak James hledí do talíře. „Jste tady obchodně, že?“ zeptal se příjemně.

James napíchl na vidličku schlíplý list zelí a krátce odpověděl: „Tak nějak.“

„Dobře. Nepovažoval jsem vás za někoho z přátel lorda MacCreigha, přestože jste hezky oblečený. Ti do města nechodí, obvykle zůstávají na zámku. Jsou příliš namyšlení, než aby chodili mezi nás.“

James, který žvýkal kousek sýra – nebyl vůbec špatný –, vzhlédl. Dobře, pomyslel si. Aspoň zjistí něco, co ho zneklidňovalo celé dopoledne

„A kdo,“ řekl, když spláchl sýr hltém piva, „je lord MacCreigh?“

„Vy jste nikdy neslyšel o zámku MacCreighů?“ Když James zavrtěl hlavou, hospodský přátelsky pokračoval: „No, dojedete tam po cestě nahoru. Je dobře vidět z útesu King's Crag. Postavili ho v šestnáctém století a vypadá na to. Patří osmému baronovi z MacCreighů, Geoffreymu Bainovi. Bez ohledu na jméno je to jeho sídlo.“

* Hakis – mleté skopové droby vařené ve skopovém žaludku, *pozn. překl.*

O něm a jeho sestře, slečně Bainové, tu kolují zajímavé historky. Moje matka jim občas vaří. Nejsem rád, když tam chodí sama.“

„Proč nejste rád, když vaše matka chodí do zámku MacCreighů?“ zeptal se James zvědavě.

„Ale to nic, opravdu.“ Hospodský najednou vypadal vystrašeně. „Jsou opředeni divokými příběhy. Znáte to. Takové ty zkazky o vílách, které lkaním věští smrt, a podobně. Rozšířily se poté, co zmizela snoubenka lorda MacCreigha...“

„Zmizela?“ opakoval James. Rozhovor byl najednou zajímavější.

„No, prý utekla, tvrdí MacCreigh. Minulý rok s jeho komorníkem. To může být pravda, ale nemusí. Myslím však, že pravdu zná jenom MacCreigh. Lidi toho namluví. Prý neutekla, ale MacCreigh ji načapal v objetí jiného a oba je zabil. Sám MacCreigh se nesnaží tyto klepy nijak rozptýlit, jestli víte, co tím myslím. Jezdí na černém koni, na hlavě mívá černou kápi a tak se prohání i po městě, což naštěstí není moc často. Dlouho tu nebyl, dokud se nedozvěděl o poslední vůli O'Malleyho.“

James si ukrojil kousek ze zvláštního masového válečku a položil si ho na chléb. Kousl si a – chutnalo to překvapivě dobře. „O poslední vůli O'Malleyho?“ zopakoval, když dožvýkal a polkl.

„Ach, vy jste o ní ještě neslyšel?“ MacTavish sáhl po další sklenici a začal ji nepřítomně leštit. „Chlapík jménem O'Malley zabil asi před šesti měsíci muže. To samozřejmě nevádí. O'Malley byl chlapisko, velrybář. Byl divočák a podcenil svoji sílu. No, chlapík, kterého ztloukl, umřel. Pověsili ho za to. O'Malleyho. Přestože toho velice litoval. Litoval toho tolik, že požádal soudce, který ho poslal na smrt, aby mu pomohl s poslední vůlí. Přenechal všechno, co měl, vdově po mrtvém.“

MacTavish postavil sklenici na stůl a sáhl po další. „Samozřejmě nikdo nevěděl, že O'Malley má prachy. Když se to spočítalo, došlo se k sumě deset tisíc liber.“ MacTavish se zasmál. „To si umíte představit, že když *tohle* zjistil MacCreigh, byl okamžitě ve městě.“ Mrkl. „Protože vdova po kaplanovi – byl to kaplan, řekl jsem vám to? Ten, co umřel. No, ona je krasavice a teď je ještě bohatá. Jestli víte, co myslím.“

7. kapitola

James vlastně nevěděl, co tím hospodský myslí. Věděl jen to, že mu náhle chléb se sýrem, který žvýkal, uvízl v hrdle. Sáhl rychle po sklenici a napil se piva. Sousto se mu podařilo spláchnout, ale nezbavilo ho to pocitu hrůzy, která ho zachvátila.

Postavil prázdný pohár na stůl a zeptal se přiškrceným hlasem: „Chcete mi říct, že Stuart Chesterton – ten kaplan – byl zavražděn?“

MacTavish se na něho zvědavě podíval. „Ano,“ odpověděl.

„Ale... to není možné...,“ hlesl James. „Zemřel přece za tyfové epidemie před šesti měsíci!“

„Ano, to je pravda. Ale nezabil ho tyfus. Byl to muž jménem O'Malley.“

James několikrát zamrkal. V duchu si znovu vybavil slova z Emmina dopisu. Pravda, nepopsala Stuartovu smrt – zmínila se jen, že zemřel a že kvůli karanténě nemohla poslat oznámení o jeho smrti dřív. James a jeho matka si z toho odvodili, že Stuart zemřel na tyfus.

Ale vražda? *Stuarta*? Proč by, proboha, někdo zabíjel Stuarta? Kromě samotného Jamese, samozřejmě, který měl chuť ho zabít – ale jen jednou.

„Ten O'Malley,“ řekl James, „proč to udělal? Chci říci, proč zabil pana Chestertona?“

Hospodský pokrčil rameny. „To nikdo přesně neví. Asi přišel o rozum. Tím myslím O'Malleyho. Vím jen to, že kaplan šel dát poslední pomazání O'Malleyho ženě, a další, co jsem se dozvěděl, že z toho byli tři mrtví... Kaplan, O'Malleyho žena a pak O'Malley sám, když ho za to pověsili...“

James byl tak zmatený z toho, co slyšel, že si ani nevšiml, že mu MacTavish dolil sklenici. Rychle se napil a pak se zeptal: „A vy říkáte, že kaplanova žena – paní Chestertonová – zdědila *deset tisíc liber* po vrahovi svého manžela?“

„No, dostane je,“ odpověděl MacTavish spiklenecky, „jakmile se znovu provdá.“

James na něho zíral. „Jakmile se *znovu* provdá? O čem to mluvíte? Má Emma Chestertonová deset tisíc liber, anebo nemá?“

„Nemá,“ ozval se mírně rozzlobený hlas za nimi.

James se ohlédl a uviděl muže středních let, který před chvílí vešel a teď seděl u vedlejšího stolu. Stáhl si ubrousek z hrdla a znechuceně se na ně díval z místa u okna. „A děkuji ti, Seane, že jsi zvolil toto téma, právě když jsem si chtěl užít oběda. Ty mi umíš znechutit výborný hakis tvé matky.“

Hospodský potlačil úsměv. „Promiňte, Vaše Ctihodnosti.“

James se díval na cizince. „Lord MacCreigh?“ zeptal se váhavě, ačkoli podle toho, co mu řekl hospodský, nebyl MacCreigh milovníkem skopových žaludků plněných mletými vnitřnostmi.

„Žádný MacCreigh,“ zavrčel džentlmen. Opravdu to byl džentlmen, první, kterého tady James potkal. „Jsem vrchní soudce. Jmenuji se Reardon. Já jsem ten, kdo před šesti

měsíci při poslední návštěvě ostrova odsoudil O'Malleyho k smrti oběšením.“ Pořádně si přihnul piva, postavil sklenici a s určitým uspokojením vydechl: „Ách.“

James se podíval na soudce, pak na hospodského a zpět na soudce. Po chvilce se rozhodl, vstal, zasunul židli a přistoupil k soudcovu stolu. Reardon se na něho podezíravě podíval.

„Promiňte, Vaše Ctihodnosti,“ oslovil ho James, „mohu si k vám přisednout? Mám s tím případem něco společného. Věřím...“

„S případem?“ Reardon vzhlédl. Byl to obtloustlý muž s rudým obličejem. Ve vnějších koutcích očí měl vějířky z častého smíchu a jeho ústa také svědčila o smyslu pro humor. „Jaký případ? Neexistuje žádný případ. Je to uzavřeno. O'Malley zabil Chestertona a vdova po Chestertonovi dostane O'Malleyho majetek, jakmile se znovu provdá. A jestli pomýšlíte na sňatek s ní, postavte se do řady. Před vámi už stojí asi dvacet mladých chlapíků.“

James ani nečekal, až mu starší džentlmen pokyne, aby si k němu přisedl – tušil, že by takové pozvání nepřišlo. Posadil se na židli proti soudci a naklonil se k němu. „Promiňte, pane. Jmenuji se Denham. James Marbury, devátý hrabě z Denhamu, abych byl přesný. Stuart Chesterton byl můj bratranec.“

Reardon zvedl obočí tak vysoko, že téměř zmizelo pod staromódní napudrovanou parukou, kterou měl na hlavě. „Hrabě z Denhamu?“ zopakoval. „Chápu. Věděl jsem, že Chesterton byl spřízněn s někým z vysoké šlechty, ale vždycky jsem slýchal, že s nějakým vévodou.“

James mlčel a přinutil se pominout poznámku o vysoké šlechtě. Konečně, *konečně* se setkal s někým, kdo snad bude schopen vnést do záležitosti Stuartovy smrti a jeho pohřbení trochu potřebného světla – možná se tím osvětlí i Emmino záhadné odmítnutí návratu do Anglie. Stále tedy

mlčel a jen se na soudce díval s vážným výrazem, aby neprozrazoval svou nadměrnou netrpělivost.

„Dobrá,“ řekl Reardon pomalu. „Vidím, že se o ten případ zajímáte.“ Soudce si trochu odsunul židli, aby měl víc místa pro tlusté břicho, vyčnívající ze zlatozelené pruhované vesty, a zvolal: „Seane, další pivo tady pro pána. Tak tedy – jste bratrancem kaplana, ano? Teď, když jste to řekl, vidím určitou podobu. Jste však mnohem urostlejší. Vás by O'Malley nezabil.“

„To není pravděpodobné,“ souhlasil James. „Můžu se vás tedy zeptat, pane..., k čemu je dobrá ta podmínka?“

Reardon zvedl vidličku a zapíchl ji do plněného žaludku. „Jaká podmínka?“

„No, ta podivná podmínka, kterou jste právě zmínil – že Emma, hm, paní Chestertonová se musí vdát, aby mohla O'Malleyho deset tisíc získat.“

„Ach.“ Soudce spláchl sousto pivem. „Tohle. No, používejte hlavu, pane. Zřejmě Emmu znáte. Konečně, provdala se za vašeho bratrance.“

„Ano,“ přitakal James vážně. „Znám ji.“

„Dobře. Věřil byste, že tato žena naloží s deseti tisíci librami rozumně?“ James otevřel ústa k odpovědi, ale soudce pokračoval: „Ne. Samozřejmě že byste jí nevěřil. Vzala by těch deset tisíc liber a věnovala by je misii anebo by je použila na zakoupení zásob pro tu svoji zatracenou školu. Kdo ví, co by s nimi udělala. Ale říkám vám, nebylo by to nic rozumného.“

James se napil piva. Měl pocit, že je potřeby. „Ano,“ souhlasil. „No, takže vy jste tam zapracoval tuhle podmínku, aby nezískala ani penny, dokud se neprovdá, jako určitou garanci toho, že peníze budou utraceny, ehm, moudře?“

„Tak je to!“ Reardon bouchl rukou do stolu, až James poskočil. „Přesně. Pro její vlastní dobro, chápete? Není nic

horšího než soucitná žena s mnoha penězi. Anebo – záleží na úhlu pohledu – nic lepšího. Vsadím se, že kdybych jí v prosinci těch deset tisíc nechal, dnes už by neměla ani šilink. Ale takhle jsou peníze v bezpečí a na účtu, který jsem pro ni zřídil, a přibývají k nim úroky. Až se paní Chestertonová rozhodne provdat, převedu účet na jejího manžela a ten jí může dát, kolik uváže. Ale neřekl bych, že očekávám, že se to stane brzy. Jak se zdá, vdova Chestertonová se nechce znovu provdat, a tím méně přihlásit se k tomu, co jí patří.“

MacTavish se zasmál a postavil se před ně se dvěma dalšími sklenicemi piva. Poznamenal: „Ptal jsem se jí minulý měsíc, když jsme se setkali před kostelem. Poděkovala mi za nabídku k sňatku, ale řekla, že zatím nemá v úmyslu vdát se, protože ještě truchlí po manželovi.“

Reardon zvedl pohár k mladému hospodskému, který, jak si James teprve teď povšiml, byl muž atletické postavy, a vůbec to nebyl typ, jenž by probouzel v lidech nepřátelské pocity..., avšak jeho slova vyvolala v Jamesovi silné rozladění.

„Cítím s vámi, mladý muži,“ řekl soudce hospodskému. „Jestli je někdo opravdu dobrým ženichem pro naši paní Chestertonovou, pak jste to vy.“

MacTavish zavrtěl hlavou. „Myslím, že mě viděla, když jsem se několikrát procházel s Myrou McAllisterovou. Řekla mi, že bych byl blázen, kdybych se ženil kvůli penězům, a ne z lásky, a doporučila mi, ať se věnuji Myře.“ Mladý muž se zamračil, protože soudce se od srdce rozesmál. „Není to zas tak směšné,“ zavrčel. „Myra mě nechce, dokud nebudu mít vlastní dům. Nechce bydlet se mnou a s matkou.“

Reardon zavrtěl hlavou. „Vidíte?“ řekl a otočil se k Jamesovi. „Tak to chodí tady ve Faires. „Jezdím sem jen

dvakrát ročně, víte, ale znám zdejší lidi. Znáám je jako dlaň své ruky.“

„To je absurdní,“ prohlásil James, který si nebyl jistý, jestli ho rozhněval Reardonův hurónský smích, nebo přiznání hospodského, že nabízel sňatek Emmě. „Pane, mluvíme o vdově, o chudé vdově, kterou jste...“

„Za kterou jsem předvídavě jednal,“ řekl Reardon tiše.

„Já bych to rozlišil, pane.“ James zavrtěl hlavou. „Jsem si zcela jistý, že tady není pro takové opatření žádný precedens – nikde v Anglii –, a pokud bude paní Chestertonová chtít, může se proti vašemu absurdnímu rozhodnutí odvolat u kteréhokoli soudu v zemi a určitě vyhraje.“

Reardon se na něho zadíval a smích byl najednou pryč. „Mohla by. Ale neudělá to. Můj pane, zapomněl jste, že já o paní Chestertonovou pečuji. Nemá otce, který by to dělal, ani bratra, ani manžela, nikoho. Je na tomto světě sama, proto jsem si dal za úkol dohlédnout na to, aby jí tato výhoda nebyla odeprána. Je to dobrá žena, jejíž jedinou chybou je příliš otevřené srdce – a peněženka. Je prostě příliš soucitná.“ Reardon postavil sklenici na stůl a podíval se na Jamese ocelově chladným pohledem. „Nevím, čím pro ni jste, můj pane, ale vidím vás poprvé. Jestli máte tu dívku tak rád a chcete dohlížet na to, aby nebyla oklamána a ošizena, kde jste byl několik posledních měsíců po smrti jejího manžela? To bych rád věděl.“

James upřel na staršího muže nevěřící pohled. „Poslyšte,“ řekl a naklonil se k němu. „Nevím, co tady naznačujete, ale chtěl bych, abyste věděl, že zprávu o smrti bratrance jsem obdržel teprve před týdnem. Přijel jsem, co nejrychleji jsem mohl. Už jsem paní Chestertonové nabídl, že může bydlet v sídle mé matky, což odmítla...“

„No, samozřejmě,“ přerušil ho soudce mírně, „nemůže tady nechat děti, které vyučuje. Nebo které se snaží učit. Je

v tom určitý smysl, ať se nám to zdá, nebo ne. Zdají se mi sice stejně hloupé jako vždycky, ale nemyslím si, že vztah paní Chestertonové k nim je neobvyklý, vzhledem k tomu, že ona a její manžel nebyli požehnáni vlastními dětmi.“

James se na soudce ostře podíval. Jejich děti! Je divné, že ho nikdy předtím nenapadlo, že jeho bratranec a Emma by mohli chtít děti a že by se o ně mohli pokoušet.

Ovšemže děti jsou přirozeným důsledkem manželství. Netušil, proč ho myšlenka na Emminy možné děti tak rozrušila. Je to tak – je hloupé, že si to uvědomuje až teď –, že ho nikdy nenapadlo, že by Stuart, který byl tak silně zaměřený duchovním směrem, mohl...

A s Emmou, ze všech žen na světě právě s ní!

Dobrý bože! Ta myšlenka ho zcela ochromila. Cítil, jak se mu krev vypařila z obličeje. Věděl, že se chová hloupě. Přece jen ti dva byli muž a žena. Co si myslel, proč se vzali, když ne...

Nechtěl na to myslet. Nechtěl na to *vůbec* myslet.

Soudce Reardon opět získal dobrou náladu. Zřejmě našel v Jamesově stísněnosti, kterou vycítil po rozhovoru o manželském loži jeho bratrance, něco zábavného. To samozřejmě ještě posílilo Jamesův odpor proti němu.

„Kdo jste říkal, že jste, pane?“ zeptal se Reardon vesele. „Bratranec jejího manžela?“

„Ano,“ odpověděl James. „Víte, krátce před Emminým sňatkem jsme se se Stuartem trochu nepohodli. Výsledkem toho bylo, že jsme spolu dlouho nemluvili. Přijel jsem okamžitě, jakmile jsem se dozvěděl o jeho smrti...“

„Abyste vyjádřil soustrast vdově?“ zeptal se Reardon nonšalantně.

„Hm, ano,“ odpověděl James. Cítil, že není potřeba prozrazovat skutečný důvod, proč přijel na Faires. Bylo mu jasné, že soudce Reardona by příliš nezajímala rodinná hrobka. „Ano, samozřejmě. A taky jsem jí přijel nabídnout,

aby se mnou odjela a žila u nás. Chci říci u mne a mojí matky.“

Reardon se usmál. Byl to zvláštní úsměv a Jamesovi se moc nelíbil. „Chápu,“ řekl. „A ona vás odmítla.“

„Ano.“

„Takže teď se vracíte do Anglie?“ Pohlédl na hodiny nad barem. „Zmeškal jste jedinou převozní loď.“

„Ne, nevracím se. Myslel jsem, že...“

A najednou to věděl. James, který zde ještě před chvílí seděl a vůbec netušil, co by měl udělat, to teď věděl s jistotou. „Zůstanu tady,“ prohlásil pevně. „Zůstanu a požádám ji znovu. Měla možnost a čas moji nabídku zvážít.“

„Jak galantní,“ podotkl Reardon. „A to jste opravdu nevěděl, o těch deseti tisících?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ řekl James a vrhl na soudce pronikavý pohled. „Já nepotřebuji deset tisíc liber, které kdysi patřily vrahovi mého bratrance.“ James viděl, že se soudce zatvářil skepticky, a pokračoval: „Cítíl jsem, že je mou povinností přijet a nabídnout paní Chestertonové ochranu...“

„Kterou odmítla.“

James stiskl rty. Nechtěl, aby tohle Reardon zdůrazňoval. „Ano. Máte pravdu. Zatím.“

„Zajímavé.“ V soudcově pohledu se najednou objevil živý zájem. Chvilí si Jamese prohlížel. „Velmi zajímavé. Říkáte, že jste měl s bratrancem hádku. A čeho se týkala? Nebyla snad kvůli paní Chestertonové.“

James cítil, že je načase rozhovor ukončit. „No, pane,“ vstal a odsunul židli od stolu, „už jsem vás dost zdržel. Vrátím se ke svému stolu.“

Reardon si položil ruce na vyboulené břicho a vzhlédl k Jamesovi s tajemným výrazem v kulaté tváři. „Denhame,“

promluvil zamyšleně, „předpokládám, že jste v genealogickém seznamu šlechticů.“

Tak tenhle starý bubřina ho bude prošetřovat! Dobře, ať si. Nezjistí o něm stejně nic jiného, než to, že Marburyové patří k nejstarším a nejrespektovanějším rodům v Anglii.

James mu poklepal na rameno. „Jistě, sire.“

„Děkuji.“ Reardon sklonil hlavu jako kočka, která vylízala smetanu. „Bylo mi potěšením, pane.“

James se vrátil ke svému stolu, bezmyšlenkovitě uchopil vidličku a pustil se do plněného skopového žaludku. Ze všech absurdních a nepochopitelných věcí, které kdy slyšel, byla Emmina záležitost s poslední vůlí O'Malleyho ta nejpodivnější. Je to barbarské. Kdo je ten muž, který připravil Emmu o peníze jen proto, že se mu zdá příliš velkorysá? Je to směšné. Je to urážlivé. Je to...je to...

Je to rozumné. Reardon měl samozřejmě pravdu. Emma by ty peníze dostat nemohla. Co vlastně věděla o spravování financí? Nikdy vlastní peníze neměla. Vyrostla sice obklopena bohatstvím, to ano, ale již v osmnácti letech se provdala za někoho, kdo neměl ani penny. A od té doby byla chudá jako kostelní myš.

James musel dát soudci za pravdu. Přišel s dokonalým řešením problému. Dokonalým ve všech směrech, až na jedno.

Emma se na návnadu nechytla. Evidentně se nehнала do manželství o nic nadšeněji než James.

Jediný rozdíl mezi nimi byl ten, že pro Jamese ještě ne tak dávno existovala žena, s níž by byl ochoten vstoupit do svazku manželského.

Ale bratranec mu plán překazil.

8. kapitola

Emma zvedla z hromádky první břídlíkovou tabulku a četla: „Až budu velký, stanu se rybářem jako můj otec a budu se plavit po světových mořích. Procestuji celý svět a nachytám mnoho ryb. Pak se vrátím a ožením se s vámi, paní Chestertonová.“

Emma položila tabulku a poté, co opravila pár chyb, napsala na okraj tabulky: „Děkuji ti, Robbie.“ Dobrý bože, co se to děje, když jí nabízí sňatek i devítiletý hoch? Ale musela připustit, že ze všech návrhů, které zatím obdržela, byl Robbieho nejupřímnější.

Emma zvedla další destičku a pěkně napsaná slova Bridget Donahueové „Až vyrostu, chci mít kudrnaté vlasy jako vy, paní Chestertonová“ ji přinutila sáhnout si na vlasy. Husté kudrny jí jako obvykle vyklouzly ze sponek, kterými se je snažila upevnit, a v kaskádách drobných lokýnek jí rámovaly obličej. Proč má takové prokletí? Dala by cokoli na světě, aby měla vlasy rovné jako malá Bridget, která byla vždycky pěkně učesaná.

Emma právě opravovala chyby na okraj dívčiny břídlíkové tabulky, když uslyšela, že se otevřely dveře. Podívala se na kapesní hodinky, zavěšené u pasu, a aniž vzhledla, řekla: „Zase jdeš pozdě, Fergusi. Jestli chceš každý den po vyučování běhat domů, abys nakrmil kočku,

musíš si pospíšet. Já bych měla také jít domů a nakrmit zvířátka, ale dělám to až po výuce.“

„Moje nejupřímnější omluvy, paní Chestertonová,“ promluvil mnohem hlubší hlas, než čekala. „Příště se polepším.“

Vyděšená Emma vzhledla a málem shodila tabulky navršené vedle sebe. „Ach!“ vykřikla. „Lord MacCreigh.“

Lord MacCreigh se usmál a kráčel k ní uličkou mezi lavicemi, v nichž sedávaly děti. Emma rychle vstala a hromádka tabulek se zakymácela. Natáhla ruku a zachytila je.

„Nechtěl jsem vás polekat, Emmo,“ řekl baron. Jeho dlouhý plášť byl tak široký, že při chůzi otíral konce lavic. „Zastavil jsem se, abych zjistil, jestli jste už slyšela tu novinu.“

Emma couvala, pokud jí to stůl dovolil, a teď stála tak blízko kamen, že cítila jejich sálavé horko i přes vlněnou sukni a spoustu spodniček.

„Novinu, pane?“ zopakovala slabým hlasem. Doufala, že nemá na mysli příjezd hraběte z Denhamu. Nepotřebovala další potíže, které by zkomplikovaly její už tak složitý vztah k lordu MacCreighovi, který také usiloval o sňatek s ní.

„Ano.“ Lord MacCreigh měl na sobě černé jezdecké šaty a ladil tak se svým koněm, který byl uvázaný venku. Lord si vzal příliš k srdci, že ho opustila jeho snoubenka Clara McLellenová, a přijal dramatický – téměř teatrální – styl oblékání, jímž dával světu najevo, že je zhrzeným milencem. Zvedl nohu v jezdecké botě a položil ji na stůl před hromádku tabulek. Pak si pohodlně opřel loket o koleno. Emma musela chytit hromádku oběma rukama, aby se tabulky nesesypany.

„Soudce Reardon přijel na zimní pobyt,“ řekl lord konverzačním tónem. „Zahlédl jsem ho u kováře, když jsem přijel do města. Víte, co to znamená, že, Emmo?“

Emma začala chvatně překládat tabulky, protože si byla zcela jistá, že lord MacCreigh je shodí a ony se rozbijí.

„Ne,“ odpověděla a dávala si pozor, aby mu nepohlédla do tváře. Baronova stylizace do romantického hrdiny, jenž prožil velkou tragédii, a tudíž se obléká do černého a stále se tváří vážně, byla jaksi narušována skutečností, že jeho hlavu zdobila mohutná kštice zářivě měděných vlasů, stejně kudrnatých, jako měla Emma. Další smůlou byly jeho rysy; neměl protáhlý obličej s hlubokými vráskami táhnoucími se od nosních dírek k plným ústům, který by dokreslil vzhled romantického hrdiny, ale dětsky baculatou tvář posetou pihami.

Jeho oči byly sice modré, ale k jeho lítosti připomínaly barvu letní oblohy, a ne chladné oceli.

„Hm,“ uniklo Emmě. Přerovнала tabulky do tří nižších hromádek. V první byly opravené, ve druhé a ve třetí ty, které ještě měla přečíst. „Ne, obávám se, že nevím, co to znamená, můj pane.“

Lord MacCreigh netrpělivě máchl rukou v rukavici. „No tak, Emmo! Je zřejmé, že teď je vhodná doba na ohlášky.“

Emma pohlédla za lorda ke dveřím, které byly bohužel pevně zavřené. Všechny děti už odešly domů a měl se vrátit jen Fergus, jehož Emma tři dny v týdnu doučovala, protože kvůli oční vadě pro něho bylo velmi obtížné naučit se číst.

„Ohlášky?“ zeptala se Emma s předstíraným překvapením. Možná kdyby protáhla rozhovor dost dlouho, přijde Fergus. Ten by mohl lorda MacCreigha pohnout k odchodu. Lord by si určitě v přítomnosti malého chlapce netroufl vnucovat se jí...

„Emmo,“ zasmál se MacCreigh. Naštěstí jeho loket stále spočíval na koleni a ruce v rukavicích zůstávaly klidné. Nevypadalo to, že by se na ni chtěl vrhnout, přestože byl od ní jen půl metru. „Víte přesně, co mám na mysli. Myslím, že bychom měli vrchnímu soudci povědět o naší zamýšlené svatbě, aby mohl začít připravovat podklady k vyplacení vašeho dědictví.“

Emma zavrtěla hlavou. „To je *váš plán*, lorde MacCreighu,“ řekla. „Ne můj. Víte, že se nechci vdávat.“

„Nebudte bláhová, Emmo,“ vemlouval se MacCreigh. „Samozřejmě že se znovu provdáte. Co jiného byste chtěla dělat? Učit do konce života v téhle prapodivné škole?“

„Pokud si to vyberu...“ zněla chladná odpověď.

Lord MacCreigh, urážlivý a nedůtklivý jako dítě, tohle nemínil poslouchat. Emma k němu cítila mnohem víc sympatií než k ostatním nápadníkům, možná s výjimkou Cletuse. Tajuplné zmizení mladé snoubenky lorda MacCreigha dalo základ mnoha klepům. Opravdu utekla s komorníkem, jak neustále tvrdil lord MacCreigh? Nebo milence nachytal, probodl kordem a hodil jejich těla – jak tvrdí zlí jazykové – do zámecké studny?

Třebaže Emma neměla barona zvlášť v lásce, jediná ze všech na ostrově věděla, že není vrahem své snoubenky. Kdyby se vůči ní choval jinak, možná by s ním cítila a litovala ho, že musí žít na tajuplném zchátralém zámku, je pomlouván a hanoben a jedinou společnicí je mu jeho vrtošivá sestra.

Ale to by stejně nic nezměnilo na Emmině rozhodnutí, že se za něho neprovdá. Dokonce i kdyby nevěděla, že jediným důvodem, proč se s ní chce baron oženit, je jeho touha po deseti tisících librách pana O'Malleyho, jež by rád použil na rekonstrukci rozpadajícího se rodinného sídla. Určitě by se neprovdala za muže, který tak silně páchne koňmi.

Baron opět udělal impulzivní gesto. Postavil se a rukou si netrpělivě projel divoké kudrny.

„Proč to hloupé vytáčení?“ zeptal se. „Hodíme se k sobě, Emmo. A já nechci čekat až na příští návštěvu soudce, abych získal peníze, které mohu na základě jeho podpisu mít už zítra.“ Natáhl k ní ruku a sevřel jí paži. Nebolelo to, ale nebylo to nijak příjemné. „Tak pojďme!“

Emma slyšela v baronově hlasu odhodlání a uvědomila si, že tentokrát její nápadník opravdu myslí hlavně na peníze. Přesto se ještě pokusila zažertovat, ačkoli na situaci neshledávala nic humorného. Soudce Reardon se možná domnívá, že jí udělal službu, když připojil k poslední vůli pana O'Malleyho takovou bizarní podmínku, ale teď se zdálo, že peníze, jež má zdědit, jsou pro Emmu spíš prokletím.

„Opravdu, pane,“ řekla se smíchem a odtáhla se. „Vaše nedočkavost mi bere dech.“

Stisk lorda MacCreigha nepominul, když se mu Emma pokusila vytrhnout. Pohlédla mu do obličeje a všimla si, že má čelisti pevně sevřené. Pocítila strach, což bylo samozřejmě absurdní, protože i kdyby ji baron dostrkal k soudci, postačí její „ne“.

Ale bála se toho, co by se mohlo stát, jestliže své „ne“ vyřkne. Věděla jistě, že Geoffrey Bain snoubenku nezabil...

Ale to neznamenalalo, že něčeho takového není schopen.

„Opravdu, lorde MacCreighu,“ hlesla Emma a v hlase se ozval strach. Snažila se ho potlačit. „Opravdu tam teď nemůžu jít. Já... čekám na Ferguse MacPhersona.“

„To je ten poloslepy spratek?“ Lord MacCreigh obrátil oči v sloup. „Emmo, mám dojem, že si učitelské povinnosti berete příliš srdci.“

„Měl by tu být každou chvíli,“ vedla svou Emma a úzkostlivě pohlédla ke dveřím. „Nechtěla bych Ferguse polekat, lorde MacCreighu. Má už tak těžký život...“

Lord jen něco zavrčel a trhl s ní k věšáku, na němž visel její plášť a klobouček.

„No tak,“ řekl. „Tomu chlapci můžete dát lekci jindy. Reardon tady bude jen do zítřka, nanejvýš do pozítří. Nemáme čas.“

Emma pohlédla ven oknem v silné zdi majáku a přimhouřila oči, aby viděla, jestli snad už Fergus nepřichází. Skoro slepý jedenáctiletý chlapec by mohl stěží čelit baronovi vysokému přes sto osmdesát centimetrů, který ohrožoval jeho učitelku, ale přesto si přála, aby přišel.

Jak už to bývá, Emminy prosby byly vyslyšeny, ačkoli ne tak, jak doufala. Fergus MacPherson, jehož zrak nikdy nebyl dobrý a stále se zhoršoval, došel k majáku a *všiml si* hřebce lorda MacCreigha. Také uviděl vysokého muže v cylindru, který přicházel uličkou od města a pohrával si s hůlkou s postříbřeným držadlem. Muž také spatřil koně a zastavil se. Přestal komíhat hůlkou a oslovil Ferguse, stojícího ve větru a sprškách vln tříštících se o útesy: „Hej chlapče! Nevíš, čím je to kůň?“

Fergus pohodil hlavou a zadíval se na muže před sebou. Podivný způsob, jakým vždy pohazoval hlavou, vyvolával u mnoha lidí tísnivý pocit, ale cizinec nevypadal stísněně. Díval se upřeně na záři vycházející z oken majáku, která Fergusovi jasně naznačovala, že paní Chestertonová tam ještě je..., stejně jako kůň znamenal, že tam není sama.

„No,“ začal Fergus pomalu, „řekl bych, že je to kůň lorda MacCreigha.“

„Lorda MacCreigha?“ Džentlmen nevypadal nijak potěšené. „Z MacCreighova zámku?“

Fergus nakrčil obočí. „Ano, sire. Na Faires žije jen jediný lord MacCreigh.“

Cizinec náhle vykročil a rychle zamířil ke dveřím majáku.

Fergus zvolal: „Pane! Počkejte! Pane!“

Pán však v burácení vln neslyšel a Fergus se rozběhl za ním. Paní Chestertonová mu přece vždycky říkala, že je jejich povinností mít se na pozoru před neznámými lidmi, zejména když se chovají podivně. A tento cizinec se určitě chová zvláště, neboť má v úmyslu vyrušit barona při námluvách. Vždyť všichni vědí, že lord MacCreigh zabil svoji snoubenku.

Fergus si řekl, že bude nejlepší, když o tom cizinci poví. Rozběhl se tedy za ním a přidržoval si rukou čepici, aby mu ji prudký vítr neodnesl. „Pane,“ zvolal a zakopl. „Pane, být vámi, tak bych tam nechodil.“

Cizinec natahoval dlouhé nohy a nezpomalil. „Běž pryč, chlapče,“ ohlédl se. „Jdi domů za matkou.“

„Opravdu, pane,“ volal Fergus a klopýtal, jak se snažil držet s neznámým krok. „Myslím to vážně. Neznáte lorda MacCreigha. Je to vrah. Zabil svoji snoubenku, když ji načapal s jiným, aspoň se to říká. Je opravdu nebezpečný.“

„Tak se raději drž zpátky, mladíku,“ otočil se k Fergusovi cizinec. Došel už ke dveřím majáku a zastavil se. Vypadal jako někdo, kdo se připravuje k boji. Stáhl si kožené rukavice a dodal: „Lorda MacCreigha přenechej mně.“

Fergus se zamračil. Tohle opravdu není nic pro něho, pokud se ten blázen chce nechat zabít. Ale přesto mu něco poradí.

„Dobře,“ pronesl klidně, „jestli ho chcete uhodit, miřte pod pás. Jedině podpásovka dostane na kolena chlapa, jako je MacCreigh.“

Cizinec si uvolnil kravatu a řekl: „Určitě neuhodím barona pod pás. Udivuje mě, že mi radíš něco takového. Džentlmen přece nikdy neuhodí jiného pod pás.“

„Džentlmen by taky neměl zabíjet své snoubenky,“ poznamenal Fergus a převzal podávaný klobouk a hůlku. „Ale na to lord MacCreigh nedbal.“

Cizinec jen s úšklebkem hodil rukavice do klobouku, odhodil dozadu cípy kabátu a položil ruku na kliku. „Uvidíme. Počkej tady,“ nařídil. „Jestli uslyšíš střelbu, běž rychle pro místního policistu.“

Fergus odfrkl: „*Policista* ve Faires?“

9. kapitola

Když James otevřel dveře majáku, nebyl si jistý, kdo je překvapenější. Emma, nebo muž, který ji jednou rukou táhl za paži přes učebnu a v druhé držel její plášť a klobouček.

„Dobrý den,“ pozdravil James docela příjemně, ačkoli měl k příjemné náladě daleko. Vlastně ho popadl vražedný vztek, když viděl, jak muž s Emmou cloumá.

Asi na něm bylo vidět, co cítí, protože baron Emmu rychle pustil. Trochu se zakymácela, jak náhle ztratila oporu. A pak k Jamesovu úžasu – a velké radosti – přeběhla Emma k němu a chytila ho oběma rukama za paži. Přimkla se k němu jako k poslední záchraně.

„Jamesi,“ vykřikla hlasem plným radosti. „Jamesi, jak příjemné překvapení!“

Z toho poznal, že je hodně vyplašená: ještě nikdy v životě ho neoslovila jménem. Vždycky to bylo jen: lorde Denhame, můj pane, ale nikdy, nikdy Jamesi. Za celé roky, co ji znal.

A nikdy se k němu nevrhla tak radostně.

„Myslela jsem, že se ti podařilo stihnout odpolední loď,“ řekla Emma. Cítil, jak jí tluče srdce, protože se k němu tiskla velice silně. Její jazyk se pohyboval stejně rychle jako srdce, jako by spolu oba svaly soutěžily. „Copak se stalo? Ty jsi ji zmeškal, že? No, nevadí. Jsem si jistá, že ještě není

pozdě a že seženeš ubytování v hospodě. A pokud bude u paní MacTavishové plno, u mě je místa dost. Není to nic luxusního, ale určitě by ti nevadilo tam přespát, že ne, Jamesi? Vždyť jsme rodina.“

James cítil, jak se Emma třese, a objal ji rukou kolem pasu. Vůbec neprotestovala a spíš se k němu přitiskla pevněji. V tu chvíli to věděl: MacCreigh musí zemřít. Tak to je.

Zdálo se, že si baron uvědomuje, že jeho život je v nebezpečí. Zatvářil se ostražitě, pomalu se sehnul a položil Emmi plášť na lavici. Byla to ostražitost, která se objevuje v obličejí divokého kance těsně předtím, než na něho lovec vystřelí.

Sval na MacCreighově čelisti se napjal. Bylo to vidět i v mdlém světle lucerny na parapetu okna. James si toho všiml a MacCreigh to věděl, ale ani jeden z nich nepromluvil. Nebylo co říci. Dobře, James neměl co říci. Na druhé straně Emma toho měla na srdci hodně. Ale kdy neměla?

„Lorde MacCreighu, asi neznáte Stuartova bratrance hraběte z Denhamu. Představuji vám Jamese Marburyho. Lorde Denhame, to je Geoffrey Bain, baron z MacCreighu. Jamesi, určitě jsi viděl zámek MacCreighů z lodi, když jsi připlouval. Nemohl jsi ho nevidět. Je přímo nad King's Crag, tyčí se na horizontu...“

Emma mluvila překotně, což byla jasná známka jejího stresu. James věděl, že takto mele páté přes deváté vždycky, když je velmi šťastná anebo velmi nervózní. Jindy také hodně mluvila, ale celkem rozumně.

„Zámek MacCreighů byl vybudován v roce 1684, Jamesi, a je opravdu starobylý. Chci říci, že má i hladomornu a věžičky a prostě všechno, že, lorde MacCreighu?“

MacCreigh se usmál. Jeho úsměv byl tajuplný, velice tajuplný, říkal si James.

„Je to tak,“ přitakal příjemně baron. „Musíte přivést svého bratrance na návštěvu, paní Chestertonová. Ale nedokážu si představit, že by zůstal ve Faires tak dlouho.“ Ohnivě rezavé obočí se tázavě nakrčilo, ale v baronových očích bylo spíš nepřátelství než dotaz. „Nebo ano, pane?“

James chladně odpověděl: „Právě jsem se rozhodl prodloužit svůj pobyt zde. Velmi rád se podívám na zámek MacCreighů, pane, zejména za ranního svítání.“ Významně se usmál. „Třeba zítra ráno?“

MacCreigh pochopil. James si byl zcela jistý, že zachytil nevyřčenou zprávu.

Ale místo aby odpověděl jako džentlmen, který byl právě vyzván k souboji, MacCreigh řekl: „Vy snad žertujete. Za svítání? To je pro mě moc brzy, pane. Spíš kolem poledne. Můžete přijít na oběd. Seznámím vás se svou sestrou Fionou.“

„To si nemyslím,“ řekl James mírně výhrůžným tónem. Neměl ve zvyku obědovat s muži, které chtěl zabít, ani s jejich sestrami.

„Tak tedy v poledne,“ potvrdil baron, jako by James nepromluvil. MacCreigh se obrátil k Emmě. „Dobře, paní Chestertonová. Předpokládám, že v důsledku nečekaného příjezdu vašeho bratrance budeme muset nepochybně odložit naši návštěvu u soudce Reardona.“

„Ach,“ vydechla Emma a James viděl, jak se začervenala. „Ach ano. Obávám se, že ano. Je mi líto, lordo MacCreighu.“

„Samozřejmě.“ MacCreigh jako vzor džentlmenské galantnosti srazil podpatky jezdeckých bot a krátce se uklonil. „Madam, nebudu vás rušit, máte-li vítaného hosta z rodiny vašeho manžela. Uvidíme se zítra, pane.“

Baron chtěl projít kolem dvojice, ale Jamesův chladný hlas ho zastavil.

„Zítra v poledne,“ zopakoval James.

Spokojeně si však povšiml, že baron trhl širokými rameny. „Samozřejmě,“ pronesl Bain se širokým úsměvem. „Budu se těšit, sire.“

Dveře se otevřely, dovnitř vnikl závan větru a slaná sprška a vzápětí byl baron pryč.

James cítil, jak se Emma uvolnila, jako by ji v přítomnosti lorda MacCreigha držela na nohou jen nechuť ukázat před ním slabost. Sotva odešel, skoro se jí podlomila kolena.

„No tak, Emmo,“ chlácholil ji a přitiskl ji k sobě těsněji, aby se nezhroutila. Pátravě se na ni podíval a viděl, že tváře jí jen hoří a že má nepřírozeně lesklé oči. „Povíš mi, o co se tady jedná?“

Emma, zjevně velmi rozrušená tím, co se právě stalo, se rychle vzpamatovala. Kdyby měl James volné ruce, musel by jejímu výkonu zatleskat.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se nevinně a modré oči se jí rozšířily. „Upřímně, můj pane, někdy mluvíš v hádankách. Baron a já jsme spolu jen hovořili, to je všechno. Někdy se tu po vyučování zastaví a povídáme si – o literatuře a tak...“

James přikývl. „Chápu. A během rozhovoru o literatuře se náhle rozhodl, že by bylo dobré odtáhnout tě do města k soudci Reardonovi.“

V modrých očích se objevil stín. Emma zrudla ještě víc a sklopila pohled.

„Já... já nevím, o čem mluvíš,“ zakoktala.

„Ne,“ řekl James. „Jsem si jistý, že nevíš.“ Vzdychl si a chytil ji pevněji. „Emmo, myslím, že je nejvyšší čas si promluvit. A nebude to o literatuře.“

Emma k němu vzhledla, jen jednou, a jeho vážný výraz ji zjevně vyděsil. Musela vidět, že je velmi vážný, protože se podívala dolů na svoje prsty, které si nevědomky hrály se zlatými knoflíky Jamesovy vesty.

„Musíme, Jamesi?“ zeptala se tenkým hláskem. „Jsem si jistá, že já nemusím.“

„Já vím,“ vzdychl James a snažil se nepřiznat si, jak moc se mu líbí, když slyší z jejích úst svoje jméno. Zakázal si však na to myslet a zeptal se: „Emmo, jak dlouho chceš tyhle věci přede mnou tajit?“

Když znovu zvedla oči, spatřil v nich předstíranou nevinnost. „A jaké věci, Jamesi?“ zeptala se.

„Neužívej na mě tento tón,“ napomenul ji James přísně. „Je stejný, jakým jsi mluvila na svoji tetu, jakmile tě chytila s prsty v pudinku, když už jsi měla být dávno v posteli. Víš dobře, na co se ptám. Na Stuarta. Jak dlouho si myslíš, že mě budeš udržovat v nevědomosti o jeho smrti, co?“

Emma měla oči nadále rozšířené, ale tentokrát se zatvářila provinile. „Dobře,“ řekla a do hlasu se jí vrátila běžná ostrost, kterou vůči němu vždycky používala, „kdybys odplul tou lodí, v což jsem doufala, mohla jsem to před tebou tajit navždy, že?“

„A kdybich tou lodí odplul,“ zopakoval James, „jak by ses vypořádala s lordem MacCreighem?“

„Nijak,“ odpověděla Emma, ale neznělo to moc přesvědčeně.

„Nijak? Nemyslím si, že by se nestalo *nic*, Emmo. Mám dojem...“

Ale James větu nedokončil, protože se rozlétly dveře. Tentokrát v nich však nestál MacCreigh, nýbrž chlapec, kterému James svěřil klobouk a hůl.

„Paní Chestertonová,“ zvolal a vběhl do třídy. Přejel zamlženým pohledem místnost a zahleděl se na Emmu. Hoch pohodil hlavou ke straně a řekl: „Tady jste. Je všechno v pořádku?“

Emma ze sebe vydala jakýsi zvuk, něco mezi vzlyknutím a smíchem, a k Jamesovu zklamání od něho odstoupila. „Ach Fergusi,“ šeptla a sedla si na lavici proti místu, kde

stál chlapec. „Samozřejmě že je všechno v pořádku. Co to máš v rukou?“

Fergus držel Jamesův klobouk a hůl. „To jsou věci toho džentlmena, paní,“ pokývl chlapec k Jamesovi. „Dal mi je předtím, než sem vešel, aby ušetřil lordu MacCreighovi lekci...“

„Ano, ano,“ přerušil ho James rychle. Přešel místnost a vzal si od chlapce své věci. Přitom si všiml, že má dost ušpiněné ruce. „Děkuji ti, hochu. Hm, tady máš sovereign za službu... A taky abys držel jazyk za zuby,“ dodal tiše. Nemusel to říkat nahlas, protože Fergus byl tak překvapený, když uviděl minci ve svých rukou, že nemohl promluvit.

„Ježíši,“ hlesl po chvíli a zvedl sovereign ke světlu. „Je to opravdu libra, paní Chestertonová?“

„Ano, Fergusi,“ odpověděla Emma. „Je to libra. Raději si ji dobře schovej. Nechceš snad, aby ti ji sebrali starší hoši. A teď, kde jsme skončili ve čtení? Pamatuješ si to? Dostali jsme se už k části, kde se pan Van Winkle probouzí?“

James se na ni pobaveně podíval: „Vidím, že jsi nadšená, Emmo, a chceš pokračovat ve výuce tohoto, hm, slibného mladého žáka. Ale obávám se, že právě teď máme před sebou jinou záležitost. Co říkáš?“

Emma k němu vzhledla a její výraz byl nyní vážný. „To může počkat, lorde Denhame. Fergus prostě musí mít svoji lekci...“

Tak už se zase vrátila k lordu Denhamovi, že? Dobře, nepřipustí, aby ho to mrzelo. A proč by mělo? Lordem Denhamem pro ni byl celou dobu, co se znali, kromě těch pěti minut před chvílí. Může jím být zase, aspoň pro tuto chvíli.

„Ano, všichni jsme oslněni tvou oddaností věci, Emmo,“ řekl suše a natáhl si rukavice. „Ale myslím, že teď by bylo nejlepší, kdyby mladý pan Fergus odešel. Oznámil jsem

panu MacTavishovi, že budu potřebovat kočár. Odvezu tě zpět do tvého domu, kde si promluvíme u večere, a uvidíme, jestli najdeme nějakou cestu z toho zmatku, v němž se nacházíš. Souhlasíš?“ Nasadil si na hlavu cylindr, sehnul se, vzal její plášť a přehodil jí ho přes ramena. „Pojďme, paní Chestertonová,“ vyzval ji. „Žádné váhání. Platím pana Murphyho od hodiny, ne od ujetých kilometrů. Čeká před hospodou.“

Z Emminy tváře zmizela veškerá veselost.

„Paní MacTavishová nám nachystala košík s jídlem?“ bylo všechno, na co se zmohla.

„Ano, nádherný koš plný dobrot. Jsou tam nakládání herinci v kyselé smetaně,“ řekl a uchopil její klobouček. „A taky masový koláč, myslím, že s jehněčím. A něco dušeného. Možná ústřice. Pak je tam krásný bochník čerstvého chleba – přímo z pece – a láhev claretu.“ Zvedl klobouček a zručně jí ho posadil na husté kudrny. „Doufám, že ti to nevadí. Říkal jsem si, že po dlouhém dni ve škole si stěží budeš vařit sama pro sebe.“ Soustředěně svázal stuhy kloboučku Emmě pod bradou a vytvořil hezkou mašli. „A jako dezert budeme mít výborný sněhový dortík. Paní MacTavishová tvrdila, že dnes není vhodné počasí na sněhový dort, protože je příliš vlhko. Ale zdá se, že jsem ji přesvědčil.“

Kriticky si Emmu prohlédl a nevsímal si jejího strnulého výrazu. Pak řekl: „Tak. A jsme připraveni. Máš rukavice?“

Emma sáhla do kapsy pláště a vytáhla z ní obnošené rukavičky z červené kůže.

„Hotovo,“ usmál se James a nabídl jí rámě. „Paní Chestertonová, jestli mi dovolíte, doprovodím vás do kočáru pana Murphyho...“

Emma se do Jamese zavěsila jako v mátohách a stěží si uvědomovala, kde je. Až u dveří se otočila a zavolala

ustaraně: „Fergusi, zhasni lampu, než odejdeš, ano? Víš, jak se pan McGillicutty zlobí, když ji necháme svítit...”

„Ano, paní Emmo,” ujistil ji Fergus.

„A kamínka. Nezapomeň, že před odchodem musíš uhasit oheň...”

James viděl, jak Fergus převrátil oči v sloup. „Ano, paní Emmo.”

„A lavice.” Emma stála v otevřených dveřích, jednou rukou si přidržovala klobouček, aby jí ho neodnesl vítr, a druhou byla zavěšená do Jamese. „Až přijde pan McGillicutty, tak mu řekni, ať ti pomůže odsunout lavice od kamínek, protože vítr je tak prudký, že by mohl rozfoukat jiskry, i když oheň uhasíš. A my nechceme, aby nám lavice shořely...”

„To stačí, paní Chestertonová,” přerušil ji James mírně. Pevně jí sevřel paži. „Už jsi to prodlužovala tak dlouho, jak to jen bylo možné. Nedoufej, že vymyslíš další taktiku.”

Podívala se na něho a místo odpovědi se začervenala. „Nevím, co tím chcete říci, lordě Denhame. Já jsem jen...”

„Vím přesně, co jsi dělala. Rozluč se s tím hochem.”

Emma zamávala trochu zoufale Fergusovi a vysoký průvodce už ji vyváděl do nepohody venku. „Dobrou noc, Fergusi! Lekci si dáme zítra, slibuji ti to...”

„Dobrou noc, paní,” zavolal šťastně Fergus. Pokud si vůbec všiml váhavosti učitelky odejít s vysokým cizincem, netrvalo to příliš dlouho. Lord Denham byl podle Ferguse správný chlapík. Copak mu nedal sovereign? Fergus byl teď bohatší než kdykoli ve svém životě, bohatší, než kdy byl jeho otec, protože peníze, které kdy měl starý MacPherson v rukou, z nich většinou rychle vyklouzly, a to zejména v baru U Mořské krávy.

Fergus netušil, za co utratí svůj poklad, ale jedno věděl přesně: tam, odkud sovereign pochází, je jich mnohem víc.

Bude muset přítele paní Chestertonové hlídat. Ano, bude ho pořádně hlídat.

10. kapitola

Emma seděla strnule na čalouněném sedadle a nemohla se uvolnit. Když vyrůstala, teta ji i Penelopu poučovala, že správná dáma nesmí sedět na židli zhrouceně. Teta Regina Van Courtová dívkám vysvětlila, že dáma se nikdy nesmí zády dotýkat opěradla.

Ale Emma si už dávno uvědomila, že to, co jim teta tvrdila, je nepravdivé a absurdní. Objevila, že dáma může sedět, jak chce, a stále zůstává dámou. Její noblesa není v tom, jak sedí, ale jak se chová. A Emma cítila, že ona dámou je.

Takže to nebylo kvůli společenské konvenci, proč nyní seděla tak strnule. Neuvolnila se, protože tušila, že James se jí každou chvíli zeptá na Stuartovu smrt, což přirozeně povede k panu O'Malleymu a jeho nepříjemné poslední vůli.

Nevěděla, co se jí víc přičí – hovořit o manželově smrti, nebo o závěti, kterou sepsal jeho vrah. Obě záležitosti byly pro ni velmi nepříjemné. Copak to James nechápe? Nemůže být aspoň jednou milosrdný a nechat věc být? Ne, Emma se nenechá ukolébat falešným pocitem bezpečí u hořícího krbu, voňavého jídla, které stálo před ní, a měkké čalouněné židle. Ne, čekala na příslovečnou poslední kapku.

Ale stále si nemohla pomoci, aby ucítila aspoň *trochu* vděčnosti. Vždyť James ji zachránil před lordem MacCreighem.

Když se jí James ve třídě zeptal, co se mohlo stát, kdyby nevešel dovnitř, a ona odpověděla „nic“, samozřejmě lhala. Nebyla přesvědčená o tom, že by se nestalo *nic*.

Ach, zná klepy o tom, že lord MacCreigh zabil svoji snoubenku, a ví nejlépe ze všech, že to není pravda, stejně jako to ví sám lord MacCreigh.

Ano, lord MacCreigh je poněkud temperamentní. Jednou se jeho snoubenka Clara zmínila Emmě o tom, že při rodinné večeři hodil talíř s úhoří přes celou místnost, protože se mu jejich maso nezdálo upravené podle jeho chuti.

A také moc potřebuje peníze. Dřevěná střecha zámku MacCreighů byla zchátralá a bylo nutné ji opravit. Baron chtěl nechat udělat střechu novou – břidlicovou nebo kamennou –, aby nepřišel o cenné dědictví, do něhož patřily mimo jiné i překrásné tapiserie ze třináctého století, třebaže trochu prožrané moly.

Emma věděla, že lord MacCreigh by ji nezabil, ovšem jistému nátlaku z jeho strany by se těžko bránila.

Ale baron nedostal šanci, protože přišel James a jeho úmysly překazil.

A Emma byla Jamesovi vděčná. Nejen za to, že překazil naléhání lorda MacCreigha. Podstoupil značné oběti, aby uchystal tuto skvělou večeři. Paní MacTavishová byla nejlepší kuchařka na ostrově a Emma měla vzácně příležitost vyzkoušet její výbornou kuchyni. Ačkoli paní MacTavishová velmi ochotně poskytla Emmě mnoho teplých večeří v prvních dnech po Stuartově smrti, nemohla ji živit stále.

„Ještě víno?“ zeptal se James. Nečekal na odpověď a dolil víno do sklenice, které se Emminy rty dotkly jen jednou. Nechtěla vypadat chamtivě.

Ale James si s konzumací nápoje starosti nedělal a vypil asi třetinu láhve. Byl v dobrém rozmaru, což Emmu překvapilo, protože jeho den nezačal moc hezky, když si odřel klouby prstů o čelist podomka. Teď se však zdálo, že na všechno zapomněl. Pochvaloval si dušené ústřice paní MacTavishové, které vybíral z mísy z pálené hlíny, jediné, která Emmě ještě zůstala.

Navzdory tomu, co věděl o bratrancově smrti, byl od chvíle, co nastoupili do kočáru pana Murphyho – tentokrát uposlechl její rady a posadil se vedle ní –, v dobrém rozmaru a celou cestu k Emminu domku si ani jednou nepostěžoval, když kočár skákal po rozbité cestě. Déšť, který konečně ustal, zanechal na silnici mazlavé bláto, takže cesta domů byla dost nepohodlná.

Ale James nekomentoval podmínky cestování ani slovem. Místo toho se jí přátelsky vyptával na školu a Emma mu nejdřív opatrně, ale pak s rostoucím nadšením vyprávěla o Johnu McAddamsovi, Floře a Fergusovi, o těžkostech s kamny, která někdy fungovala, jindy ne, o velkém nedostatku lavic, knih, papíru a inkoustu. James jí pozorně naslouchal, jak si myslela, a vůbec ji neplísnil za ztracený čas, jak by to udělal před rokem. Nevyčítal jí, že chce napravovat něco, co nestojí za to, což kdysi říkával, když hovořila o dětech lidí z nejnižší vrstvy.

Vypadal docela přísně, když mu na jeho zdvořilý dotaz prozradila malou částku, kterou jí za práci vyplácí město. Protože mu však rychle vysvětlila, že po tyfové ráně je v pokladně Faires málo peněz, zdálo se, že pochopil. Nezmínila se o lordu MacCreighovi, ale k jejímu údivu se jí James zcela lhostejně zeptal, právě když mýjeli strom Přání, jestli to bylo poprvé, co ji baron navštívil v majáku.

Nevypadal vůbec potěšeně, když mu odpověděla, že baron tam chodí dvakrát až třikrát za měsíc, ne častěji, a že tohle bylo jistě poprvé, kdy „ztratil hlavu“, jak – podle sebe diplomaticky – dodala.

A pak skoro všechno pokazila tím, že podotkla: „Ale to se stalo jen proto, že do města přijel soudce Reardon.“ Vzápětí si málem ukousla jazyk. Bože! A přitom si přísahala, že už nebude na tohle téma hovořit! Bylo možné, že James, ačkoli se možná dozvěděl o smrti svého bratrance pravdu, o závěti pana O'Malleyho ještě neslyšel.

K jejímu ulehčení o ní asi nevěděl. Alespoň to tak vypadalo. Cestou kočárem domů se o ní nezmínil. Samozřejmě že byl celou cestu zdvořilý a pozorný.

Zastavili se pro Unu u nadmíru hovorové paní MacEwanové, jejíž povídavost byla ta tam, když si všimla lorda Denhama, a Emma nepochybovala o tom, že brzy bude vědět celé Faïres, že večerela sama ve svém domku s mužem – byť je to příbuzný..., no, získaný sice sňatkem, ale příbuzný. Pak pan Murphy zastavil kočár před Emminým domkem, James vystoupil a podal jí ruku, aby mohla bezpečně sestoupit do bláta, a choval se k ní tak galantně, jako by právě dojeli před šlechtický palác, a ne před nuznou dřevěnici. Byl docela trpělivý, než založila oheň v krbu, zapálila lampy a nakrmila zvířata – psa, kočku s koťátky, která si našla útočiště v její kůlně, kuřata a kozu. Opravdu, kdyby nevěděla, že tam James je, vůbec by nehádala, že stojí v jejím obydlí a že je to tentýž James, jehož znala před rokem.

Teď jí nabízel kousek sněhového dortu a hovořil docela zábavně o společných známých. Ano, James dokázal být okouzující, když chtěl. Emma se s ním cítila uvolněně. Seděli vedle sebe na široké pohovce, kterou si přitáhli blíž k ohni. Její vysoké opěradlo je chránilo proti větru, profukujícímu pode dveřmi, a obklopovalo je jako

ochranný val. Emma se opravdu bála, že v takovém komfortu se přestane hlídat. Vždyť by bylo tak jednoduché zapomenout, že jsou v domku na osamělém útesu, kde od moře vane vítr a naráží do okenic. Klidně by mohli být v Londýně, v Jamesově domě, jako tolikrát po dlouhém protančeném večeru.

Byla tady jen jedna odlišnost: nebyl s nimi Stuart. Emma by ráda věděla, jestli si je James, popisující Penelopinu toaletu, v níž byla nedávno v opeře, vědom Stuartovy nepřítomnosti. Postrádá James Stuarta? Šest měsíců před jeho smrtí spolu ti dva nemluvili, ale navzdory mnoha odlišnostem si byli blízcí jako bratři.

Než mezi ně vstoupila Emma toho dne v Jamesově knihovně.

Ach, jak ráda by se uvolnila! Možná je hloupá. James neví o panu O'Malley. Jak by mohl? Skutečně, bylo od ní absurdní, že se domnívala...

„Tak, Emmo,“ řekl James konverzačním tónem, naklonil se, vytáhl z košíku kousek sněhového dortu a položil ho na talířek na polici nad krbem. Jeho tón byl tak lhostejný a chování přirozené, že si Emma myslela, že jí řekne něco o počasí nebo třeba o podlomeném zdraví krále Viléma.

Byla zcela nepřipravená, když z jeho úst vyšla osudová slova: „Co se vlastně stalo Stuartovi?“

Ach bože!

11. kapitola

James byl ve chvíli, kdy Emma dumala, jestli on postrádá svého bratrance, velmi vzdálen myšlence na něho. Stuart opravdu nebyl v jeho myšlenkách.

Ale asi by měl být. James přece seděl na jeho židli v domku, v němž Stuart žil během několika posledních měsíců svého krátkého života. Na polici nad krbem odpočívala jeho dýmka. V knihovně byly srovnány jeho knihy. Za dveřmi vedoucími z tohoto pokoje byla jeho ložnice. I vzduch, který James dýchal, byl poznamenán vzpomínkou na Stuarta Chestertona...

Zejména proto, že vedle něho seděla vdova po Stuartu Chestertonovi, velmi hezká žena se světlými vlasy, velkýma modrýma očima a růžovými tvářemi.

A bylo podivné, že si James nikdy nebyl méně vědom Stuartovy bývalé existence než v této zvláštní chvíli. Možná proto, že teď myslel pouze a jen na Emmu, na *tu* Emmu, jež seděla vedle něho a která se mu zdála úplně jiná než ta Stuartova. *Ta* Emma by se stejně jako Stuart pokoušela Jamesovi připomínat jeho hříšný způsob života. *Ta* Emma by dala najevo svůj nesouhlas s tím, co považovala za špatný životní styl, třebaže by to udělala okouzlujícím způsobem. *Ta* Emma byla bytostí, kterou miloval Stuart, tato Emma se provdala za Stuarta.

Ale nebyla to ta Emma, vedle níž James seděl teď. *Ta* Emma by nikdy nezačala sama učit. *Ta* Emma, přestože by se o výuku zajímala, by v ní nikdy nebyla úspěšná a nikdy by nevydržela pracovní nápor tak dlouho jako tato Emma. *Ta* Emma by byla příliš přestrasená a nezůstala by v polorozpadlé chatrči na izolovaném ostrově, daleko od rodiny a přátel. Dnešní Emma si vybudovala život nezávislý na lidech, které kdysi znala a milovala – a zdála se s tímto životem zcela spokojená, navzdory těžkostem, s nimiž se musela potýkat.

Žena, která seděla vedle něho, byla zcela odlišná od ženy, kterou znal před rokem..., a přesto byla tak podivně stejná. Třebaže se zdála silnější a mnohem jistější sama sebou, byla ještě stále zranitelná – jak by mohl zapomenout na chvíli v majáku, kdy se k němu tak těsně přimkla? – a stejně žensky vřelá, jako bývala kdysi.

Přesto si nemohl pomoci a ptal se sám sebe, zda se Emma změnila před Stuartovou smrtí, nebo po ní. A pokud ke změně došlo předtím, co si o ní Stuart myslel? Bylo jejich manželství šťastné? Postrádá Emma manžela? Určitě ano. Žena, která byla ochotna odepřít si všechno, co si odepřela Emma, jen proto, aby se mohla provdat za vyvoleného muže, musela opravdu milovat.

Ale když se konečně za Stuarta provdala, učinil ji šťastnou? James si říkal, že se to možná nikdy nedozví. Konec konců to také nebyla věc, na kterou by se mohl zeptat. Určitě ne tak, jak se zeptal na Stuartovu smrt.

Nějakou dobu se snažil zbavit ji tísně. Bylo zcela jasné, že je nervózní jako student před zkouškou, protože si uvědomovala, že její tajemství – jež se před ním snažila skrývat od chvíle, kdy přijel – musí být zjevena. Netušil, proč je tak tajuplná. Přece to nebyla její chyba, že Stuarta kdosi zabil, a už vůbec nebylo její vinou, že soudce stanovil

tak absurdní podmínku, aby získala peníze, které jí vrah odkázal.

Ale teď, když otázku vyřkl, uvědomil si, že to bude těžké - těžší, než předpokládal. Emma měla čas truchlit, to jistě. A od svého příjezdu neviděl mnoho známek toho, že by ještě silně pociťovala Stuartovu ztrátu. Až dosud. Ted', když se zeptal na Stuartovu smrt, vypadala Emma náhle sklíčeně.

„Ach Jamesi,“ zamumlala. „Nechci o tom mluvit. Prosím, nenuť mě.“

James řekl pevně: „Emmo, musím to vědět. Ty víš, že musím. Neřeknu to nikomu v Londýně, jestli si to nebudeš přát, ale musím znát pravdu. To snad chápeš, ne?“

Emma zvedla ruku a dala si ji před obličej, aby neviděl její výraz. „Asi ano.“

„Tak,“ pobídl ji James něžně, „pověz mi to. Jak zemřel Stuart?“

Emma vzdychla, nechala ruku klesnout a promluvila s pohledem upřeným do plamenů v krbu: „Zabil ho. Muž jménem O'Malley..., měli nějakou neshodu, on a Stuart. A pan O'Malley Stuarta uhodil. Neměl v úmyslu ho zabít, samozřejmě. Jenže Stuart... nečekal úder, spadl na záda, uhodil se do hlavy o kámen a...“

„A zemřel,“ dokončil za ní tiše James.

„Ano.“ Emma vzhlédla a on uviděl na konci jejích hustých tmavých řas slzy. „Je mi to tak líto, Jamesi.“

„Nebyla to tvoje vina,“ chlácholil ji James. „Řekneš mi..., můžeš mi říci..., čeho se ta neshoda týkala?“

Emma zavrtěla hlavou. Měla nepřítomný pohled. „Já..., no, nevím to přesně,“ šeptla. Pak dodala: „Konec nastal v jediném okamžiku. Vím to, Jamesi. Jsem si jistá, že vůbec netrpěl. Ne tak..., ne tak, jako později pan O'Malley.“

„Emmo,“ začal. Chtěl ji obejmout paží kolem úzkých ramen, uklidnit ji, jak to dělával, když byla ještě dítě a zranila se nebo byla smutná.

Ale teď se to neodvažoval udělat. Ne proto, že byla vdovou po jeho bratranci. Ne, neodvažoval se toho proto, že tady byli jen oni dva, sami v domku a nebyl tu nikdo a nic, co by ho zastavilo, kdyby mu najednou pouhé obejmutí nestačilo..., kdyby přitiskl své rty na její hladké čelo nebo, bůh mu odpusť, na sladká růžová ústa...

Ne. Zachvěl se. Takové myšlenky musí zapudit. Má tady úkol a ten také splní. Nenechá se zviklat magickým vlivem, který má na jeho srdce...

„A peníze, Emmo?“ zeptal se a odkašlal si. „Ta poslední vůle?“

Otočila hlavu a zděšeně se na něho podívala. Bylo jasné, že ze všech otázek, které jí mohl položit, je právě tato nejméně vítaná.

„Jak jsi to zjistil?“ zeptala se ho zcela ochromena.

James se na ni přísně podíval. „Emmo, Faires je malý. Překvapilo mě spíš to, jak dlouho trvalo, než se mi to doneslo.“ Usmál se, aby ji trochu povzbudil. „Otázka teď zní, co s tím uděláme.“

Emma zavrtěla hlavou a dlouhé kudrny se jí otřely o ramena. „Uděláme?“ opakovala tupě.

„Ano. Je to úplně absurdní, Emmo! Ta podmínka, že se musíš provdat, abys získala to... dědictví. Pokud mi to dovolíš, rád zkonzultuji tu věc s přítelem, který se podobnými případy zabývá u londýnského soudu. Věřím, že když podáme proti podivnému rozhodnutí soudce Reardona odvolání, máme naději na úspěch.“

„Ale já nechci,“ řekla Emma tiše, ale rozhodně.

James se shovívavě usmál. „To nebude problém, Emmo,“ uklidňoval ji. „Dobře, možná jen malý. Prostě požádám svého právníka, aby podal odvolání, a ty se budeš muset objevit před...“

Zavrtěla hlavou tak prudce, že James ucítil levandulovou vůni jejích vlasů. Překvapeně vykřikl: „Emmo, proč ne? Proč se tomu tak bráníš? Copak ty peníze nechceš?“

„Ovšemže je chci.“ Emma přestala vrtět hlavou a dívala se na něho jako na hlupáka. „Ale já nemohu opustit Faires a jít k soudu.“

James překvapeně vyhrkl: „Nemůžeš opustit..., ale Emmo...“

Déle to už Emma nemohla vydržet. Seděla na židli už dvě hodiny a čekala přesně na tohle. A když to teď přišlo, nemohla sedět ani o minutu déle. Vstala, zřekla se příjemného tepla krbu a začala přecházet po temnějším předním pokoji.

Ach bože, co teď bude dělat? Stalo se přesně to, co nechtěla. James ví o penězích pana O'Malleyho. James zjistil pravdu o Stuartovi – no, většinu – a věděl také o penězích. Ach bože, copak ji ta smůla nikdy neopustí?

„Emmo.“ James vstal také a s jednou rukou za zády pozoroval, jak přechází zuřivě sem a tam. „Emmo, musíš být v tomto směru rozumná. Vím, že tě náš rozhovor rozrušil, ale je to *deset tisíc liber*. Můžeš z nich krásně žít po zbytek života. Deset tisíc liber...“

„Ano,“ přikývla Emma. Pak se k němu otočila zády a přešla na druhou stranu. „Myslíš, že to nevím?“

James zavrtěl hlavou. „Tak proč se nechceš odvolat proti Reardonovu rozhodnutí? Určitě si nemyslíš, že je od něj spravedlivé trvat na tom, že se musíš vdát, než ty peníze dostaneš...“

„Ne,“ zavrtěla Emma hlavou, „to si nemyslím.“ Stále přecházela sem a tam s rukama založenýma na hrudi.

James zavrtěl hlavou. „Emmo, buď rozumná. Tohle je mnohem víc peněz, než kdy v životě uvidíš. Nedovedu si představit, že ti Stuart něco nechal...“

„Nechal,“ křikla, zastavila se a zírala na něho s planoucímá očima. „Stojíš tady!“

„Dobře, takže ti nechal tuhle chatrč. Ale to je všechno. Emmo, Stuart zemřel bez vindry v kapse, stejně chudý jako byl v den, kdy se s tebou oženil. A bůh ví, že tvoje rodina ti nepomůže...“

„Ach ano.“ Pohodila hlavou a začala znovu přecházet po pokoji. Dlouhá sukně se jí vlnila kolem kotníků. „Ty bys o tom měl vědět všechno, že, mylord?“

James se rozhodl její poznámku přehlédnout. Promluvil tak klidně a laskavě, jak jen dokázal: „Nemáš žádné peníze, Emmo. Nechceš přijmout moje pozvání a žít s mojí matkou v Londýně. Plat, který si zasloužíš jako učitelka v místní škole, není dost velký na to...“

„Já s ním vyjdu,“ odsekla Emma, aniž se na něho podívala.

„Ano? Ty s ním vyjdeš? A jak chceš žít?“ James, rozzlobený jejím přecházením, se před ni postavil a zablokoval jí cestu k umývadlu.

„Je ještě něco, cos mi neřekla?“ Díval se jí pátravě do tváře a viděl v ní zmatek. Musel se zeptat: „Je možné, že existuje někdo...“

Emminy modré oči byly veliké a nevinné, stejně jako před rokem, když se na něho dívala a svěřila se mu se svým úmyslem provdat se za jeho bratrance.

„Někdo?“

„Ano.“ James si odkašlal. „Někdo, za koho by ses možná chtěla vdát, abys získala své peníze. Třeba ten Cletus? Je to on?“

Emma znechuceně převrátila oči a chtěla kolem něho projít, ale chytil ji pevně za paži.

„No?“ dožadoval se odpovědi. „A když ne on, tak někdo jiný? Je tu někdo, Emmo? Je tu někdo?“

„Jistěže ne!“ Emma se mu vytrhla, odběhla pružně jako kočka o kus dál a začala si urovnávat zmačkaný rukáv šatů. „Upřímně, lorde Denhame. Můj manžel zemřel před šesti měsíci! Co si o mně myslíš?“

James pomalu vydechl. Měl pocit, jako by z něho někdo sňal obrovskou zátěž. Ani si předtím neuvědomoval, jak velice se bojí odpovědi. Ale podařilo se mu skrýt ulehčení.

„Promiň, Emmo,“ řekl. „Ale musíš přiznat, že otázka byla přirozená. Proč bys jinak odmítala myšlenku odvolání proti rozhodnutí soudce Reardona?“

„Už jsem ti to řekla,“ odpověděla Emma. „Takové odvolání, o kterém mluvíš, se může protáhnout na roky. A já nemohu opustit Faires.“

James se zamračil. „Proboha, Emmo, proč ne?“

Podívala se na něho, jako by byl opravdu duševně méněcenný. „*Děti*,“ řekla stroze.

„Děti?“ opakoval a pak si vzpomněl na rozhovor, který vedl se soudcem Reardonem, a svítilo mu. „Ach... Tvoji žáci.“

„Moji žáci.“ Emma přešla kolem něho a sáhla po vlněném plédu na věšáku u krbu. Přehodila si ho přes ramena a dívala se na něho se zvednutou bradou. „Nemohu je opustit.“

„Proč ne?“ zeptal se James. „Vedeš sirotčinec, nebo školu? Copak ty děti nemají rodiče?“

„Ne všechny. Pár dětí ztratilo své milované během tyfové epidemie. Škola – moje škola – je jediným místem na ostrově, kde se mnohé z nich cítí oceňované... a v bezpečí. Já se nemohu vydat do Londýna, ztrácet čas u soudu a požadovat peníze, které nechci a které si nezasloužím, když jsem potřebná jinde.“

„Ano, ale Emmo...“ James uslyšel změnu v jejím hlase, ale nerozuměl jí. „Emmo, není tvou *povinností* dohlížet na děti z Faires a učit je.“

„To není.“ Emma se zabalila do plédu a přitáhla si ho ke krku. „A čím je to povinnost?“

„Já nevím,“ připustil James. „Možná reverenda, řekl bych. Ať se o to postará.“ James se s reverendem setkal a velmi pochyboval, že by se zabýval duchovním vývojem zdejších dětí. To by měla být povinnost jeho kaplana, kdyby nějakého měl. Reverend Peck však neuspěl a žádného nového zatím nezískal. Novinky o osudu toho posledního se už nepochybně rozšířily po všech seminářích v zemi.

„To není tvoje věc, Emmo,“ pokračoval James tvrdě. „Ty tady nemáš žádné povinnosti.“

„Ach, to je ti podobné.“ Její hlas byl naplněn hořkostí. „Něco takového nikdy není *tvoje* věc, že, lorde Denhame? Ty ses nikdy neráčil obtěžovat osudem lidí, kteří měli smůlu a narodili se chudí. I přesto, že máš spoustu peněz – víc, než kdy budeš potřebovat.“

James si vzdychl. Takhle si dnešní večer nepředstavoval. Věděl, že Emma bude klást odpor, ale netušil, že tak velký.

Doufal však, že jejich rozhovor neskončí jako obvykle hádkou – přestože to teď tak vypadalo. Díval se na ni v záři ohně a zdráhal se uvěřit, že tato andělská mladá žena je schopna takových obětí. Navzdory trápení, které musela překonat během posledního roku, byla Emma Van Courtová-Chestertonová stále krásná. V Londýně jistě neexistovala žádná žena, která by Emmě nezáviděla krásné vlasy a oči, ale obdiv si zasloužila celá její osobnost.

Dobrý bože, bude muset odjet ze Skotska. Začíná být romantický.

„Velmi dobře, Emmo,“ založil si ruce na hrudi. Volil slova opatrně, protože si byl vědom, že se na něho dívá stejně ostražitě jako její kočka, kterou občas zahlédl v nějakém stinném koutě. „Vidím, že už jsi rozhodnutá a neuhneš.“

Zdálo se mu to, nebo se zatvářila příjemněji? V každém případě jí už brada nevyčnívala tak bojovně.

„Ano, můj pane,“ odpověděla Emma.

A bylo to. Tím skončili, aspoň s touto záležitostí. Ale byla tu ještě jiná věc – ta, kterou James nechtěl vytáhnout na světlo, ale cítil povinnost to udělat. Neměl jinou možnost.

„Emmo,“ řekl. „A teď o Stuartovi.“

Podívala se na něho zvědavě. „Ano? A co je s ním?“ Najednou se tvářila ústupně. „Upřímně, můj lorde, řekla jsem ti všechno, co...“

„Ne,“ zvedl ruku, aby ji zarazil. „Netýká se to jeho smrti. Chci se zeptat na pohřeb...“

Najednou měla oči velké jako podšálky. „Pohřeb?“

„Ano. Na jeho hrob. Mluvil jsem s reverendem Peckem, a on mi nebyl schopen říci, kde je Stuartův hrob. A já chci vědět...“

„Protože reverend Peck to neví,“ vyhrkla Emma rychle. Příliš rychle. „V době, kdy zemřel Stuart, padla za oběť tyfu spousta dalších lidí. Reverend Peck se nemohl zúčastnit jeho pohřbu. Dokonce jsem ho nemohla ani...“

„...pohřbít na hřbitově,“ dokončil James za ni. „Ano, Emmo. Já vím. A jsem ti opravdu vděčný, že jsi to neudělala. Skupinový hrob by byl nevhodný. Vůbec se nezlobím, že jsi ho pohřbila do neposvěcené půdy – což jsi asi udělala. Nezáleží na tom, víš, protože si myslím..., a ty se mnou budeš určitě souhlasit..., bude mu lip v Denham Abbey.“

Zamračila se. „V Denham Abbey? Nevím, co tím myslíš.“

„Myslím tím,“ vyslovil James pomalu, „že bych chtěl Stuarta převést.“

Emma v údivu nadzvedla obočí. „Převést Stuarta? Jak to myslíš?“

„Exhumovat ho,“ vysvětloval James. „A pak ho převést do rodinné hrobky v Denham Abbey. To je pro něho, Emmo, opravdu jediné vhodné místo. Skutečně by měl odpočívat po boku svých rodičů. Oni by si přáli...“

„Ne!“

Bylo to spíš zaúpění nežli slovo, ale James je dobře pochopil. Slyšel ji a viděl, že náhle zbledla.

„Emmo,“ řekl, opravdu polekaný jejím vzhledem, „je ti dobře? Můžu ti něco nabídnout? Tady, dej si víno...“

Ale Emma sáhla po opěradle židle a sevřela je tak silně, až jí zbělely klouby prstů. Skoro ho nevnímala.

„To nemůžeš,“ řekla a zavrtěla hlavou, až se jí zatřásly kudrny. „To opravdu nemůžeš. Ne. Ne.“

„Emmo...“

„Já to nedovolím,“ vykřikla Emma a podle Jamesova mínění si určitě přála, aby její hlas zněl mnohem autoritativněji, než skutečně zněl. Bylo však pro ni pravděpodobně obtížné hovořit autoritativně, když byla blízka kolapsu. „Slyšíš mě? Nedovolím to.“

„Emmo,“ oslovil ji jemně. „Máš toho moc. Posad' se, prosím. Naliji ti ví...“

„Nechci se posadit,“ odmítla Emma a k jeho úlevě se jí do tváří začala vracet barva. „Nechci víno. A nebudeš ho vykopávat, Jamesi. Rozumíš mi? Zůstane tam, kde je.“

„Emmo...“

„Je to můj manžel,“ řekla Emma třesoucím se hlasem.

„Emmo, já se s tebou nehádám. Jen říkám, že je pro něj rezervováno jiné místo, kde by měl odpočívat v lůně své rodiny, kde se o jeho hrob budou starat...“

„Zůstane tady,“ trvala na svém Emma. „Se mnou. Ve Faires. Ty se ho ani nedotkneš, rozumíš? *Ty se ho ani nedotkneš!*“

12. kapitola

Emma se obrátila, načechrála si polštář a znovu na něj ulehla. Nemohla spát, a nebylo divu.

Měla to čekat, samozřejmě. Nemohla uvěřit, že byla tak naivní a že na to nepomyslela dřív. Pochopitelně že hrabě chce, aby byl jeho bratranec pohřben v rodinné hrobce. Stuart byl sice zklamáním pro celou rodinu, ale to neznamenalalo, že do této rodiny nepatří. Chtějí ho mít pohřbeného po boku rodičů a pravděpodobně, pomyslela si smutně Emma, až přijde její čas, pohřbí ji vedle Stuarta.

Ale to se nestane. Postaví se proti jejich přání.

Prostě odmítne Jamesovi sdělit, kde je jeho bratranec pohřbený.

Nepochybovala, že James ji považuje za příšerně sentimentální, možná dokonce podezřívou, tají-li mu místo, kde spočívají Stuartovy ostatky. Ale je jí to jedno. Nestará se o to, co si James myslí. On se také nestará o to, co si myslí ona. Kdyby měl nějaké pochopení pro její city, nešel by na noc zpátky do Puffin Inn, kde měl pronajatý pokoj? Samozřejmě, v majáku mu nabídla, že u ní může přespat, ale nebylo to míněno vážně. Řekla to jen kvůli lordu MacCreighovi.

Ne. Dala mu najevo, jaké stanovisko k jeho nápadu zaujímá. Právě se jen tak tak vzpamatovala ze šoku, který jí připravil, jakmile se ráno objevil před jejím domkem, pak

ze zjištění, že ví o O'Malleyho poslední vůli, když na ni vypálil od boku to o Stuartovi... A pak si řekne, že tady zůstane přes noc. Jak má žena bojovat s tak vtíravým chováním? To bylo nad její chápání.

„Myslím, že bude nejlepší, když tento večer ukončíme,“ řekl. „Jsem si jistý, že jsi stejně unavená jako já. Jen mi ukaž, kde máš ložní prádlo, a já tě nechám do rána vydechnout.“

Emma se vyděsila. Chce spát zde, v jejím domku? Zešilel?

„Možná sis nevšimla,“ pokračoval James, „ale pan Murphy je pryč. Nemám se jak dostat do města.“

„No tak!“ přerušila ho Emma. „Určitě se tam dostaneš pěšky. Půjdu s tebou a ukážu ti cestu. Je sice trochu strmá...“

Zvedl tmavé obočí. „Emmo, to přece nemyslíš vážně. Jsem unavený – asi z mořského vzduchu. Strávím noc tady.“

„Ale paní MacTavishová byla v hospodě,“ vykřikla Emma naléhavě. „Bude vědět, že jsi nestrávil noc u ní, a bude zvědavá, kde jsi tedy spal...“

Odmítavě mávl rukou. „Paní MacTavishová si o tom nebude myslet nic, Emmo.“

Ale když ho ujišťovala, že se mýlí, že zítra toho bude plné městečko, James se na ni podíval a řekl chladně: „No tak, Emmo. My přece nejsme cizí. Jsme rodina. Nebo ne?“

„Rodina! To je nápad!“ Emma při té myšlence nemohla usnout. Una ležící vedle ní se ospale podívala na svou paní, jako by se chtěla dozvědět, jestli se už konečně uklidní a usne.

Rodina! Ten má nervy! Po tom, co udělal...

Dobře, bylo to už před rokem, ten strašný den v jeho knihovně. Ale přece. Rodina! V které rodině se fyzicky napadají osoby, které prostě oznámí, že chtějí vstoupit do stavu manželského?

Ale co měla dělat? Přece ho nemohla vyhnat z domu. Teď si však říkala, že asi měla – mohla ho požádat, aby přespal třeba ve stodole s kozou Tressidou.

Neudělala to. Místo toho beze slova otevřela truhlici, kde přechovávala lůžkoviny, a vytáhla odtud prošívanou pokrývku. Překvapilo ji, že jí pomohl ustlat čalouněnou pohovku. Také trval na tom, že jí pomůže umýt nádobí, a k jejímu velkému údivu si vybral mytí a rytířsky jí ponechal snadnější utírání. Když ho pozorovala, jak si máčí ruce ve studené vodě, pocítila k němu téměř přátelskou náklonnost. Přece jen si nedokázala představit, že by hrabě z Denhamu někdy někomu nabídl, že mu umyje nádobí.

Ale pak něžné city rychle zahnila. Nemůže se nechat falešně ukolébat pocitem bezpečí, který vedle něho má. Vzpomněla si, co se stalo, když se naposledy nechala ukolébat důvěrou k němu...

Málem Stuarta zabil!

A teď byl tady a žádal ji, aby mohl provést něco, co by vyústilo jedině v další skandál...

Ne. Nedovolí si chovat k němu vřelé city. Kdyby to dopustila, bylo by pro ni mnohem těžší říci mu příště „ne“, až ji zase požádá o dovolení exhumovat Stuarta. A to nesmí nikdy dovolit.

Ale Emma neuměla nenávidět. Jediná osoba, kterou kdy podle svého mínění nenáviděla, byl hrabě z Denhamu, ale nikdy to netrvalo déle než pár minut. Vlastně bylo pro ni moc složité udržovat si vůči němu solidní nenávisť. Musela se na ni velmi silně soustředit a nevěděla, zda jí vydrží, než James opustí ostrov...

A co když jí bude dále prokazovat samé laskavosti, jako když ji ochránil před lordem MacCreighem nebo přinesl košík s jídlem od paní MacTavishové nebo jí pomohl s nádobím? Jak ho potom bude moci nenávidět?

Ne, nesmí si dovolit zbavit se nepřátelství vůči němu.

Ležela v posteli a poslouchala, jestli James spí, nebo ne. Co když leží a dívá se na strop jako ona? Z vedlejší místnosti neslyšela sebemenší zvuk. Do ucha jí jen rytmicky oddechovala Una a venku hučel vítr, který profukoval do ložnice okny a přinášel s sebou chlad.

Projekt domku měl jednu velkou chybu, a to, že jediný krb byl umístěný v přední místnosti, místo v ložnici, kde mohl v noci hřát. Když byl Stuart naživu, nevadilo to, protože nechávali dveře otevřené. Ale teď byly zavřené – musely být, protože jinak by ji James viděl v noční košili – a v ložnici bylo jako v hrobce.

Emma v duchu hudovala na chladnou postel a přemýšlela, co vlastně řekne zítra ráno paní MacEwanové, až se jí zeptá – a to určitě udělá, protože ve Faires se žádné tajemství neudrží –, kde James trávil noc. Tu zaslechla nějaký zvuk, který nezpůsobil ani vítr, ani Una. Byla si téměř jistá, že se někdo snaží dostat předními dveřmi do domu.

Emma nevěděla, kolik je hodin. Ležela už hodiny, aspoň se jí to zdálo, a přemýšlela o Jamesovi a jeho neočekávané návštěvě. Mohlo být kolem půlnoci, ale taky už mohlo svítat, protože oblohu, kterou viděla škvírami mezi okenicemi, pokrývaly tmavé mraky. Kohout byl zcela nespolehlivý. I kdyby svítalo, nemusela se to vůbec dozvědět.

Ale Emma byla v duchu přesvědčená, že je spíš kolem půlnoci. Kdo může být proboha v tuto dobu venku před jejím domkem? ptala se sama sebe. Když byl Stuart ještě naživu, byla zvyklá, že je občas v noci někdo vyrušil. Během tyfóvé epidemie je budili i třikrát za noc farníci, kteří potřebovali poslední pomazání pro své milované.

Ale Stuart už tu nebyl. Ať je venku kdokoli, asi měl dobrý důvod, aby ji vyhledal.

Buď dobrý, nebo velmi nečistý...

Emma už déle nepřemýšlela a vyskočila z postele. Běžela ke dveřím, otevřela je a vrhla se ke krbu. Uhlíky v krbu už téměř vyhasly a poslední ještě ozařovaly místnost podivným narůžovělým světlem. Emma se nezastavila, aby se pokochala krásným pohledem. Nadzvedla si lem noční košile, postavila se na lavici vedle krbu a sňala z věšáku dlouhou loveckou pušku. Neuměla nijak zvlášť zacházet se zbraní a neměla by to srdce zabít jakékoli zvíře. Vlastně kdyby nebylo velkorysých darů paní MacEwanové, žila by raději o chlebě a zelenině. A ačkoli by byl Stuart jejím přístupem zděšen, Emma nebyla zcela proti střelení po lidech, když to bylo nutné.

Přitiskla si pažbu pod paži a pomalu se blížila k předním dveřím. Předtím je zajistila závorou – ne proto, že by se bála loupežníků, ale kvůli silnému větru vanoucímu od moře, který nezajištěné dveře často otvíral. Nezvaný návštěvník se mohl do jejího příbytku dostat jen okny, jež se dala zvenčí jednoduše otevřít, kdyby člověk vytloukl jednu tabulku, otvorem sáhl dovnitř zvedl zajišťovací kličku. Všechna byla mírně pootevřená, aby dovnitř proudil čerstvý mořský vzduch.

Emma neviděla žádnou rozbitou tabulku a věděla, že noční návštěvník by nedokázal otevřít dveře. Najednou za sebou uslyšela zvuk. Otočila se a přiložila pušku k líci. Srdce měla až v krku, oči vytřeštěné...

Hrabě z Denhamu chytil hlaveň a vyhrkl: „Emmo! Pro lásku boží!“

Emma odpověděla zděšeným křikem. V panice nad podivnými zvuky úplně zapomněla na to, že je v domě James. Pohled na vysokou postavu, tyčící se před ní v plátěné košili a kalhotách, ji zcela vyděsil. Křičela, dokud ji James nepřitáhl k sobě a nezakryl jí ústa dlaní. Pak, vědoma si toho, že ji tiskne ke svému pevnému tělu, které bylo zahřáté teplem postele a přes tenkou košili pod níž

neměla vůbec nic – ji vzrušilo, se vzpamatovala, a protože nevěděla, co by měla udělat jiného, kousla ho do ruky.

„Au!“ James ucukl a rozevřel jí prsty před obličejem. „Dost!“ sykl.

„Tak ode mě odstup,“ rozkázala Emma, ale James ji jen pustil. Náhle uslyšel šramot za dveřmi. Tiše stál a čekal, jestli ho zaslechne znovu.

Emma samozřejmě věděla, co dělá. Určitě ji předtím nesvíral tak pevně proto, aby si užíval pocitu z jejího skoro nahého těla. Ne! Ne! Toho byl dalek. A skutečnost, že jeho pravé stehno bylo *mezi* jejíma nohama, pro něho nebyla vůbec důležitá. Samozřejmě že ne! Vždyť měl v ruce pušku. Muž, který drží pušku, nemůže přece myslet na nic jiného než na střelbu.

Ale Emma nedržela pušku. Neměla nic, čím by zaměstnala svoji mysl, a proto myslela jen na pocit z jeho těla tisknouceho se k jejímu. Příliš silně si uvědomovala vypracované svaly jeho stehna, kterým se o ni opíral, a jeho pevné prsty, jež cítila nad pravým bokem. A nejen to, vnímala i jeho mužnou vůni. A vzpomněla si na ranní cestu kočárem, vůni mýdla a Londýna. A jak ji hřál! Jako Una, s níž sdílela lože; až na to, že byl méně chlupatý a nepáchlo mu z úst jako Uně. Jeho dech teď ucítila na ušním boltci. „Už nic neslyším,“ zašeptal. „A ty?“

Emma byla příliš soustředěná na to, aby nevnímala jeho vůni a svalnaté stehno mezi svýma nohama, než aby odpověděla. Pohodila hlavou a naslouchala. Neslyšela však nic, vteřinu, dvě... A pak to uslyšela znovu. Ať byl venku kdokoli, snažil se otevřít dveře.

James to zaslechl taky. Chytil Emmu za rameno a rozhodně ji odvedl k pohovce, na níž předtím ležel. „Zůstaň tady,“ nařídil, aniž se na ni podíval, a hodil na ni pokrývku. „Půjdu se podívat, kdo tam je.“

Emma zachumlaná v teplých pokrývkách protestovala: „Měla bych tam jít já. Může to být nějaké dítě.“ Vrhla na ni nevěřící pohled. „Dítě?“

„Nebo rodič,“ pokračovala Emma. „Někdy za mnou přijdou, když potřebují něco přečíst nebo...“

„V jednu ráno?“ zeptal se James.

„Jen doufám, že toho návštěvníka nezastřelíš.“

„Proč bych to dělal?“ James se posadil vedle ní a natáhl si boty. „To ty jsi chtěla střílet.“

„Ale já jsem se nejdřív chtěla zeptat, kdo tam je, a střílet, jen kdyby...“

„Kdyby co? Kdyby tam byl kdo?“ zeptal se zvědavě. Emma sklopila oči. „Nikdo.“

„Hm, jak jsem předpokládal.“ James vstal a otevřel zásobník. „Emmo,“ řekl rozzlobeně, „vždyť není nabitá.“

Emma si přitáhla polštář pod bradu. Ložní prádlo vonělo Jamesem. Čistotou a mužnou vůní. „No,“ řekla tiše, „bylo by hloupé nechávat nabitou zbraň nad krbem.“

James zvedl oči k nebi. „Kde měl Stuart náboje?“

Emma sykla: „Ve skřínce vedle umývadla.“ Odhodila pokrývku. „Raději ti je najdu...“

„Neopovažuj se vzdálit z pohovky,“ nařídil James výhrůžně. „Najdu si je sám.“

„Ale...“

„Proboha, Emmo!“ vyštěkl James. „Zůstaň, kde jsi, nebo...“ Najednou nebyl schopen vymyslet hrozbu, která by byla dostatečně zastrašující, takže nakonec řekl: „...nebo se opravdu velmi rozzlobím.“ Pak se odsunul ke skřínce.

Emma ho napjatě sledovala ze zahráté pohovky a ptala se sama sebe, kdo ji proboha může v noci potřebovat. Bylo těžké představit si, že by jí někdo chtěl ublížit. Co žila sama, nikdy neměla návštěvu tak pozdě. Je možné, že za dveřmi stojí někdo, kdo má logický důvod stát teď za jejími dveřmi...

Na druhé straně, co kdyby tam byl lord MacCreigh a James by ho zastřelil? Ach bože!

Stejná myšlenka napadla v té chvíli i Jamese. Ve stejné chvíli uslyšel zaskřípění závory. Copak netrval na tom, že stráví noc v tomto domku, kvůli baronovi? O tom Emma ovšem neměla tušení. Jen bůh věděl, co si myslela o tom, proč chce zůstat pod její střechou. Zatímco měl podezření, že baron mohl mít takový nápad, v hloubi srdce nevěřil, že by MacCreigh mohl být tak hloupý – nebo tak zlý. Pro Jamese bylo nepřijatelné představit si, že by muž mohl takto terorizovat ženu. Jaký by to musel být ničema, aby obtěžoval nevinnou vdovu v jejím domově uprostřed noci?

Ano, James už dávno věděl, jak někteří muži uvažují. Věděl, zatímco Emma nikoli, že ve světě je daleko více zla než dobra. Tohle byl zářný příklad. Přestože považoval MacCreigha za chladného muže, nemyslel si o něm, že je šílenec.

Protože toto bylo jistě jednání šílence.

S určitými potížemi konečně našel náboje, neboť se neodvážil zapálit svíčku. Jestli MacCreigh neslyšel Emmín křik – a bylo to možné, protože venku skučel vítr –, pak by určitě uviděl světlo a věděl by, že někdo tuší jeho přítomnost. To bude překvapení! MacCreigh nesmí zjistit, že Emma není sama a že o něm její společník ví. James chtěl jen jedno – dobrou mušku...

Jeho oči už přivykly tmě, která vládla v malém pokoji..., tmě a chladu. Panebože, dřív si toho nevšiml, ale bylo tu jako v hrobce. Taková zima! Konečně se mu podařilo vyjmout náboje a nabít pušku, přičemž nespouštěl oči z obou oken po stranách dveří.

Chvíli viděl jen déšť. Znovu se rozpršelo a tentokrát byl déšť hustý a prudký. A pak se jen na malý okamžik mihla kolem prvního okna temná postava. James zaslechl i přes bušení deště prasknutí zlomené větvičky pod těžkým

tělem. Za další okamžik James věděl, že MacCreigh se opět pokusí otevřít dveře.

Teď, anebo nikdy!

Čtyřmi dlouhými kroky došel ke dveřím, rychlým pohybem odsunul dřevěnou závoru, která zajišťovala dveře, a zvedl pušku k rameni. Opřel se do dveří a ty se rozlétly.

Před hlavní Jamesovy pušky stála zmatená a zmoklá kráva.

13. kapitola

„Ach!“ vykřikla Emma za Jamesem. „To je Louisa!“

James sklonil pušku. Nemohl uvěřit, kdo to před ním stojí. Žádný Geofrrey Bain, ale kráva! Černobílá kráva. Zíral na ni a ona zvedla hlavu a táhle zabučela.

Emma odstrčila Jamese a položila krávě ruku na sametové nozdry. „Ach ubohá Louiso,“ zašeptala. Přitiskla čelo krávě mezi oči a její dlouhé světlé kudrny zakryly krávě obličej. „Zase jsi utekla? Jsem si jistá, že pan MacEwan si bude dělat starosti. No, udělala jsi správně, že jsi přišla ke mně.“

Pak k Jamesovu překvapení zvedla Emma hlavu a začala tahat krávu za provaz dovnitř.

Do svého domečku.

„Emmo,“ řekl. Bylo těžké překřičet déšť, ale zkusil to znovu: „Emmo, co to děláš?“

„No ták,“ houkla Emma na zvíře. Po počátečním váhání se kráva pomalu sunula do domku a její těžká kopyta přitom klapala na dřevěné podlaze. „Nemůžeme ji nechat venku,“ pokrčila Emma rameny. „Vždyť prší. Necháme ji přes noc tady a pan MacEwan si ji ráno odvede.“

James se s úžasem díval, jak ho kráva pomalu míjí. „Emmo,“ vyjekl ve chvíli, kdy mu Louisa dlouhým ocasem švihla po noze, „copak jsi zešílela?“

Zdálo se, že ho Emma ignoruje. Odsunula pohovku a tichým mumláním krávu uklidňovala.

„Emmo!“ James už to nemohl déle vydržet. Vykročil k ní, připraven popadnout ji za ramena a zatřást s ní, aby přišla k rozumu. Ale kráva mu stála v cestě. Emma držela provaz na druhé straně u hlavy zvířete, které na něho překvapeně zíralo.

„Co vám vadí, můj lorde?“ zeptala se Emma nevinně.

„Emmo.“ James položil pušku opatrně na stůl. Byl tak rozzlobený, že se obával, aby ji nepoužil, buď na ni... nebo na krávu. „Emmo,“ řekl s vynuceným klidem, „přece nemůžeš nechat krávu v předním pokoji svého domku.“

Emma se natáhla nahoru na krbovou polici, kde přechovávala pohrabáč, a posunula jím poleno, které tam předtím přiložila. „Nechápu, proč bych nemohla,“ odsekla s pohledem upřeným do ohně.

„Protože co když... co když...“ James nebyl schopen dokončit větu.

„Tak to vyčistím.“ Emma k němu stočila pohled. „Opravdu, lorde Denhame. Máš se Stuartem společného víc, než bych si kdy pomyslela. On byl taky tak nelaskavý k ubohé Louise, kdykoli se ztratila.“

Když to James uslyšel, zcela změnil svůj názor na nočního návštěvníka. Opravdu nemohou to ubohé stvoření vyhnat na děšť. „Dobře,“ přikývl váhavě, protože nechtěl změnit názor příliš rychle. „Řekl bych, že je-li to jen na jednu noc...“ V té chvíli si všiml, že Emmina silueta před dohasínajícím krbem je osvětlena žhnoucími uhlíky, jejichž světlo proniká přes tenkou noční košili. Zcela jasně viděl každou oblinu, každou prohlubeň, všechno. Dokonce si všiml, že jí vystoupily bradavky, protože jí bylo zima, a provokativně nadzvedávaly přední část košile.

James věděl, že tohle by vidět neměl. Věděl, že jako džentlmen a šlechtic je povinen odvrátit pohled. Emma

byla manželkou jeho bratrance, nyní vdovou, která nemá na celém světě ochránce.

Ale i když to věděl, nedokázal zrak odvrátit. Emma se otočila a poskytla mu velmi vzrušující pohled na pevný zadeček, takže musel zadržet dech.

Opravdu, pomyslel si James, tohle je víc, než dokáže muž vydržet. Byl probuzen ze zdravého spánku, myslel si, že se do domu chce vloupat vetřelec, a pak zjistil, že bude muset strávit zbytek noci v jedné místnosti s krávou.

A teď, jako by toho nebylo dost, hledí na polonahou hostitelku.

Opravdu nechtěl vidět Emminy bradavky. To vůbec neměl v úmyslu, když se rozhodl strávit noc zde.

A nebylo to poprvé, kdy viděl její ňadra tak dobře jako dnes. Na plesy před rokem nosila Emma šaty s velmi hlubokými dekolty a díky úklonám při čtverylce mu často nabídla pohled do výstřihu.

„Prosím tě, dej mi to,“ požádal ji ochraptěle. Přistoupil ke krbu a vzal jí pohrabáč z ruky. Podívala se na něho překvapeně. James se ze všech sil snažil nedívat se na ni – její košile byla zblízka ještě průhlednější – a začal se zabývat kříšením ohně. „Jdi do postele, nebo se nachladíš.“

„Kdepak,“ zasmála se Emma vesele. „Nenachladím. Nebyla jsem tu nemocná ani den. Mluvím pravdu, skutečně.“

„Emmo.“ Teď se na ni podíval. „Udělej, co jsem řekl.“

Něco v jeho tónu ji muselo přesvědčit, že to myslí vážně, protože slabým hlasem odpověděla: „Ano, můj pane,“ otočila se a zmizela v ložnici.

James rád, že je konečně sám, se otočil a podíval se na zvíře stojící za ním. Dobytku příliš nerozuměl, ale Louisa mu připadala jako docela příjemná společnice. Když přišla do místnosti, celá se třásla, ale teď se zdálo, že se už trochu zahřála. Klidně ho pozorovala hezkýma hnědýma očima a

její růžové pysky se rytmicky pohybovaly, jak přežvykovala.

James jí řekl tiše: „Ale nebudeme si na to zvykat, že ne, Louiso?“

„Prosím?“ zeptala se Emma, která vyšla z ložnice a pokoušela se vsunout ruku do širokého rukávu tmavě červeného saténového županu, přičemž si prsty přidržovala krajkovou manžetu noční košile, aby zabránila vykasání rukávu košile pod rukávem županu. „Říkal jsi něco, můj lorde?“

„Ne,“ odpověděl James a podíval se na župan. „Emmo, není Stuartův?“

Emma sklopila hlavu a uvázala si kolem pasu pásek s třásněmi. „Ano, jistěže je.“

Přimhouřil oči a podíval se na ni. „Myslel jsem, že jsi říkala, že jsi dala všechny Stuartovy věci pryč.“

Emma rychle vzhledla a tváře jí najednou zrudly. „Ach,“ vzdychla. „No, všechny ne.“

„Ne,“ opakoval James, jehož to zasáhlo víc, než by čekal. „Zřejmě ne.“ A než se nadál, vyhrkl: „Víš, že tohle nemůže pokračovat.“

Zamrkala na něho. „Co nemůže pokračovat?“

„Tvůj život tady. Nemůžeš být takhle sama. Co kdyby přede dveřmi nebyla Louisa? Co kdyby tam byl MacCreigh?“

Emma se zasmála, ale neznělo to přesvědčivě. „On nikdy...“

„Nikdy?“ James zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem, co se povídá, Emmo. Víím, že lidé říkají, že zabil svoji snoubenku...“

„Ale neudělal to,“ skočila mu do řeči Emma. Pak rychle zmlkla.

James se na ni zvědavě podíval. „Zní to velmi přesvědčivě. Myslel jsem, že ta žena zmizela beze stopy.“

Jak si můžeš být tak jistá, že MacCreigh s jejím zmizením neměl nic společného?”

„Ach,“ řekla Emma a najednou znervózněla. „Protože já prostě... znám MacCreigha. Ten by nikdy...”

„Nikdy co?” zeptal se James. „Nikdy by se nepokusil o ženu násilím? Nedělal to náhodou dnes, když jsem vás spolu zastihl ve třídě?”

„Ale ne,“ zavrtěla Emma hlavou. „Jen se mě pokoušel dostat k soudci Reardonovi, však víš. To je dost vzdálené od pokusu zabít mě.”

„Jedna žena je však nezvěstná a MacCreigh je považován za jejího vraha...”

„Upřímně, lorde Denhame,“ řekla rozhodně, „baron neměl se zmizením Clary vůbec nic společného. Utekla s milencem – s komorníkem lorda MacCreigha.”

„Jak to víš?” zeptal se zvědavě James. „Všichni ostatní říkají, že ji zabil.”

„Ano.” Emma se dívala na své bosé nohy. „Vím, že to tvrdí, ale já s tím nemůžu nic dělat. Já jen říkám, co vím, a to je, že Clara utekla, aby se provdala za muže, kterého milovala. Její otec by s tím nikdy nesouhlasil a ona věděla, že nemá žádnou jinou možnost...”

„Zachovala se stejně jako někdo, koho znám,“ poznamenal James suše a vrátil pohrabáč na místo.

„Ano,“ souhlasila Emma a trochu se začervenala. „Ale já jsem aspoň nebyla zasnoubená s jiným mužem. Clara byla.”

„Ne,“ přiznal zamyšleně James, „to jsi nebyla.” A potom, jako by od něho očekávala zpověď, dodal: „Já jsem udělal jen to, co jsem považoval za nejlepší pro vás dva, víš? Stuart neměl postavení odpovídající tomu, aby se ženil. Ještě neměl stálé zaměstnání ani peníze.”

Emma na něho hleděla stejně pasivně jako Luisa, ale na rozdíl od ní se začervenala.

„Řekl mi, že nebudeme potřebovat peníze,“ hlesla hlasem poznamenaným citem. „Tvrdil, že nám postačí láska.“

„No, myslím, že se vám to zdálo romantické..., jeho první působišť a všechno kolem. Kdo by se staral, co se může přihodit v divočině severního Skotska, a o životní podmínky, které nebyly takové, na jaké jste byli zvyklí? Vždyť jste měli jeden druhého.“

Emma sklonila hlavu na stranu jako protest proti jeho ironickému tónu. „Přišli jsme sem pomáhat lidem, kteří měli méně štěstí než my. To je něco, co ty nemůžeš nikdy pochopit.“

„Možná,“ odtušil James. „Na druhé straně se zdá, že jeden z těch ubohých nešťastníků mu nebyl za pomoc moc vděčný, že? Když vezmu v úvahu, jak poděkoval Stuartovi za jeho laskavost...“

„To nebyla vina pana O'Malleyho,“ šeptla Emma. „Stejně jako nebyla vina lorda MacCreigha, že Clara...“

Ale pak zmlkla, jako by jí zakryla ústa neviditelná ruka. Jen se na Jamese provinile dívala. Ticho rušilo jen hučení větru a Louisino přezvukování.

„Nebyla vina lorda MacCreigha, že Clara... co?“ zeptal se tiše James. Měl pocit, že ať chtěla Emma říci cokoli, je to důležité – velmi důležité. „Emmo, co se stalo se snoubenkou lorda MacCreigha? Říkala jsi, že utekla s komorníkem. To je všechno? Nebo je tady ještě něco?“

Je. Viděl to na její tváři, která teď náhle ztratila barvu. Věděla dobře, že tam šlo o víc než o pouhý útěk. Ale zřejmě nebyla ochotna se o tuto informaci podělit. Alespoň ne teď. Už se nečervenala – vlastně byla bílá jako smrt.

Zvedla bradu a řekla: „Nechci o tom mluvit, lorde Denham. Jsem unavená – a ty také. Myslím, že pro nás oba bude nejlepší, když půjdeme spát.“

Viděla, že zvedl obočí, jako by ho její odpověď velmi překvapila. Hrabě z Denhamu nebyl zvyklý, aby s ním někdo odmítal hovořit.

Tentokrát se však zdálo, že to přijal.

„Dobře,“ řekl. „Myslím, že máš pravdu, Emmo. Hodina po půlnoci není zřejmě vhodná doba k tomu, aby se lidé navzájem svěřovali. Může to vést jen k různým...“ Emma si všimla, že mu pohled sjel k výstřihu Stuartova županu a pak rychle uhnul, „...komplikacím.“

Emma jen vzdychla a instinktivně si přitáhla župan ke krku. Pak ostře řekla: „Nemusíš se bát žádných *komplikačí*, lorde Denhame. Dobrou noc.“

Otočila se na patě a zamířila ke dveřím ložnice. Vešla dovnitř a dveře za sebou zavřela.

„Emmo...“ James zíral na zavřené dveře a byl zmatený. Co udělal? Co jí udělal *ted*? Dobrý bože, trpělivost té ženy je stejně liknavá jako jeho. „Emmo?“

Žádná odpověď.

Emma v ložnici slyšela jeho tiché volání, ale mlčela. *Komplikace*, opakovala si v duchu zuřivě. Prudce odhodila pokrývku a lehla si v županu do chladné postele. Komplikace! Jestli si skutečně myslel, že on – nemohl si přece myslet, že...

Velmi pochybovala, že James Marbury měl někdy ve svém životě *komplikače* se ženou. Jaká žena je pro něho dost dobrá? Ten člověk očekával dokonalost u každé osoby, kterou potkal.

Mohla jen doufat, že ráno bude James Marbury už daleko od Faires. V posledním roce měla takovou smůlu! Nemohla by jí vyjít alespoň takhle jediná věc?

Nechtěla, aby James Marbury odešel jen proto, že se choval tak nadřazeně. Bylo to také kvůli vzpomínce na jeho tělo – a jak se cítila, když byl blízko ní. Připadalo jí, že snad má horečku, a dýchala tak, jako by uběhla míli. Není

možné, že ji na jedné straně tak rozčiluje, a na druhé tak přitahuje.

Ale James neměl v úmyslu opustit Faires. Neodjede, dokud neuvidí, že o bratrancovu vdovu je dobře postaráno.

Je skutečně těžké pokoušet se starat o někoho, kdo tvrdohlavě odmítá pomoc, říkal si.

Vzdychl a otočil se, aby se podíval, zda není třeba přiložit do krbu. Nepotřeboval, aby si Louisa začala za pár hodin bučením stěžovat, že je jí zima. Už ho stejně dost rušila svým nekončícím přežvykováním. Má před sebou dlouhý den.

Musí přece zabít barona.

14. kapitola

Zámek MacCreighů byl za jasného dne z Faires viditelný. A ráno bylo stejně jasné a teplé, jako byl den předtím chladný a deštivý. Zámek se malebně tyčil nad městečkem a jeho věžičky dosahovaly až k modré obloze. Počasí ve Faires bylo velmi proměnlivé. James pozoroval krajinu přes tabulky oken Emmina domku a obdivoval náhlou svěžest jarní trávy, bohatě tečkované divokými květinami a stády bílých ovcí.

Přestože to tu vypadalo jako v pohádkovém království, na strmém útesu, kde se vypínal zámek MacCreighů, nebylo nic pitoreskního..., jak měl James velmi brzy zjistit.

Den začal slibně. Jamese probudily sluneční paprsky, které pronikaly okenicemi do Emmina domečku, a Emma, pohybující se po místnosti. Pro Jamese to bylo nejpříjemnější probuzení, jaké kdy v životě zažil.

Alespoň do té doby, než pocítil zvláštní vlhko na prstech nohou, a když se podíval dolů, uviděl Louisů, jak mu něžně olizuje chodidla.

To nebyl nejlepší začátek. A když o chvíli později otevřel dveře, aby vyvedl Louisa na dvorek, zjistil, že tam stojí Cletus MacEwan s kohoutem pod paží, a věděl, že dnešní den může být ještě horší. Ale asi pro něho nebyl tak špatný

jako pro Cletuse. Výraz v jeho obličejí, když uviděl Jamese, byl nepopsatelný.

Skutečnost, že jeho kráva strávila noc v domku v přední místnosti, nebyla ničím ve srovnání se skutečností, že tam spal i James. MacEwan nehnutě stál a zíral na Jamese. Dokonce i když přispěchala Emma a jemně mu vysvětlila, že James zůstal v jejím domě proto, že už bylo pozdě, MacEwan na ně stále mlčky hleděl. V jedné ruce držel Louisin provaz a pod paží svíral opelichaného kohouta. Jamesovi ho bylo skoro líto..., ale zas ne tolik. Nezapomněl na výraz Emminy tváře večer předtím, když se před ním objevila s těžkou puškou v ruce. Tehdy věděl, že přes veškeré popírání přece jen měla podezření, že by MacCreigh mohl chtít vniknout do jejího domku, a že se opravdu bála. Jamese zlobilo, že MacEwan, který se chová vůči paní Chestertonové tak vlastnicky, nepodnikl žádné kroky, kterými by zajistil její bezpečnost.

Zlost, kterou k chasníkovi cítil, však nezabránila Jamesovi, aby se ho nezeptal, zda by mu nedělal sekundanta, když si Emma odskočila pro plášť a klobouček.

„Cože?“ zněla očekávaná reakce.

James si vzdychl. Došel k závěru, že ve Faires sice není lékař, ale mohl by ho během souboje s Geoffreym Bainem zastoupit jeho komorník. To by pro Robertse nebylo těžké, protože se účastnil už mnoha soubojů svého pána a byl zvyklý obvazovat rány a zastavovat krvácení.

Ale to nepochybně znamenalo, že James bude potřebovat jiného muže, který by převzal úlohu sekundanta. Venkovan zřejmě sdílel Jamesův odpor k baronovi a James vždycky považoval nepřítele svého nepřítele za přítele.

Na otázku zmateného MacEwana James pouze odpověděl: „Nic. Jen se dostavte kolem půl jedenácté do

Puffin Inn. Pak se odebereme na zámek MacCreigha a já vám zaplatím guineu.“

Tomu MacEwan rozuměl dokonale, protože se širokým a šťastným úsměvem, prvním od chvíle, kdy viděl milovanou paní Chestertonovou v přítomnosti tohoto muže, řekl rozhodně: „Ano, pane!“

Emma se k Jamesovi chovala od rána rozpačitě. Věděl, že ho odmítá, samozřejmě. Tušil, že poté, co jí sdělil skutečný důvod své návštěvy Faires, její odpor k němu vzrostl.

A dokonce jí rozuměl. Mladá vdova se pochopitelně rozcitliví, když se začne hovořit o místě posledního odpočinku jejího manžela. Emma Stuarta milovala a určitě chtěla zůstat v jeho blízkosti, dokonce i po jeho smrti.

Přesto...

Přesto James nemohl zcela uvěřit, že to je jediný důvod, proč odmítá převezení Stuartových ostatků do Denham Abbey. Emma patří do Faires, to je zřejmé. Ale zdálo se mu, že chce zůstat kvůli živým – kvůli dětem, jimž se s takovou láskou věnovala –, a ne kvůli památce drahého zesnulého manžela. Nedokázal přesně říci, proč to tak cítí. Byla to jen domněnka...

Ale hlodala v něm.

Hlodala v něm celou cestu do městečka – nařídil Samuelu Murphymu, aby ho vyzvedl v osm ráno, a Samuel přijel přesně. Netěšilo ho, že Emma vedle něho sedí tichá a zamyšlená. Nevěděl, jestli ji rozčiluje důvod, kvůli němuž přijel do Faires, nebo pouhá jeho přítomnost. Jakmile Murphy zastavil před majákem – už po druhé během dvou dnů ji k němu přivezl kočár a její žáci s očima široce rozevřenými hleděli, jak jí James pomáhá z kočáru –, zeptala se ho, aniž se na něho podívala: „A vracíš se tedy dnes na pevninu, lorde Denhame?“

James se na ni podíval. S obdivem hleděl na růžové tváře a plná ústa a zdvořile odpověděl: „Ještě jsem se nerozhodl.

Uvidím, jak se situace vyvine.“ Všiml si, jak jí koutky úst zklamaně poklesly.

„Ach,“ bylo všechno, na co se Emma zmohla. A pak, ve snaze projevit veselost, se mírně usmála a řekla: „No, víš, kde mě najdeš. Dobrý den.“

Vykročila k majáku a kudrny uvolněné zpod kloboučku jí povívaly kolem tváře.

James se rozhodl posnídat v hospodě, což bylo moudré, protože párky paní MacTavishové by mohly směle soutěžit s uzeninami jeho londýnského kuchaře. Jak Emma předpověděla, paní MacTavishová hned komentovala skutečnost, že když mu večer přinesla ohřívadlo na nohy, byl jeho pokoj prázdný.

Prostá žena si byla dobře vědoma jeho postavení, a proto se ho nezeptala, kde strávil noc. James si otřel ústa ubrouskem, ale nepodal jí žádné vysvětlení. Řekl jen, že oceňuje její starostlivost a že ohřívač by byl za včerejšího deštivého a sychravého večera velmi potřebný.

Po snídani odešel nahoru a zjistil, že Roberts očekával jeho návrat a už mu připravil teplou koupel. Když ho James informoval o nastávajícím souboji, komorník zareagoval se svým pověstným klidem. Zeptal se jen: „Pistole, nebo šavle, můj pane?“

James bojující s kravatou, kterou si ráno v Emmině domku uvázal bez komorníkovy pomoci příliš těsně, Robertse informoval, že baron si ještě nevybral zbraň, a proto ať raději vezme všechno. Roberts pečlivě uložil pistole do koženého kufříku, vyleštil kord a vsunul ho do pochvy.

Přesně v půl jedenácté se James objevil před Puffin Inn a našel tam Cletuse MacEwana. Když mu sdělil, že pojedou Murphyho kočárem, zatvářil se MacEwan velmi pobaveně a James jeho reakci pochopil, až když vůz s mohutným otřásáním a kolébáním zdolával prudký kopec. Cesta

vedoucí k zámku byla stejná jako ta, která vedla k Emminu domku – plná hrbolů a výmolů. V některých místech museli z kočáru vystoupit a kráčet za ním, protože Murphyho koně nebyli schopni utáhnout zátěž v tak příkrém svahu. V takových chvílích skákal MacEwan z kamene na kámen hbitě jako kamzík, zatímco James a jeho komorník se pomalu vlekli několik metrů za ním, protože nebyli zvyklí na chůzi v horském terénu.

Konečně došli k bráně. Sídlo MacCreighů byl skutečný zámek s věžičkami a cimbuřími a James měl podezření, že i s hladomornou. Postavil ho z kamene nějaký pradávný předek současného barona. Zámek vypadal spíš jako starobylý a hrůzu nahánějící hrad a James si představoval, jak nepohodlně se tam jeho obyvatelům asi žije. Nebylo divu, že se baron tak urputně snaží oženit s Emmou; určitě touží po jejich penězích, aby mohl zchátralé sídlo renovovat.

Murphy zastavil koně ve stínu před branou, odsunul okénko a pohlédl na Jamese.

„Tak,“ řekl. „Někdo by měl zaklepat.“

„Já to zařídím, můj pane,“ řekl Roberts, vstal a chtěl vystoupit z kočáru. Nemohl se však dostat přes MacEwanovy dlouhé nohy.

„Nevadí,“ zasmál se James pobaveně. „Půjdu já.“

Vystoupil z kočáru a došel k masivním vratům z hrubých trámů zdobených kováním. James marně hledal šňůru nějakého zvonce, za kterou by mohl zatahat a ohlásit se. Zvedl tedy ruku v rukavici, aby zabušil na bránu, ta se však otevřela jako mávnutím kouzelného proutku.

„Lord Denham?“ ozval se ženský hlas.

James přimhouřil oči, protože zrakem přivyklým dennímu světlu nedokázal hned rozeznat osobu, která ho oslovila. Viděl jen temnou chodbu, v níž zářila jediná svíce.

Po chvíli poznal obrysy ženské postavy. Neviděl však, je-li žena mladá, nebo stará, služka, nebo dáma.

„Nepůjdete dál?“ zeptala se a James postřehl v jejím hlase utajovaný smích, což ho vedlo k myšlence, že žena je nejen mladá a přitažlivá, ale také má ráda obdivovatele. „Už vás očekáváme.“

James si odkašlal. Tohle tedy netušil. „Hm,“ řekl. „Nejsem sám.“

„Ach!“ Hlas už nebyl tak laskavý. „Přijel jste i s paní Chestertonovou?“

Zmatený James odpověděl: „Ne, ne, je tady se mnou můj komorník Roberts, který má určité zkušenosti se zraněními, a můj sekundant Cletus MacEwan. Robertsi! Pane MacEwane!“ zavolal a muži poslušně vystoupili z kočáru.

Žena se svíčkou se ulehčeně zasmála. „Ach pane MacEwane, ráda vás vidím!“ vykřikla, jako by to mínila vážně. „Pojďte dál, pojd'te všichni sem. Vy také, pane Murphy. Pojd'te a ohřejte se. Laura právě postavila na kamna konvici s vodou.“

Poněkud zmatený James následoval ženu se svíčkou bludištěm temných chodeb až do nečekaně jasné velké síně. Lomenými oblouky oken sem proudilo sluneční světlo. Okna byla vysoká a úzká, zdobená rytinami a nad nimi se klenul trámový strop, z něhož viselo pár potrháných erbů rodiny MacCreighů se zlatou kozou na zeleném pozadí. Sín se nehonosila množstvím nábytku a těch pár kusů bylo rozmístěno nedbale, ale dominoval tu dlouhý stůl, přisunutý co nejbliž k obrovskému krbu. Bylo na něm prostřeno k obědu.

Teď už James jasně viděl ženu, která je sem přivedla, a byl velmi potěšen tím, že ji odhadl správně – byla mladá a velmi hezká. Měla narudlé vlasy a byla vyšší než Emma, ale postavu měla plnou a ženskou, ačkoli teprve nedávno

vyrostla z dětských střevíčků. Mohla být Emmina věku, možná osmnáctiletá nebo devatenáctiletá.

„Tak,“ řekla, sfoukla plamen svíčky a postavila svícen na starobyrou komodu. „Tohle je mnohem lepší. Teď si vás konečně mohu pořádně prohlédnout.“ Přejela Jamese pohledem shora dolů a v očích jí blýskla spokojenost. Byly modré jako obloha venku a zářily stejně jako její měděné vlasy, které měla volně spuštěné na ramena.

„Připomínáte mi trochu pana Chestertona, můj pane,“ řekla dívka nakonec. „Ale jen trochu. Jste mnohem vyšší než on a musím říci, že vypadáte lépe.“

James, jehož její lichotka nevyvedla z míry, řekl suše: „Děkuji. Jsem vám vděčný za kompliment i za pohostinnost. Mohu se zeptat, komu jsem za obojí zavázán?“

Dívka, která byla oblečená do bílých mušelínových šatů, příliš lehkých pro toto roční období, se mírně uklonila. „Ctěná slečna Fiona Bainová, můj pane. Jsem velmi poctěna, že jste nás navštívil v našem opuštěném sídle.“

James stiskl zuby. Ztraceně! MacCreighova sestra, měl to tušit. To nepůjde, nemůže se přítelíčkovat s nepřítelem a jeho rodinou. Copak jí bratr neřekl, že James přišel proto, aby ho zabil? Anebo řekl, a proto s ním dívka takto flirtuje? Ať je to jakkoli, situace není dobrá.

S jeho průvodci to však bylo jiné. Murphy a MacEwan stáli za ním, mačkali v rukou klobouky a s vykulenýma očima se dívali kolem sebe. Zde, kde James viděl jen úpadek, oni naopak viděli krásu a bohatství, které se nedalo srovnat s ničím, co kdy ve svém životě spatřili.

„Sakra,“ vydechl MacEwan, když si prohlížel ošuntělý a potrhaný praporec s erbem rodu, který se mírně pohupoval v průvanu táhnoucím z chodby. „To je dokonce větší než *kostel*.“

„A tohle je jen místnost, kde *jedí*“ dodal Murphy uctivě. Oba muži stáli s hlavami zvrácenými dozadu a s otevřenými ústy hleděli na vysoký strop.

James byl pln obav, že jeho sekundant pociťuje sympatie k jeho nepříteli. Odvrátil se od obou mužů a zeptal se Fiony Bainové: „Kde bych mohl najít vašeho bratra, madam? Mám s ním schůzku, kterou bych nerad promeškal...“

„Ach Denhame, můj dobrý muži! Jaká radost!“

Hlas se ozval jasně od křesla s vysokým opěradlem stojícím před krbem, z něhož se najednou vztyčil Geoffrey Bain. Byl oblečen jako obvykle v černém, v jedné ruce držel sklenici s nápojem jantarové barvy a pozvedl ji k Jamesovi.

„Připijte si se mnou, můj pane,“ zvolal a pokynul Jamesovi volnou rukou. „Pojďte z toho průvanu – je tady proklatě vlhko a chladno, já vím. To ty nedávné deště. Proto jsem nechal přistavit stůl až ke krbu. Pojďte, pojdte, v našem domě nedodržujeme ceremonii.“

James rozzlobeně pohlédl na baronovu sestru. Ta se na něho pěkně usmála, jako by si nebyla vůbec vědoma pravého důvodu jeho návštěvy. Nebo ho znala a dovedně to skrývala? James předpokládal, že jen předstírá nevědomost – zejména když k němu přistoupila, vzala ho pod paži a odváděla ke krbu, přičemž tiskla jedno pevné ňadro k jeho bicepsu.

„Pojďte, lorde Denhame,“ řekla netrpělivě. „Návštěvy jsou zde na zámku tak vzácné. Často jsme k nám zvali vašeho bratrance a jeho ženu, ještě když... no, když s námi byla bratrova snoubenka, a samozřejmě předtím, než pan Chesterton tragicky zemřel. Ale teď tady máme návštěvu málokdy. Nemůžu se dočkat, až vyzkoušíte hříbovou polévku naší Maury. Je to její rodinný recept. Začala ji vařit už včera večer, když nám Geoffrey řekl, že vás pozval. Tak moc se těší, že vám ji nabídne! Je mi líto, že paní

Chestertonová nemohla přijít také.“ Její lítost však byla dokonale falešná. „Asi má práci ve své malé školičce, že?“

Jakmile došli k jejímu bratrovi, Jamesův hněv dostoupil vrcholu. Představa, že se dospělý muž schovává za sukně mladé dívky, byla pro něho neúnosná. No, neměl by být překvapen? Proč by se měl muž, který dokáže terorizovat ženu, stydět využít ochrany jiné ženy?

MacCreigh popíjel whisky. Asi recept jeho rodiny, nepochyboval James.

„Ach Denhame,“ usmál se široce baron. „Jsem tak rád, že jste to zvládl. Snad nebyla cesta sem příliš náročná. Někdy je po dešti, jako byl včera, cesta natolik rozblácená, že nemáme návštěvu týdny, že, Fiono? Už jste se seznámil s mojí sestrou Fionou, že, Denhame? Dobrá, co vám mohu nabídnout? Whisky? Anebo chcete raději portské?“

James přehlížel baronovu familiárnost. Dokázal si dokonce nevšímat skutečnosti, že MacCreigh se na něho obrací jako na přítele, kterým určitě *nebyl*. Co však nemohl přijmout, byla skutečnost, že baron vůbec nebyl připraven k boji. Nikde v dohledu nebyl kufřík s pistolemi ani kord, baronova sestra se nechovala jako sekundantka a nikdo jiný tady nebyl!

„Ano, ano,“ řekl MacCreigh a mávl rukou. „Oběd se bude podávat přesně v poledne. Já si vždycky rád dávám před jídlem whisky. Čistí patro, jak se říká. Dejte si taky.“

„Vaše pozvání,“ sykl James tiše, aby ho neslyšela baronova sestra, „nebylo na oběd – a vy to víte, MacCreighu. Teď buďte chlap a přineste si kord. Mám v úmyslu vás zabít a odejít. Oběd na mě čeká v hospodě.“

„Ach, oběd připravený paní MacTavishovou,“ přikývl pokojně MacCreigh. „Vidím, že preferujete její kuchyni před čímkoli, co byste našel zde. Naše Maura se snaží ze všech sil, ubohá žena. Ale co to povídáte o zabíjení?“ Baron nesnížil hlas, naopak, s gustem mluvil výrazně a nahlas.

„Obávám se, že nemám nejmenší představu, o čem to mluvíte.“

James se podíval na mladšího muže. „Víte dobře, o čem mluví,“ řekl ledově. „Včera večer, když jsem vás přistihl, jak se pokoušíte kompromitovat vdovu po mém bratranci, jsem vás vyzval k souboji.“

„Kompromitovat?“ MacCreigh se hlasitě zasmál. „Ale běžte. Já jsem se ji snažil *přesvědčit*, ne *kompromitovat*.“

„Tak mi to nepřípadalo,“ prohlásil James. „Zdalo se mi, že se ji snažíte přinutit, aby šla s vámi. A teď si přineste kord a postavte se mi jako muž, nebo přísahám, že...“

„Že co?“ zeptal se unaveně MacCreigh. „Je to hloupé, Denhame. Určitě to můžeme vyřešit, aniž bychom se navzájem připravili o život nebo – v lepším případě – o nějakou končetinu.“

„Dokážeme to jediné tak,“ řekl tlumeně James, „že mi dáte slovo džentlmena, že se k paní Chestertonové už nikdy nepřiblížíte.“ James stejně nevěřil, že by MacCreigh takový slib dodržel.

MacCreigh se ušklíbl. „Podívejte se, Denhame. To vám nemohu slíbit, a vy to víte. Mluvíme tady o deseti tisících librách!“

„Mluvíme o manželce mého bratrance!“ zařval James, protože ho už přešla trpělivost.

„O vdově po vašem bratranci, chcete říci.“ MacCreigh uchopil sklenici s whisky a postavil ji na dřevěnou polici nad krbem. „A dokud zůstane neprovdána, bude představovat lovnou zvěř pro každého nezadaného muže, Denhame. Musíte si na to zvyknout. Jediná naděje, že byste to zastavil, je,“ pokračoval s pokrčením ramen, „že byste se s ní oženil sám. Pokud by vás chtěla!“

James nevěděl, kolik toho MacCreigh ví o jeho vztahu k Emmě. Netušil, co mu Stuart pověděl, ale vypadalo to, že ti dva byli kdysi přáteli, pokud se zakládalo na pravdě, co

říkala o jejich častých návštěvách baronova sestra. Možná měl baron na mysli jen to, že Emma, známá svým idealismem a prací pro blaho všech, by stěží chtěla spojit svůj život s mužem, který uznává zcela odlišné principy.

Ale vlastně ani nezáleželo na tom, co MacCreigh tou poznámkou mínil. Důležitý byl tón jeho hlasu, úlisnost v něm obsažená a nepříjemný výraz ve tváři. Ty vyprovokovaly Jamese natolik, že sevřel pěst, rozpráhl se a uhodil barona vší silou do obličeje.

Baron, který úder vůbec neočekával, dopadl zády na stůl a pak se sesul k zemi. Talíře a příbory se rozlétly, dvě židle se převrátily a do řinkotu skla se ozval ženský křik. MacCreigh skončil zkroucený mezi nohami stolu a za ním přistála polévková mísa. James viděl, že je baron otřesený, ale při smyslech, přistoupil k němu, aby mu dal další úder, vtom však uslyšel známý hlas: „Dost, Jamesi, dost!“

Teprve v té chvíli si James uvědomil, že baronova sestra není jediná žena v místnosti.

15. kapitola

Emma nemohla věřit svým očím.

Byla skeptická, když paní MacTavishová přerušila její hodinu dějepisu novinou, že hrabě Denham míří na zámek MacCreighů s úmyslem zabít barona. „Proč by proboha lord Denham něco takového dělal?“ Byla si silně vědoma toho, že barona nemá rád, ale *zabít ho*? A proč? Skutečně, ta myšlenka byla příliš absurdní.

Ale když ji paní MacTavishová odvedla stranou, aby je děti neslyšely, a pověděla jí, že komorník hraběte nesl meč a kufřík s pistolemi, že ji James požádal, aby mu připravila oběd na jednu hodinu, a jasně jí sdělil, že nebyl pozván na zámek na oběd, a že z vesničanů byl ještě přítomen Cletus MacEwan, musela Emma připustit, že okolnosti jsou opravdu podezřelé.

Přesto ještě nebyla *zcela* přesvědčena, že by si měla dělat starosti, dokud po určitém váhání nenavštívila s paní MacTavishovou soudce Reardona a nesvěřila se mu se svými obavami. Soudce přerušil oběd a s vážnou tváří ji vyslechl. Pak si unaveně vzdychl a sáhl po klobouku. V té chvíli už se Emma začala opravdu bát. Soudce Reardon by nikdy nevstal od talíře..., pokud by nebyl v nebezpečí něčí život.

A teď, když stála ve dveřích velké síně zámku MacCreighů, viděla Emma víc než dost, aby pochopila, že strach paní MacTavishové byl opodstatněný. Baronův život *byl* v nebezpečí. James mu uštědřil ránu silnější, než dal Cletusi MacEwanovi den předtím, a silnější než tu, jíž kdysi ztrestal Stuarta v obývacím pokoji lady Denhamové !

A přesto tu stál klidný a chystal se k dalšímu úderu.

„Ale,“ utrousil, když jeho pohled padl na Emmu stojící mezi soudcem Reardonem a paní MacTavishovou, které sem přivezl na voze Sean, syn paní MacTavishové. „Vítám tě, Emmo.“

Emma zvedla ruku k ústům. Byla zcela ochromená. Za celou dobu, co Jamese Marburyho znala, ho nikdy neviděla chovat se tak podivně. Proč je od té doby, co jeho noha vstoupila na půdu Faires, tak změněný? Proč nabízí vdově, aby s ním odjela, proč sám od sebe myje nádobí, proč dává chlapcům zlaté mince...

A teď byl tady a viditelně chránil její čest – už podruhé za dva dny! Lord Denham, který Emmu vždycky vnímal jen jako hezké děvče od vedle. Proč se teď chová, jako by pochopil, že je Emma dospělá?

Bylo příliš těžké tomu uvěřit.

„No paní MacTavishová,“ promluvil soudce Reardon. „Zdá se, že vaše podezření bylo správné. Tohle vypadá jako souboj na půdě zámku MacCreighů, ačkoli souboje jsou zakázány.“ Zamlaskal jazykem. „A navíc mezi urozenými džentlmeny! Jsem zděšen. Co můžete říci na svoji obhajobu, lorde Denhame?“

James se otočil k soudci. „Podívejte, kdyby nebylo vašeho nepochopitelného rozhodnutí, že paní Chestertonová dostane peníze jedině v případě, že se znovu provdá, nic z toho by se nestalo.“

„Haha,“ zasmál se soudce, nedotčen jeho obviněním. „Tak o to tady jde!“ Přešel místnost, sehnul se k převrácené

židli, zvedl ji a posadil se na ni. Pak mávl rukou. „Dobře, pokračujte, jen pokračujte. Ať zvítězí ten lepší.“

Emma zadržela dech. „Cože?“

Soudce Reardon se na ni podíval. „Omlouvám se, paní Chestertonová,“ řekl a rychle vstal. „Tu židli jsem měl nabídnout vám. Posad'te se, prosím.“

Emma měla dojem, že vešla do místnosti plné bláznů. „Ne,“ odmítla a zavrtěla hlavou. „Vaše Ctihodnosti, tohle přece nemůžete dovolit. Vždyť se zabijí!“

„To by mohli,“ souhlasil soudce Reardon a znovu se uvelebil na židli. „To by opravdu mohli.“

„Ale vy je nesmíte nechat!“ Emma se rozběhla k oběma sokům, kteří na ni se zájmem zírali. James z místa u stolu, kde se tyčil nad baronem, a Geoffrey Bain ze země. „To je nesmyslné! To nemůžete dovolit! Musíte je zastavit!“

Soudce si vytáhl z kapsičky u vesty váček s tabákem a začal si pečlivě nacípávat dýmku. „To bude dobré, má drahá,“ podotkl laskavě. „Stejně bych neměl úspěch. Za ty roky, co tohle dělám, jsem zjistil, že je zcela zbytečné bránit jednomu muži, aby zabil druhého. Pokud je chlap připraven vraždit, nikdo a nic ho nezastaví.“

Emma chvíli hleděla na tlustého soudce a nevěřila svým uším. Strnule pozorovala, jak si klidně nacípává dýmku, a najednou vybuchla: „Proboha, proč jste souhlasil, že půjdete se mnou, když to nechcete zarazit?“

Soudce zvedl překvapeně obočí. „No proč, chtěl jsem se podívat na souboj. Já sázím na hraběte. A co vy, MacTavishi?“

Sean MacTavish, stojící ve dveřích velké síně, si zamyšleně promnul bradu. „Já sázím na barona,“ řekl nakonec. „Je menší, ale myslím, že bude bojovat nečestně, jen aby zvítězil.“

Emma zavrtěla hlavou. To už bylo moc. Otočila se k hraběti a vykřikla: „Jamesi, přestaň. Čeho myslíš, že tím dosáhneš?“

James se na ni zadíval. „Čeho si myslím, že dosáhnu?“ zopakoval nevěřícně. „Emmo, ten muž tě urazil a ohrožoval tě. Mám v úmyslu naučit ho, jak se má chovat k dámě. A teď buď hodná holka a vrať se zpátky.“ Pak střelil pohledem po soudci a zamumlal: „Nevím, co si kdo myslel, že vás sem táhl. Podle mě je toto město obydleno samými šílenci.“ A pak, když viděl, že se Emma nepohnula, řekl hlasitěji: „Odstup, Emmo. Nemám čas na tvoje bláznovství. Jenom oddaluješ nevyhnutelné.“

„Nevyhnutelné? Tak se podívejte!“ Baron se zvedl na loktech a hleděl na Jamese z místa pod stolem, kde ležel mezi střepinami servisu. „Jsem z toho unavený a kapituuji. A kromě toho, nikdy jsem Emmu neurazil. Možná jsem ji přesvědčoval, ano. Ale nikdy jsem ji neurazil.“

James pohlédl netrpělivě na ležícího muže. „U muže vašeho kalibru je už pouhé přesvědčování útokem.“

„Mého kalibru?“ ozval se baron. „Co tím myslíte?“

„Vy to víte moc dobře,“ odpověděl James přísně. „Vezměte v úvahu, co se tady povídá o zmizení vaší snoubenky.“

Geoffrey Bain otevřel ústa a pak je zavřel. „Mluvíte o Claře? O té mluvíte?“

„Měl jste ještě jinou snoubenku?“ zeptal se James uštěpačně.

„Zatraceně,“ ulevil si baron a zvedl se jediným mrštným pohybem. „Kolikrát to ještě budu muset opakovat? Já jsem Claru nezabil.“

James chytil Emmu za ramena, postavil ji stranou a vrhl se na barona.

Bohužel, tentokrát byl lord MacCreigh připraven. Ve chvíli, kdy Jamesova pěst dopadla na místo pod

baronovými žebry, objal MacCreigh hraběte oběma rukama kolem pasu a smýkl jím.

James dopadl na stůl, zařinčelo to, a ctihodná slečna Fiona Bainová zaječela a přiběhla ke stolu, na němž byly zbytky jídelního servisu.

„Slavnostní servis mé matky!“ vykřikla a vrhla se ke střepům. „Zabiju vás oba!“

Emmě unikl poděšený výkřik, protože oba zápasící muži právě narazili do příborníku stojícího vedle stolu. Pak vykřikla na soudce: „Jestli je nezastavíte, budu vás považovat za šílence!“

„Šílenec?“ Soudce zabafal z dýmky. „To snad ne.“ Se zájmem pozoroval, jak hrabě ztratil šanci, když mu baron oběma rukama sevřel hrdlo. Naklonil se kupředu a povzbuzoval: „Denhame! No tak, Denhame! Použijte pěsti, tak je to správně!“ Znovu se opřel a klidně řekl: „Omlouvám se, má drahá, co jste řikala?“

Emma se zděšeně podívala na soudce. „Jestli to neukončíte,“ pronesla slabým hlasem, „pak to budu muset udělat já.“

A potom vykročila k zápasícím, jako to dělávala mnohokrát za den ve třídě, aby je od sebe odtrhla.

Nedošlo jí však, že tady se neperou desetiletí hoši, dokud se k ní nevymrštila obrovská pěst. Když si všimla nebezpečí, kterému se vystavila, bylo už pozdě udělat krok zpátky nebo se sehnout. A baron, jemuž pěst patřila, vložil do úderu veškerou sílu, takže už ho nemohl zastavit.

Ale naštěstí byly reflexy hraběte Denhama rychlejší než obyčejného muže. Ve chvíli, kdy Emma už zavírala oči, aby přijala úder do obličeje, James vymrštil ruku. Srazil baronovu paži pár centimetrů před cílem, takže Emma neucítila, jak jí praskají kůstky v obličeji, ale vnímala jen náhlý závan a směs vůní obou mužů – Jamesovo drahé mýdlo a baronův odér z koní.

Když se odvážila otevřít oči, viděla, že jak hrabě, tak baron stojí nehnutě na místě. Jejich paže – natažené z obou stran kolem jejího obličej jako při čtverylce – byly strnulé. Oběma mužům se prudce zvedala hrud' rozčilením ze zápasu. Emma rychle odříkala krátkou modlitbu díky – snad poprvé byla vděčná za to, že existuje James Marbury – a řekla: „A teď toho oba necháte. Copak se nestydíte? Pranice je zábavná, dokud se někdo nezraní. Pak se smích snadno změní v slzy.“

Použila stejná slova, kterými plísnila malé darebáky ve třídě. Byl to účinný projev a znala ho ještě od tetičky, která jím často mírnila Emmu s Penelopou, když se do sebe pustily. A zdálo se, že má stejný vliv na dospělé muže jako na malé hochy a dívky, protože oba sokové svěřili paže.

„A teď,“ pokračovala Emma přísně, „si podejte ruce a omluvte se.“ Všimla si bojovně sevřených čelistí obou mužů, a proto je chytila za ruce. „Neslyšeli jste mě? *Podejte si ruce a omluvte se*“

James pochopil, že to Emma myslí vážně a že jim asi nepůjde z cesty, dokud nesplní její přání. Popadl ruku Geoffreyho Baina a stiskl ji. „Omlouvám se,“ řekl bez znamení lítosti v hlase. „Nechtěl jsem zničit servis vaší matky.“

„A já,“ pronesl stejně neupřímně MacCreigh, „jsem vás nechtěl škrtit.“

„Tak,“ přikývla Emma spokojená tím, jak se věci vyvinuly. „To je lepší.“ Pak rychle pohlédla na soudce, který stále pohodlně seděl a vypadal jako muž, který si nesmírně užívá. „Vidíte, Vaše Ctihodnosti? Takové záležitosti mohou být vyřešeny, aniž by...“

V té chvíli pustil lord MacCreigh Jamesovu ruku, oběma pažemi ho objal kolem krku a přitáhl si opět Jamese k sobě.

„Já se s ní ožením, slyšíte?“ sykl mu do ucha. „A nikdo a nic mi v tom nezabrání.“

Emma se zase otočila k soudci. „Musíte to zastavit!“ křikla. „Nemyslíte si, že ve Faires už bylo dost násilí a neštěstí? Jestli nic neuděláte, jeden druhého zabije, tak jako zabil pan O'Malley mého manžela!“

„Jestli já něco neudělám?“ Soudce si vytáhl dýmku z úst a odvrátil pohled od zápasících mužů. Překvapeně se na ni díval. „Zdá se mi, že jediná osoba, která je může zastavit, jste vy, má drahá.“

„Já?“ Emma na něho vrhla nechápavý pohled. „Jak bych to mohla udělat?“

„No,“ opáčil soudce klidně, „tím, že se za jednoho z nich provdáte.“

16. kapitola

Šarvátka náhle ustala. Dvě hlavy, jedna tmavá a druhá barvy mědi, se zvedly a otočily se k Emmě. Ta před pohledy obou mužů stísněně ustoupila o krok dozadu.

„Ach ne,“ řekla rozhodně. „Ne.“

„Dobře.“ Cletus k ní přistoupil s nadmutou hrudí. „Protože paní Chestertonová se provdá za mě.“

Soudce Reardon pozoroval mladíka se zájmem. „Vidíte?“ ukázal na Cletuse s dýmkou v ústech. „Nikdy to nezastavíte, dokud si nevyberete.“

„Pokud si nevyberu!“ vykřikla Emma, která nemohla věřit tomu, co slyšela, ani tomu, co viděla, protože baron s hrabětem se přestali strkat a začali si upravovat šaty. „Jakou volbu mám? Proto, abych zabránila vraždě, se musím za někoho provdat? To je úplně...“

„Vyberte si Geoffa,“ radila ctěná slečna Fiona a přistoupila k Emmě. „Bude na vás hodný. Dohlédnu na něho.“

„Lorda MacCreigha?“ vyštěkla paní MacTavishová, protože neměla barona příliš v lásce. „Muže, který zamordoval svoji snoubenku?“

„Už to říkám naposledy,“ promluvil lord MacCreigh unaveně. „Nezabil jsem Claru. Utekla mi s tím zatraceným komorníkem a od té doby jsem o ní neslyšel!“

Ale paní MacTavishovou nepřesvědčil. „To je vaše verze, můj pane,“ houkla přísně. „A já vám doporučuji, abyste ji dokázal. Ale paní Emmo, jestli se chcete provdat za někoho jiného než za mého syna Seana, pak by to měl být lord Denham. Nestrávil snad...“ zúžily se teď oči hospodské, „minulou noc ve vašem domku?“

Poslední poznámka byla pronesena s temnou záští. Geoffrey Bain vykřikl: „Emmo, to není pravda! Nebo ano?“

„Samozřejmě že je to pravda,“ prohlásila paní MacTavishová s uspokojením. „A až to zjistí farář, určitě k tomu také něco podotkne. Pamatujte na moje slova.“

Emma zamrkala na hospodskou. „Vy jste se zbláznila,“ řekla. Pak se podívala na Jamese a lorda MacCreigha, kteří těžce oddechovali a hleděli na ni jasnými očima. Jeden je měl barvy jantaru a druhý jako noční obloha. „Vy všichni,“ vyhrkla prudce Emma, „jste blázni. A jestli si myslíte, že se nechám nahnat do sňatku s kýmkoli z přítomných mužů, tak se moc pletete.“

A pak se Emma otočila a s bušícím srdcem vyběhla z místnosti. Nevěděla, kam běží. Myslela jen na to, že musí uniknout mnohým pohledům, které na ni byly upřeny... Jeden z nich byl zvlášť nesnesitelný, ačkoli Emma si nedokázala vysvětlit proč. Byl to pohled hraběte z Denhamu. Emma už k němu nechovala takovou nenávist jako kdysi, když se snažil oddělit ji od toho, koho milovala... Nebo si jen myslela, že ho miluje?

Když konečně doběhla do bezpečí k nějakým dveřím, ucítila na paži silnou ruku a uslyšela známý hlas, který zněl naléhavě: „Emmo, počkej!“

Než se zmohla na jediné slovo, James otevřel dveře, za něž se právě chtěla schovat.

„Můj pane,“ vyjekla a zoufale se snažila zapřít podpatky do dlažby. To jí však nepomohlo, protože James ji uchopil jednou rukou kolem pasu, zvedl ji a přenesl přes práh.

Zavřel dveře, postavil ji ke stěně a stoupl si před ni. Snažila se vyrovnat se situací s veškerou důstojností, jaké byla schopna. „Vůbec nemám zájem na nějakém rozhovoru...”

„Buď chvíli zticha, Emmo,” řekl James netrpělivě, „a poslouvej mě.”

Zmlkla, ale ne proto, že by ho poslechla. Umlkla proto, že najednou byla v jeho blízkosti jako ochromená. Co se stalo s tím vyrovnaným hrabětem z Denhamu? ptala se sama sebe. Ještě nikdy s ní takto nemluvil. Vždycky se choval jako starší a rozumnější, vždy byl připravený pomoci jí a otřít jí slzy. A teď tady stál ještě rozčilenější než ona! To bylo neskutečné.

„Reardon má pravdu,” promluvil rychle hlubokým hlasem. Emma byla tak blízko, že viděla, co baronův útok udělal s Jamesovým obličejem: jedno tmavé obočí měl rozseknuté a na bradě měl purpurovou modřinu. Nemohla si pomoci a ptala se sama sebe, je-li to ten muž, který před mnoha měsíci v Londýně vrátil hospodyně polévku, protože nebyla dost teplá.

„To je nemožná situace, Emmo,” naléhal. „Ale existuje dokonalé řešení. Měl jsem na to přijít hned. Budeš-li souhlasit se sňatkem, uspokojí každého.”

Emma otevřela ústa, aby řekla, že ji určitě neuspokojí. Ačkoli nechtěla Jamesovi přiznat, že měl pravdu, když se pokoušel zabránit jejímu sňatku se Stuartem, protože jejich manželství bylo téměř od počátku omylem a katastrofou – měla v úmyslu dát mu najevo, že se už jednou vdala a to jí stačilo. Podruhé už takovou chybu neudělá.

Ale neměla šanci promluvit, protože James pokračoval. „Přemýšlej o tom, Emmo,” řekl naléhavě tichým hlasem. „Dostaneš svoje peníze, a až je budeš mít, můžeš s nimi naložit, jak budeš chtít. Třeba je věnovat sirotkům a misionářským společnostem. Necháš si dost na to, abys mohla spokojeně žít. To je všechno, co po tobě chci. Budeš-

li souhlasit, můžu část těch peněz za tebe investovat a ty budeš žít z úroků. Aspoň nebudou použity na opravu střechy starobylého zámku lorda...”

Jako by ho přivolal! Za hrubými dřevěnými dveřmi se ozval hlas lorda MacCreigha: „Emmo, jste...”

James hbitě zatáhl závoru a lord za dveřmi vyjel: „Co to...” A pak se překvapeně zeptal: „Kdo to zamkl?” Vzápětí vykřikl: „Denhame, jste tam? Otevřete ty dveře!”

Emma hleděla na Jamese úplně vyděšená. Věděla, že slyšela správně, ale nemohla uvěřit vlastním uším. „Můj pane,” řekla ustaraně. „Myslel... myslel jsi to...”

„Copak to nechápeš, Emmo?” Jamesovy jantarové oči byly rozšířené naléhavostí. „Ty peníze ti zajistí docela dobrý život na dlouhá léta – i kdybys jich dala polovinu na chudé, což určitě uděláš, jak tě znám. Ale jestli se provdáš za jednoho z těch...” Jeho pohled sklouzl ke dveřím, na něž bušili baron s Cletusem. „Použijí tvoje peníze pro vlastní blaho. Se mnou se o peníze nebudeš muset bát, protože já je nepotřebuji.”

Teď si byla Emma jistá, že ho pochopila správně. Ale nemohla tomu uvěřit. Hrabě z Denhamu – bratranec jejího manžela – ji teď žádá, aby se za něho *provдалa*!

V její tváři musel být patrný údiv, protože hrabě po chvíli dodal: „Samozřejmě můžeme manželství ukončit, jakmile dostaneš peníze, budeš-li chtít. To by nemělo být nic složitého.”

Teď Emma pochopila všechno.

„Rozvod?” vykřikla. Netušila, co ji šokovalo víc: skutečnost, že ji hrabě z Denhamu právě požádal o ruku, nebo fakt, že jí jedním dechem nabídl rozvod.

„Žádný rozvod, Emmo,” řekl. „Anulování, pokud prohlásíme, že manželství nebylo naplněno. Požádali bychom o ně, jakmile bys dostala peníze.”

Po jeho vysvětlení byla Emma ještě zmatenější. Hrabě je sice ochoten vsadit své dobré jméno – na které je po zásluze velmi hrdý – a dobrou pověst a potřísnit je nezdařeným manželstvím, ale ten přímý a lhostejný způsob, jakým jí dohodu nabídl, ji rozrušil. Jako by se jednalo o nějaký obchod! Ne, řekla si, nemá žádný jiný důvod, proč by to chtěl udělat. Opravdu se nemůže domnívat, že ji hrabě z Denhamu miluje. James nebude romanticky zamilovaný do dívky, jako je ona, ani za milion let – do chudé osiřelé dívky, již utíral slzy, když byla malá, do neurozené bytosti, která byla celý život závislá na laskavosti bohatých příbuzných. Hrabě z Denhamu se scházel jen s těmi nejkrásnějšími, nejbohatšími kráskami Londýna – z nichž všechny, jak si Emma vybavovala, měly nádherně lesklé a rovné vlasy, a ne neposlušné kudrny jako ona – a určitě by se romanticky nezamiloval do chudé vdovy po svém bratranci. Nikdy!

Ale kdyby ji nemiloval, tak... „Proč?“ zeptala se Emma prostě. Byla příliš zkoprnělá, než aby dokázala zformulovat větu.

„Jaké proč?“ zeptal se James.

„Proč...?“ Emma si byla v té chvíli silně vědoma jeho blízkosti, jeho oslňující mužnosti. Byl to velký muž, mnohem větší a rozložitější než Stuart, a ona se vedle něho cítila úplně maličká.

Přesto sebrala odvahu a zeptala se: „Proč bys dělal něco takového?“ Chtěla dodat „pro mě“, ale v poslední chvíli se zarazila. Jeho blízkost a vzpomínka na minulou noc způsobily, že si připadala podivně lehkomyšlná. Říkala si, že už tak dávno nestála blízko muže – muže, který se vymykal běžné normě. To je to. Není to nic jiného než tohle, přesvědčovala samu sebe. Protože tak hezký muž nezatouží přece po ní. Ona si nemůže dovolit myslet něco takového. Je toho příliš mnoho, co mu nemůže říci, příliš

mnoho, co se nikdy nesmí dozvědět, než aby k němu mohla chovat vřelé city.

„Proč, Emmo?“ zeptal se teď a díval se na ni překvapeně. „A proč ne? Jsi přece moje rodina. Je mojí povinností postarat se o tebe.“

„Povinností?“ Málem se tím slovem udusila. Náhle se jí oči zaplnily slzami. Nemohla říci proč. Možná to způsobila ta slova, stejná, která slyšela noc předtím..., že je jeho rodina. Rodina! To už dlouho neslyšela. Rodina? Teď už žádnou neměla.

„Ach,“ vydechla. „Myslím, že by to bylo mnohem víc než povinnost, můj pane, kdyby sis mě vzal. Stěží je tvoji povinností pokazit si dobré jméno a pověst anulováním sňatku. Kdybys to udělal, významně bys ohrozil své možné manželství a vyhlídky na ně.“

James zkrivil rty. „O to se nebojím,“ řekl s úsměvem, který jí připadal smutný. „Být sebou, vůbec bych se tím netrápil.“

Emma zavrtěla hlavou. Stále si nedokázala představit, proč by to chtěl udělat. Oženit se s ní, aniž by čekal procento z jejího dědictví, mít jen výdaje a těžkosti s anulováním manželství, a všechno jen pro nic za nic. Nedává to smysl, zejména když přihlédne k tomu, jak dobře má James vyvinutý smysl pro obchod. Proč by proboha dělal něco takového?

A pak, jako by četl její myšlenky, řekl James něžně: „Emmo, kdysi jsem ti hodně ublížil. Nechceš mi dovolit, abych to teď napravil?“

Zatímco to říkal, zvedl ruku, v níž svíral její. A to bylo všechno. Jen ji zvedl a chvíli podržel na prsou. Nepochybně cítil, jak jiná je její ruka teď, než byla před rokem, když ji držel při čtverylce. Teď měla dlaň pokrytou jizvičkami, ztvrdlou z praní prádla v ledové vodě a z hrubých domácích prací. Čtverylku už netančila měsíce. Ale nedal

najevo, že by si toho všiml. Neřekl nic, jen stál, držel její ruku a díval se na ni těma neproniknutelnýma a rozčilujícíma jantarovýma očima. Nevšímal si výkřiků a bušení na dveře za nimi.

A pak náhle závrať, kterou Emma cítila, zmizela. Už nebyla zmatená ani plná starostí. Věděla přesně, co hrabě dělá. Bylo to udivující – tak udivující, že tomu skoro nemohla uvěřit. Ale bylo to tak:

Hrabě z Denhamu se omlouval.

Ne doslova, nebyla to stejná omluva, jakou jí poskytl den předtím před majákem. Bylo to jiné. Tentokrát se upřímně omlouval za to, co jí způsobil. Co způsobil jí a Stuartovi před rokem.

Bylo to neuvěřitelné, ale byla to pravda.

A byl to důkaz o tom, že muži se dokážou změnit.

Toto zjištění bylo pro ni tak úžasné, že ani nevnímala Cletusovo a baronovo bušení. Necítila vlhký chlad zámeckých zdí. Byla si vědoma jen Jamese, jeho prstů svírajících její, čisté vůně jeho košile a tepla – ach ano, cítila je tak jako noc předtím –, které z něho vyzařovalo.

Chvíli se bála. Opravdu se bála, ačkoli nevěděla čeho. Hrabě byl urostlý a svalnatý, byl tak imponující a vyzařovalo z něho zdraví a síla. Proč tedy ten poplach?

Nevěděla. A říkala si, že je blázen. James se jí snaží omluvit za to, co udělal. A copak jí Stuart vždycky nekladl na srdce, aby odpouštěla těm, kteří jsou proti nim? Že chybovat je lidské a odpouštět božské? Že má nastavit druhou tvář?

Tohle by Stuart chtěl, aby udělala. A aspoň to dlužila jeho památce.

Emma netušila, jak moc bylo její rozhodnutí ovlivněno pocitem, že něco dluží Stuartovi, a jak moc vzpomínkou na to, jak se jí Jamesovo pevné stehno tisklo minulou noc mezi

nohy. Říkala si, že to bude to první – dluh vůči Stuartovi. Nemohla ani *pomyslet* na to druhé...

Odhodlaně potlačila vzpomínku na minulou noc a řekla: „Dobře, Jamesi. Provdám se za tebe.“

17. kapitola

James stál před soudcem Reardonem jako u vytržení... Nemohl uvěřit tomu, co se přihodilo během poslední půlhodiny. Protože to vypadalo, že požádal Emmu o ruku.

A ona kupodivu řekla „ano“.

Důkaz stál před ním – nebo spíš vedle něho. Emma stála vzpřímeně a tvářila se vážně. Na sobě měla šedé šaty s odřenými krajkovými rukávy a soustředila se na soudce Reardona, jemuž právě splývala ze rtů slova manželského slibu.

Emma nevypadala na to, že by si byla vědoma přítomnosti lorda MacCreigha a jeho sestry, kteří stáli po straně velkého krbu a vypadali velmi zklamaně. Nevšímal si ani paní MacTavishové stojící z druhé strany krbu a zvedající k usazeným očím kapesník. Vedle ní a jejího syna Seana, který byl přizván za svědka a viditelně se nudil, se opíral o zeď podobně znuděný pan Murphy.

Cletus MacEwan vypadal, že se rozpláče. James ještě nikdy neviděl muže s tak smutným výrazem ve tváři.

A proč ne? James nepochyboval, že Cletus Emmu upřímně miluje a byl by jí, pokud ne dobrým manželem, aspoň oddaným přítelem.

Za Cletusem stál Jamesův komorník Roberts. Ve tváři měl svůj obvyklý výraz chladnokrevného klidu. Ať už jako

sekundant u souboje, nebo svědek na svatbě Roberts sloužil Jamesovi věrně a bez komentářů a zdálo se, že náhlé rozhodnutí svého pána oženit se přijal zcela nevzrušeně.

Jak James záviděl svému komorníkovi klid, který sám necítil. Jak by mohl? Vždyť si bral Emmu! Emmu Van Courtovou, tu, která se představila ve společenské sezoně roku třicet dva, dívku, kterou si vyvolil a vzal za ženu jeho bratranec Stuart.

A najednou je jeho.

Ovšem jen na čas. Stále se v duchu plísnil za to, že se zmínil o anulování sňatku. Ale byl si jistý, že jinak by na jeho plán nepřistoupila. Jeho návrh se jí musel zdát prapodivný. I on sám jím byl poněkud zaskočen.

Ale James si uvědomil, že to je jeho poslední příležitost, a proto přednesl svůj návrh před soudcem Reardonem. Jak jen slova soudce Reardona – „Musí si vzít jednoho z vás“ – rozproudila krev v jeho žilách! Jakmile je uslyšel, věděl přesně, co udělá. Možná to věděl už dávno. Z toho důvodu se asi rozhodl zůstat přes noc v Emmině domku.

Protože tady se mu konečně naskytl šance. Měl možnost Emmě dokázat, že už není tak sobecký a tvrdý muž, jakým býval dřív. To ona ho změnila toho dne, kdy utekla s jeho bratrancem. Poučila ho, že ani za všechny peníze světa by si nemohl koupit to, co opravdu chce. Tohle byla jeho příležitost, omluvit se za všechno, co jí kdysi udělal – třebaže byl stále přesvědčen, že manželství se Stuartem nebylo tím nejrozumnějším řešením.

Ale litoval, že jí to kdysi řekl. Později si uvědomil, že tím ještě posílil její sympatie ke Stuartovi... Dokonce ani jeho vlastní rodina nechce, aby byl šťastný, říkala si.

Ale jak byl rád, že před rokem tvrdohlavě odmítla poslechnout jeho radu! Kdyby se nestalo všechno, co se stalo, nikdy by nesouhlasila, že se za něho provdá – i kdyby měl odvahu ji požádat, což opravdu neměl. Jak byl

slepý ke svým vlastním citům a k lidem kolem sebe! Jasně to viděl. V minulosti představoval všechno, co mladá dívka jako Emma Van Courtová nesnášela: byl bohatý, sobecký, obchodník, který nemyslel na nic jiného než na to, jak získat víc peněz a jak plnit svá vlastní přání.

Ted' však už byl jiný. Za dvanáct měsíců, kdy zápasil se svým špatným svědomím, se změnil v člověka, který stál nyní před soudcem, v člověka, který byl připraven udělat cokoli, nejen aby napravit své minulé chyby, ale taky aby ukázal ženě vedle sebe, že se skutečně změnil.

Ano, byl si velmi dobře vědom svého slibu o anulování manželství. Také se o tom zmínil. Bude-li na něm Emma trvat, sám dohlédne, aby k němu došlo.

Anulování sňatku bude ovšem dlouhý a složitý proces. Může se vynořit spousta komplikací.

Například se jeho žena může do něho zamilovat. Je to hra, samozřejmě. A také riziko. James však věděl, kdykoli se podíval na Emmu a uviděl hluboké modré oči lemované hustými řasami, že tato hra stojí za to.

Náhle soudce Reardon zahřimal: „No tak, můj pane. Uvědomuji si, že všechno bylo řešeno ve spěchu a že muž si může přát, aby měl víc času a zvážil své rozhodnutí, ale já jsem kvůli vám nedojedl výborný oběd a rád se k němu ještě dnes vrátím. Takže řeknete ‚ano‘, nebo ne?“

James si uvědomil, že soudce mu právě položil tu nejdůležitější otázku. „Ano,“ řekl rychle a podíval se doprava. Emma se na něho dívala trochu zvědavě.

Po její skoro neslyšitelné odpovědi je soudce Reardon rychle prohlásil za manžele. Pak, když tu James jen stál a v duchu se divil, jak rychle se může změnit něčí osud – ještě včera si nedovolil ani pomyslet na sňatek s Emmou, a teď najednou shledává, že je jejím manželem –, soudce vyštěkl: „No tak, Denhame! Budete tu jen tak stát, nebo políbíte nevěstu?“

James se polekal a otočil se k Emmě, která zareagovala na soudcova slova rychlým krokem vzad. „To není nezbytné,“ řekla.

Paní MacTavishová, která se cítila podvedená, protože se s vdovou po kaplanovi neoženil její syn, nechtěla být ochuzena natolik, že by jako svědkyně svatby neviděla první polibek nevěsty a ženicha – pravděpodobně si neuvědomovala, že to bude skutečně jejich první polibek, a možná poslední. Položila Emmě ruce na ramena a silněji postrčila k Jamesovi.

„Ach ne, to nejde,“ řekla rozhodně. „Musíte potvrdit sňatek.“

Paní MacTavishová šťouchla do Emmy takovou silou, že by určitě upadla, kdyby James rychle nevykročil kupředu a nechtyl ji.

Emma teď spočívala v jeho pažích a její tvář byla několik centimetrů od jeho. Široce rozevřenýma očima hleděla na Jamese. A v těch hluboce modrých očích uviděl James cit, který ho zmátl a vzrušil zároveň. Podivné. Emma se z nějakého důvodu styděla.

Před ním.

„No tak, můj pane,“ trvala na svém paní MacTavishová, „polibte nevěstu!“

James už neváhal. Co jiného mohl dělat? Nemohl Emmě odmítnout políbení... Navíc když se Geoffrey Bain na ně díval s takovou zlobou! Mohl by získat dojem, že má ještě šanci.

James sklonil hlavu. Stále si uvědomoval pohled Emminých očí – a také strnulost jejího těla, protože byla zcela nešťastná z pozice, v níž se nacházela. James měl v úmyslu jen lehce se dotknout jejích rtů.

Když se však jejich rty setkaly, stalo se něco úplně nečekaného... Něco, co ji ohromilo určitě víc než jeho.

Protože on vždy věděl, že políbí-li se, bude to zkušenost, na niž hned tak nezapomene.

Emma – tím si byl zcela jist – se nikdy nezamýšlela nad tím, jaké by to bylo, kdyby ji políbil. Proč by to dělala? Byl přece starším bratrancem jejího milovaného, který postavil rodinu proti ní a udeřil jejího snoubence do tváře. Ne, bylo nepravděpodobné, že by se Emma zamýšlela nad tím, jaký bude Jamesův polibek.

A přesto si byl James jistý, že to nebyl jen on, kdo pocítil rychlé a nevysvětlitelné chtění ve chvíli, kdy se jejich ústa setkala. Dokonce i přesto, že to očekával, zažil velké překvapení, protože pocit splynutí byl mnohem silnější, než předpokládal.

Emmě, která si nikdy ve svém životě nepředstavila, že by se mohla líbat s hrabětem z Denhamu, připadala jiskra, která se v ní roznítíla, když se Jamesovy rty dotkly jejích, náhlá jako blesk z čistého nebe. Byla vlastně tak žhavá, že když hrabě zvedl hlavu, Emma s chvějícími se rty po prvním doteku rychle vztáhla obě paže, objala ho kolem krku a přitáhla si jeho tvář znovu k sobě...

...a vůbec si neuvědomovala užaslé tváře kolem.

A kdo by ji mohl obviňovat? Emma se ještě nikdy v životě nesetkala s ničím ani vzdáleně podobným pocitu, který v ní vyvolal dotek Jamesových rtů. Možná šest měsíců vdovství, které právě překonala, zbystřilo její smysly, ale byla si úplně jistá, že Stuart ji nikdy nepolíbil tak jako jeho bratranec.

A když se Jamesovy rty dotkly jejích podruhé, byla si tím jistá. Ne, ničí rty nebyly na jejích *takové*. Ne že by měla Emma mnoho zkušeností s líbáním. Měla vlastně možnost srovnávat Jamese jen s bývalým manželem. Ale líbání nikdy nebylo pro Stuarta důležité. Často jí připomínal, že není vhodné, aby kaplanova žena fyzicky projevovala

lásku, což by Emma dělala ráda. A proto se velmi snažila obrátit své myšlenky k vyšším věcem.

Ale teď, v pažích Stuartova bratrance, Emma zjišťovala, že není tak jednoduché upínat se k vyšším věcem, když ji líbá někdo tak zkušený jako James Marbury. A James Marbury *byl* expert na líbání. O tom nebylo pochyb. Jeho rty se přitiskly k jejím s vlastnickou touhou – překvapivě vlastnickou vzhledem k tomu, že je prohlásili za manžele před několika okamžiky.

Stuartovy polibky nebyly ani nedočkávané, ani vlastnické. Kdykoli Stuart Emmu líbal, byla si zcela jistá, že myslí na něco jiného – na příští kázání nebo na to, jak přimět O'Malleyovy ke svatbě v kostele.

Ale s Jamesem to bylo jiné. James políbil Emmu tak, jako kdyby myslel jen na ni.

Bylo to neskutečně příjemné. Zejména proto, že za posledních šest měsíců na Emmu myslelo jen málo lidí – mnohem častěji mysleli na deset tisíc liber, které měla zdědit ve svatební den. Jamesův zájem byl proti tomu velmi osobní. *Zcela* osobní. Natolik osobní, že by dokázala přísahat, že k ní skutečně něco cítí...

Něco víc, než jen touhu napravit to, co jí provedl. Copak ji jeho paže neobjaly, když si ho přitáhla k sobě? Copak necítila, jak mu pod vestou rychle bije srdce? A nebylo v jeho polibku něco vlastnického, jako by..., no, téměř jako by cítil, že k němu teď *patří*? Bylo dokonale vzrušující líbat se takovým způsobem. Jako by James byl dobyvatel a Emma jeho zajatkyň...

Ne že by si Emma někdy něco podobného představovala, jen..., jen... jak mohlo být všechno jiné, kdyby ji Stuart někdy políbil takto!

Emmu najednou vytrhlo z úvah hlasité odkašlání a velmi rychle ji přeneslo do přítomnosti. Dobrý bože! Je stále ještě na zámku lorda MacCreigha a kolem ní stojí všichni ti lidé

a dívají se na ni! Jak snadno v Jamesově náruči na všechno zapomněla! Jak je krásné být v objetí jeho silných paží, cítit jeho teplo, vdechovat vůni čerstvě vyprané košile!

Emma odtrhla rty od Jamesových, provinile zamrkala a zadívala se na soudce Reardona. Z toho alespoň nevyzařoval vztek jako z lorda MacCreigha. Ne, soudce Reardon se Emmě zdál pobavený. „Tak,“ přikývl soudce spokojeně a hlasitě zaklapl knihu obřadů. „Nakonec všechno dobře dopadlo. Dokonalý sňatek, řekl bych. Ona chce jistotu, kterou jí on poskytne, zatímco on potřebuje něhu, kterou mu určitě poskytne ona. Já se teď vrátím ke svému hagisu a vy asi taky nepohrdnete obědem.“

James se k Emminu velkému překvapení napřímil a pustil ji. Když se však pod vlivem vřelého polibku trochu zakymácela, rychle ji chytil kolem pasu. „Emmo,“ řekl hlubokým hlasem. „Už jsme příliš dlouho požívali pohostinnosti lorda MacCreigha...“

„Nesmysl!“ vykřikla Fiona Bainová nadšeným hlasem, který všem prozradil, že netrpí jako její bratr, jenž se usadil do hlubokého křesla u krbu a zle se mračil. „Musíte zůstat na oběd. Bude to svatební oběd.“

Paní MacTavishová a její syn se zatvářili vesele. Dokonce i Cletus se rozzářil a potlačil smutek, který v něm Emmina svatba probudila. „Svatební oběd?“ Taková péče byla vzácná, než aby mohla být odmítnuta – zejména pokud by se jídlo zapíjelo vzácným mokem z vinných sklepů lorda MacCreigha.

Emma však nechtěla zůstat na svatební oběd, dokonce i kdyby jeho součástí bylo vynikající víno, protože tohle nebyla *skutečná* svatba..., byť to malé tajemství znala jen ona a lord Denham.

K jejímu ulehčení s ní James souhlasil, protože řekl: „Děkuji za laskavost, slečno Bainová, ale stavíme se někdy jindy. Robertsi, můj plášť.“

A dřív než se Emma vzpamatovala, seděla v kočáru pana Murphyho mezi svým manželem – manželem! – a jeho komorníkem a vzdalovala se od zámku MacCreighů.

Jaký rozdíl mezi její cestou sem před hodinou, kdy se strachem v srdci očekávala to nejhorší! Teď panovalo v její mysli úplně jiné vzrušení. Tentokrát se neobávala vraždy, ale něčeho neznámého.

Pomalu přicházela na kloub své úzkosti, když po návratu do vesnice zavolal James na pana Murphyho: „Jedťe k domku lady Denhamové, prosím.“

Lady Denhamová? Byla tady také? Emma si nedokázala představit, co by Jamesova matka dělala ve Faires. Elegantní dáma se smyslem pro styl, lady Denhamová, která bydlela na té nejlepší adrese, byla poslední bytost, již by Emma hledala v této části světa.

Teprve až pan Murphy zamířil k jejímu domku, uvědomila si, že James nehovořil o své matce, ale o ní. *Ona* je lady Denhamová... Nová lady Denhamová.

A teprve tohle – nikoli svatební obřad ani vzrušující polibek, kterým ho stvrdili, způsobilo, že si plně uvědomila, co se právě stalo.

Provdala se za hraběte z Denhamu. Je *manželkou* hraběte z Denhamu. Je jedno, jestli jde jen o obchodní dohodu. Nezáleží na tom, že si ji vzal jen proto, aby zmírnil pocit viny, který ho pronásledoval od té doby, jak špatně zacházel s ní a se Stuartem. Byla provdána za hraběte z Denhamu, za muže, o němž byla dřív přesvědčena, že nemá srdce – ani svědomí.

Dobrý bože, co to udělala? Se srdcem až v krku se Emma naklonila dopředu a křikla: „Pane Murphy! Pane Murphy! Zastavte, prosím!“

James se na ni podíval, jako by zešílela. A zřejmě byla šílená, když si mohla myslet, byť jen na chvíli, že provdat se za něho není špatný nápad.

„Emmo,“ řekl, jakmile se připravovala překročit Robertsovy nohy – James byl příliš velký na to, aby se přes něho pokoušela vystoupit –, aby se dostala ke dveřím. „Jsi v pořádku?“

„Ano, můj pane,“ odpověděla Emma. „Jen se bojím, že jsem nechala děti dlouho samotné. Musím se k nim vrátit.“ Zamumlala omluvu a podařilo se jí protáhnout se kolem manželova – ach bože, manželova! – vydešeného komorníka ke dveřím kočáru. Otevřela je a ocitla se venku na slunci.

Pryč od jantarových očí Jamese Marburyho.

Emma seskočila bez pomoci ze stupátka a otočila se na oba muže sedící v kočáře.

„Děkuji za to, že jste se se mnou oženil, můj pane,“ zavolala, protože se cítila povinována poděkovat.

A pak, možná proto, že James naladil zlověstný obličej, se rychle otočila a rozběhla se k majáku.

James se díval, jak jí slunce ozařuje aureolu zlatých vlasů, a ptal se sám sebe, za jaký čin z minulosti je trestán. Nezdálo se mu spravedlivé, že devátý hrabě z Denhamu hodinu po svatbě hledí za nevěstou, která od něho utíká učit děti. Přinejmenším si s ním mohla vypít sklenku šampaňského.

Kromě Jamese, Robertse a pana Murphyho sledoval Emmino podivné chování ještě někdo. Nedaleko kočáru stál mladý Fergus. Hlavu měl typicky skloněnou a pozoroval Emmu, chvátající ke škole.

Teprve teď si všiml kočáru a zahleděl se se skloněnou hlavou na Jamese. „Řekla právě paní Chestertonová, že vám děkuje za to, že jste se s ní oženil?“ zeptal se chlapec nevěřičně.

James byl příliš unavený – a po pravdě řečeno také ponížený než aby se mu chtělo lhát. Odpověděl: „Ano.“

Chlapec si tiše hvízdal: „Dobře,“ řekl pak nevzrušeně. „To je aspoň způsob, jak od ní odvrátit lorda MacCreigha. Jestli to dokážete udržet.“

James se na chlapce zamračil, rychle se však vzpamatoval a zatvářil se příjemněji. „Udržet?“

„Ano,“ přitakal Fergus. „To manželství, myslím.“

„Ovšemže je udržím,“ prohlásil James.

„Správně,“ řekl Fergus s úsměvem, který Jamesovi připadal na mladého hochu moc zkušený. „Tak vám přeji hodně štěstí.“

James pohlédl na chlapce, jak si vrazil ruku do kapsy kalhot a klátí se směrem k majáku.

„Poslyš,“ zavolal za ním James, „co tím myslíš?“

Fergus se otočil a zadíval se na něho – James si aspoň myslel, že se na něho dívá. Bylo to těžké poznat, protože chlapcův zvláštní pohled byl rozostřený.

„To říká moje máma,“ chlapec pokrčil rameny. „Jestli ji chcete opravdu získat – a já myslím, že ano –, musíte se jí dvořit.“

Hoch se znovu otočil a kráčel pryč překvapivě rychlým krokem na někoho s tak špatným zrakem. James v kočáře přemýšlel nad tím, že teď dostal nejcennější radu v životě.

18. kapitola

Uběhlo jen pár hodin, a novinka o Emmině sňatku se rozšířila po Faires. Paní MacTavishová se o to postarala. Sotva se vrátila z obřadu v zámku MacCreighů, dala ve známost všechno, včetně podivně intimního polibku novomanželů. Mluvila o tom s každým, koho potkala. Brzy nebyla ve Faires jediná osoba, která by nevěděla, že vdova Chestertonová se znovu provdala a že deset tisíc liber nedostane žádný místní muž, což by vesničané považovali za správné, ale úplný cizinec.

A byl to úplný cizinec? Hrabě z Denhamu byl určitě cizincem ve Faires. Ale byl jím také vůči Emmě? Povídalo se, že je její příbuzný, či spíše příbuzný zemřelého manžela paní Chestertonové, jejich kaplana. Ačkoli si všichni všimli určité fyzické podoby obou mužů, poznali, že povahově se nemohli víc lišit. Stuart Chesterton byl známý bídou a zbožností. Lord Denham překvapil obyvatele městečka nejdříve tím, že si najal Murphyho kočár za dva zlaté sovereignty na den, a pak tím, že vyzval – ano, vyzval – barona MacCreigha na souboj.

A jako by tohle ještě nestačilo, rozlétna se zde zneklidňující informace paní MacTavishové, která se sdělovala jen šepem a za opatrného rozhlížení, zda někdo neposlouchá. Než však skončil den, nebylo ve Faires

jediného člověka, který by nevěděl, že hrabě z Denhamu nestrávil předchozí noc v pronajatém pokoji u paní MacTavishové. Ne, Murphy ho večer odvezl k vdově Chestertonové a pak se vrátil sám. Příštího dne ráno pro hraběte přijel, jak mu bylo přikázáno.

Jinými slovy, lord Denham a vdova Chestertonová strávili noc společně pod střechou jejího domu, ještě než vstoupili do svazku manželského.

Pro tuto situaci měla většina žen z Faires jediné vysvětlení: lord Denham a Emma byli milenci už dávno předtím, než se Emma provdala za bratrance hraběte a přišla do Faires.

Dávalo to dokonalý smysl. Proč byla Emma jako kaplanova žena zklamaná? Jistě, plnila vzorně všechny povinnosti a dobře hrála svoji roli – navštěvovala přestárlé a slabé, pekla koláče na církevní slavnosti, o svátcích pomáhala reverendově ženě zdobit kostel.

Ale jak často navštěvovala kázání? Jen jednou denně. Její manžel byl velmi zbožný, a ona byla naopak tak málo zbožná, jak jen člověk může být, aby se ještě mohl za zbožného považovat.

Byla tu ovšem také role učitelky, již se Emma zhostila po smrti vesnického učitele. Většina lidí nad tím udiveně zvedala obočí. Žena, a učit? Bylo by to v pořádku, kdyby k tomu došlo až po smrti manžela. Vdova, zejména bezdětná, by mohla mít touhu věnovat se práci s dětmi, jež by jí vynahradila její ztrátu. Ovšem Emma sprádala plány na vyučování ve škole ještě před manželovou smrtí... A někteří říkali, že i přes jeho nesouhlas. Emma měla ve třídě chlapce i dívky. Neseděli odděleně podle pohlaví proti sobě po stranách místnosti, ale byli seskupeni podle věku a schopností. S takovým uspořádáním by pan Chesterton nikdy nesouhlasil.

Právě proto si většina vesničanů – včetně paní Peckové, ženy reverenda, která teď měla novorozeně a neměla čas zabývat se mladou ženou bývalého kaplana – nad Emmou umyla ruce... Nikdo však nezakázal svému dítěti navštěvovat školu paní Chestertonové a mnozí hovořili otevřeně o pokrocích, kterých jejich děti pod vedením nové učitelky dosáhly. Tak to bylo před příjezdem hezkého a velmi bohatého hraběte z Denhamu, který nejenže Emmu znal z Londýna, ale měl tu drzost a ukradl ji – a jejích deset tisíc liber – všem dobrým a solidním skotským nápadníkům.

Jaké jiné vysvětlení se tady nabízelo, kromě toho, že lord a Emma byli kdysi milenci, než je rozdělil krutý osud. Asi to vedlo k tomu, že Emma se se zlomeným srdcem provdala za chudého a zbožného hraběcího bratrance a hrabě – aspoň to tvrdila Mary, služebná z Puffin Inn, která měla slabost pro románky – se vrhl do náruče pařížské modelky. A teprve teď – podle romantické Mary – se hrabě dozvěděl, že Emma je volná, a hned se vypravil do Faires, aby si ji odvezl domů. Jak dopadla pařížská modelka, zůstalo bez vysvětlení.

Do večere už většina obyvatel Faires novinu strávila. Většina, kromě dvou. První byl baron, který ani na vteřinu nevěřil, že by Emma mohla milovat někoho jiného než jeho, a druhá byla jeho sestra, jež nevěřila, že by James mohl milovat někoho jiného než ji.

Zřejmě nevadilo, že ctěná slečna Fiona Bainová neznala hraběte z Denhamu ani den. Byla ovšem vyhlášenou krasavicí z Faires. Její jedinou sokyní byla bratrova snoubenka, která naštěstí zmizela, a Emma, jež se stala starou vdovou – aspoň tak ji všichni vnímali. Fiona se tedy zcela samozřejmě považovala za nejkrásnější ženu ve Faires. Nedávalo jí smysl, že by se tak hezký člověk jako

hrabě z Denhamu mohl zamilovat do někoho jiného než do ní.

Proto vyslechla Maryinu povídačku o milencích, nejdřív rozdělených a teď spojených sňatkem, se zlostí. Věděla, že to není pravda. Účastnila se svatby a sama byla svědkem Emminy váhavosti provdat se za toho muže – podle Fiony byla Emma vždycky hloupá. Nečekala Fiona celý život na muže, jako je James Marbury? Copak jí neposkočilo srdce radostí, když konečně přišel? Již ve chvíli, kdy lord Denham stanul na prahu jejich domu, plánovala šťastnou společnou budoucnost daleko, daleko od tohoto mizerného kouta země, kde se narodila a který nenáviděla.

Vztekle si zapnula kabát a uvázala mašli kloboučku. Emma Chestertonová – teď lady Denhamová – se Fioně vždycky zdála podivná a rozporuplná. Nevybrala si snad paní Chestertonová brzy po příjezdu do Faires za blízkou přítelkyni Claru McLellenovou místo ní? Nebo si spíš Clara vybrala Emmu? Clara byla snoubenkou jejího bratra, ale neměla v sobě ani kapku urozené krve, což si Fiona zjistila, protože prostudovala její rodokmen až do 14. století.

Zajímala se snad Emma Chestertonová o ni, byť jen na chvíli? Vůbec ne! Jak často Fiona překvapila Claru s Emmou, když si šeptaly tajemství v různých zákoutích zámku? Kolikrát na ně narazila při osamělých procházkách, jak kráčely bok po boku, Emma se skloněnou hlavou a Clara s pohledem upřeným na ni? Jen bůh ví, co Clara vyprávěla vdově po kaplanovi. Pravděpodobně jí popisovala, jak špatně se cítí na zámku MacCreighů a jak moc nenávidí Fionu.

Dobře, byla to Fionina chyba, že znala své postavení, když je neznal bratr? Clařin otec byl všehovšudy jen *obchodník*.

Fiona byla ochotna vsadit se, že Emma dobře věděla, co se s Clarou stalo té noci, kdy zmizela. Je pravděpodobné, že

Emma dokonce ví, kam utekla. A Fiona by vsadila dvě ku jedné, že Emma sama tu holku pobízela, aby utekla s komorníkem Stevensem. Vždyť sama Fiona na něho dělala oči! Byl to sice obyčejný sloužící, to je pravda, ale jaké měl krásné tmavé oči! Fiona se Claře nedivila, že se do něho zamilovala, třebaže zradou Geoffreymu velice ublížila.

Ale Fiona nebyla tak hloupá, aby se vrhla do náruče komorníka. Ne, toužila po muži, jako byl lord Denham.

Ted' je ovšem kvůli Emmě její nenadálá šance na dobrý sňatek zničena... Stejně tak ji Emma už jednou připravila o naději na pravé přátelství tím, že se stala místo ní Clařinou důvěrníci. Emma od příchodu do Faires jen ztěžovala Fioně život.

Ach, byly tady ty hloupé ženské – paní MacTavishová, a dokonce paní Pecková –, které o ní říkaly hezké věci: jak paní Chestertonová až do úmoru pomáhala během tyfóvé epidemie, jak se stará o lidi, třebaže přišla o manžela. Jak to paní Chestertonová umí s dětmi! Jak je vždycky ochotna pomoci a tak dále a tak dále.

Fiona však nikdy nebyla poctěna zájmem paní Chestertonové. Ne že by ji někdy o nějakou pozornost žádala, ale člověk by si myslel, že když je Fiona jedinou urozenou ženou ve městě, měla by Emma projevit snahu poznat ji lépe. Clara obviňovala Fionu z toho, že je chladná a udržuje si odstup. Ale to nebyla pravda. Fiona byla jen ostýchavá. Muži mají rádi ostýchavé ženy.

Avšak teď, když jí Emma ukradla lorda Denhama, dopadla poslední kapka. Emma tentokrát zašla daleko a Fiona měla v úmyslu dát jí to najevo. Ve věci Jamese Marburyho sice nemůže dělat nic, ten byl pro ni ztracen navždy, ale stále ještě může potrestat Emmu. Však uvidíme.

Fioně nevadilo, že už přichází večer. Vydala se k majáku. Bratr prostě počká s večeří nebo se nají sám. Bude se kvůli

tomu zlobit, ale od Clařina útěku byl rozzlobený pořád. Už odpoledne byl v té nejhorší náladě, v jaké ho Fiona kdy viděla... Proto odjela ze zámku do hospody, aby utekla před jeho hněvem. Ten se teď týkal jediného, co pro něho během několika posledních měsíců něco znamenalo – deseti tisíc liber vdovy Chestertonové.

Fiona se bratrovi nedivila, že se zlobí. Peníze i vdova Chestertonová mu náležely podle práva. Stejně tak jako hezký a bohatý James Marbury patřil podle práva jí.

Právě tohle hodlala Fiona říci Emmě a řádně jí to vysvětlit.

Ale pokud ctěná slečna Bainová doufala, že až překročí práh Emminy třídy, najde tam nevěstu v dobré náladě, pěkně se spletla. Emma seděla vedle obvyklé hromádky břidlicových tabulek s tváří obrácenou k oknu. Zdálo se však, že nevidí rudou zář zapadajícího slunce. Na její hezké tváři se usadil výraz utrpení a smutku. Slečna Bainová pocítila v hrudi příjemné píchnutí.

„Paní Chestertonová,“ řekla hlasitě. Dveře se za ní zabouchly. „Nebo bych spíš měla říci – lady Denhamová. Mluví se o vás po celé vesnici. Asi vás nezajímá, co si lidé povídají.“

Emma otočila hlavu a pohlédla na mladší dívku. Její modré oči, jindy laskavé, byly teď plné obav.

„Ne,“ řekla. „Ale mám pocit, že mi to přesto řeknete.“

Fiona se zasmála, ale bez náznaku humoru. „Máte pravdu. Být vámi, asi bych se s touto malou školičkou rozloučila. Nemyslím si, že tady budete dlouho učit po skandálu, který jste dnes vyvolala.“

Emma se k Fioninu zklamání ani nepohnula. Jen se rozhlédla po místnosti, po lavicích a břidlicových destičkách a řekla překvapeně: „Ne. Myslím, že máte pravdu.“

Fiona, která neměla Emmu nikdy zvlášť v lásce – žena, jež se ochotně provdává za muže, který chce žít v místě, jako je Faires, navíc jako kaplan, nemůže být úplně normální –, měla najednou pocit, že je všechno špatně. Emma měla být šťastná a povýšená. Přece nakonec vyhrála: opustí tohle zatracené město dřív než Fiona.

A přece vypadala tak... tak malá. Malá a plná úzkosti. Fiona ve strachu, že by mohla pocítit lítost s nepřitelem, začala být pichlavější.

„Ach, co na tom záleží?“ pokračovala. „Neříkejte mi, že vám opravdu *záleží* na tom, co povídá paní MacTavishová a ostatní staré báby ve městě.“

Emma místo odpovědi svésila hlavu... Pak řekla tak tiše, že ji ctěná slečna Bainová skoro neslyšela: „Co jsem udělala?“ V hlase jí znělo zoufalství.

To bylo velmi neuspokojivé. Jak proboha může Fiona způsobit, aby se Emma cítila špatně, když už je tak nešťastná? A proč je v takové depresi? Vždyť se provdala za nejpohlednějšího a nejbohatšího muže, jakého kdy Fiona potkala.

Fiona nevěděla – a Emma jí to určitě nechtěla říci –, že Emma se sice provdala za velmi hezkého a velmi bohatého muže, ale jejich manželství je jen obchodní smlouva uzavřená kvůli tomu, aby se konečně dostala k deseti tisícům librám, a že James Marbury tak chce odčinit pocit viny, který má proto, že se špatně zachoval ke svému bratranci.

Tohle všechno Emma nemohla Fioně říci, protože věděla, že Fiona by se hned vypravila za soudcem Reardonem a pověděla mu o plánovaném anulování sňatku..., což by se soudci ani trochu nelíbilo. Určitě by podnikl nějaké opatření, aby mohl peníze co nejdéle zadržet.

A Emma je potřebovala.

Ted', když už je měla na dosah, ji napadlo, na co všechno je může použít. Může poslat Johna McAddamse na studia, postavit novou školu a najmout pro děti z Faires skutečného učitele. A pak tady byl Fergus, který nikdy nebyl na prohlídce u očního lékaře. Kdoví, možná existuje možnost chlapce vyléčit.

Emma ovšem věděla, že se o ní v městě mluví – a že je sporné, zdají bude dovoleno dál učit děti. Jako by toho nebylo dost. Když si vzpomene, jak se chovala dnes dopoledne, když ji lord Denham políbil! Reagovala kdy nějaká žena na polibek s takovou vášní? Byla přesvědčena, že ne. Chovala se jako kurtizána, jako Máří Magdaléna. Co si o ní James asi pomyslel? Je vdovou teprve šest měsíců..., po jeho vlastním bratranci. A navíc duchovním!

Ale ctihodnou slečnu Fionu Bainovou tohle všechno nezajímalo. Věděla jen to, že Emma Chestertonová má dostat deset tisíc liber a že místo jejího bratra, který by jí možná dal na nový klobouček nebo na dva, dostane peníze muž, který je vůbec nepotřebuje a jenž nepochybně bude Emmu zahrnovat novými kloboučky, vějíři a šperky celá dlouhá desetiletí, kdy bude žít po jeho boku, zatímco Fiona neměla už roky ani na novou stuhu do vlasů.

Fiona právě otevřela ústa, aby řekla něco zvlášť kousavého, jako například: mohla jsi počkat, dokud jeho tělo nevychladne, nebo něco podobně hrubého.

Než ze sebe vypravila první slovo, dveře za ní se otevřely a do místnosti vnikl sláný vzduch.

Krutá slova, která měla Emmu ranit, nebyla vyřčena, protože Fiona se otočila. Ve dveřích stál sám hrabě, jeho široká ramena vyplňovala skoro celý rám. Byl stejně hezký jako před osmi hodinami, kdy ho Fiona viděla naposledy.

„Slečno Bainová,“ řekl příjemně s mírnou úklonou a pak jeho oříškové oči pohlédly za ni, jako kdyby – pomyslela si

s návaem zlosti – nebyla nejhezčí dívkou v místnosti. „Emmo, jestli jsi připravená, odvezu tě domů.“

Jak Fionu jeho slova ranila! Jak by si přála, aby vysoký hezký hrabě vešel do *jejího* pokoje a chtěl odvézt domů *ji*. Ona by se určitě nezachovala jako Emma, která se jen začervenala.

„Ještě nejsem hotová,“ řekla novomanželka lhostejným tónem, který neprozrazoval její smutek. Ten byl však patrný v jejím obličejí i hlase ještě před minutou. „Musím dočíst úkoly dětí.“

Lord Denham, místo aby kopl do řady lavic před sebou, což by určitě udělal každý zdejší rodák, kdyby vyslechl takové odmítnutí, jen zavřel dveře, založil si ruce na hrudi a opřel se zády o zeď. „Tak počkám,“ řekl s náznakem rozmaru. „Počkám, dokud práci nedokončíš.“

Emma, místo aby skočila hraběti kolem krku, což by udělala Fiona, vzala jednu tabulku a začala číst.

Tohle bylo na ctihodnou slečnu Bainovou příliš. Vždycky považovala Emmu za bláznivou proto, že se provdala za Stuarta Chestertona. Stuart, ačkoli vypadal docela dobře, mluvil stále jen o teologii, což bylo proti Fioninu vkusu. Kromě toho byl pouze kaplanem. Která žena v jejím postavení by se provdala za někoho takového? Dokonce i reverend Peck počkal, až se stane duchovním vyššího řádu, než se oženil s paní Peckovou.

A Emmu teď potkalo takové štěstí, že se provdala za muže, který byl nejen krásný a urozený, ale také se nezajímal o náboženství. Už nikdy nebude muset vyšívat ubrousky pro církevní bazar, když nebude chtít!

A jak se chová? Jako by byl její manžel doslova netvor! Bylo to téměř tak..., jako by Mary měla přece jen pravdu. Jako by se ti dva znali kdysi dřív, ale nebyli milenci, nýbrž...

Nepřáteli.

Fiona však věděla, že to je absurdní. Protože kdo by mohl cítit k hraběti z Denhamu něco jiného než úctu a lásku? Vždyť měl na sobě ty nejkrásnější kalhoty smetanové barvy, vysoký nákrčník a nemluvil se skotským přízvukem – jak se Fiona nenáviděla za tento přízvuk a kolik hodin strávila před zrcadlem nácvikem správné anglické výslovnosti –, ale oslňoval vznešenou mluvou pravého Angličana.

Fiona tady nemohla stát a pozorovat je. Lámalo jí to srdce. Taková nespravedlnost! Emmě – která tak absurdně dala přednost té harpyji Claře McLellenové, s níž se procházela raději než s Fionou – nesmí být dovoleno takto s ním zacházet. Existuje-li nějaká spravedlnost na světě, nebude jí to dovoleno.

„Dobře,“ řekla nahlas a přitáhla si plášť k tělu. „Přeji vám hezký večer, lorde a lady Denhamovi.“ Poslední slova vyřkla nazlobeně.

Lord Denham jí dvorně otevřel dveře. Fiona prošla kolem něho do vlahého večerního vzduchu a znovu zalitovala, protože když ho mýjela, ucítila jemnou vůni mýdla.

Cože, pomyslela si, on se dokonce koupe!

A její žárlivost vůči Emmě Van Courtové-Chestertonové-Marburyové ještě vzrostla.

19. kapitola

Bylo štěstí, že ctěná slečna Bainová nebyla přítomna, když o půl hodiny později otevřel James dveře Emmina domku a nechal Emmu vejít. Kdyby totiž slečna Bainová viděla, co čekalo Emmu v obývacím pokoji, její modré oči by asi zezelenaly závistí.

Emmin domek se celý změnil. Ne, rozbitý porcelán z Limoges nebyl nahrazen novým. Dokonce ani James Marbury, který byl zvyklý, že jeho rozkazy jsou vždy splněny, nemohl zařídit, aby tak rychle přišel nový servis.

Stůl, pokrytý nádherným bílým ubrusem bez poskvrnky, o němž Emma věděla, že ho ještě nikdy nikdo nepoužil, se pyšnil servisem s monogramem hraběte. Talíře, misky, šálky, podšálky a servírovací mísy i čajové konvice v krémové barvě čínského porcelánu zdobil zlatočervený erb hraběte z Denhamu. Křišťálové poháry na víno zářily v odlesku ohně a vedle nich jiskřily ryté stříbrné přebory. Obsah křišťálové karafy uchvacoval rubínovou červení, čerstvé máslo v misce jen čekalo, aby bylo naneseno na zlaté křupavé rohlíčky, z nichž se kouřilo.

Ale to nebylo všechno. Ne, bylo toho víc, mnohem víc. Měděné kastroly, visící na hácích ze stropního trámu, se leskly tak, že v nich Emma nejdřív ani nepoznala vlastní zašlé nádobí, které si koupila od paní Peckové. Oheň v

krbu vesele praskal a už se z něho do místnosti nešířil kouř. Emma si uvědomila, že někdo – určitě ne lord Denham – si poradil se špatným tahem komínu. Z hrnce visícího nad plameny se linula nádherná vůně.

Komorník lorda Denhama opatrně zamíchal obsah hrnce, podíval se na Emmu, odložil velkou dřevěnou lžící a pozdravil: „Dobrý večer, lady Denhamová. Mohu vám odebrat plášť?“

Emma stála jako přikovaná a nemohla uvěřit svým očím. Věděla, že by ji to nemělo udivovat. Vždyť lord Denham byl muž, který miloval jídlo a víno. A tohle byla přece jejich svatební hostina. Těžko mohli dnes večer jíst každý sám – a nešlo by to ani následující večery. Ne, pokud doufají, že ošidí soudce Reardona a ostatní lidi z ostrova. Musí je přesvědčit, že jejich manželství bude trvat déle než do chvíle, kdy Emma dostane deset tisíc liber.

Copak ale znamenají ty naleštěné hrnce? A opravený komín? A nádherný čínský porcelán, který zřejmě přicestoval s lordem Denhamem. Jak jej proboha dopravil po hrbolaté cestě až sem?

Tohle nečekala.

„C-co...?“ zakoktala a netušila, co by na to měla říci. Byl tady Roberts, jehož znala téměř tak dlouho jako Jamese a který míchal něco v hrnci v jejím krbu, a James samotný, který právě zavřel dveře. James, co byl podle slov soudce Reardona jejím manželem v dobrém i zlém.

Ale James jen řekl: „Hlavu vzhůru, Emmo.“ Opatrně jí odvázel stuhy kloboučku, zvedl jí ho z hlavy a podal ho Robertsovi. „Musíš být unavená,“ dodal a odvedl Emmu k židli. „Posaď se. A napij se trochu vína.“

Přisunul k ní křišťálový pohár, do něhož nalil víno. Emma zvedla sklenici k ústům a napila se, aniž vychutnala nápoj, který, soudě podle toho, jak znala hraběte, byl pravděpodobně vzácný a velmi drahý. Dokázala myslet jen

na kastroly a komín. Jak dlouho musela příprava hostiny trvat! James jistě pomáhal, protože Roberts by to sám nezvládl.

„Tak, Emmo,“ pronesl James, když komorník začal servírovat pokrm, z něhož se vyklubaly gratinované brambory paní MacTavishové. „Musíme si vážně promluvit.“

Emma se dívala na kouřící brambory na talíři před sebou a vnímala jejich úžasnou vůni.

„Asi se ti nebude líbit, co ti teď řeknu,“ připravoval si půdu James. „Obávám se, že ti to musím sdělit. Vím, jak máš ty děti ráda. Nemohu si však pomoci – myslím si, že by ti možná prospěla malá přestávka. Prosím, vyslechni mě, než cokoli namítneš.“

Emma chtěla jen poděkovat, protože Jamesův komorník jí položil na talířek malou pečínku. Slova jí však zamrzla na rtech. Hostina byla dokonalá. Emmě se nikdy nepodařilo připravit tak vynikající pokrm.

„Jestliže chceme dosáhnout anulování sňatku,“ pokračoval James, „je nezbytné odjet do Londýna. Tam žije můj advokát a ten ví nejlépe, jak se zhostit zvláštního úkolu. Budeš muset podepsat nějaké listiny a vše se urychlí, pokud je podepíšeš osobně. Kdyby ti je posílal poštou, mohly by se taky ztratit. Nemám velkou důvěru k poště na tomto ostrově. Je pochopitelné, že někdy se dodávky kvůli počasí zdrží i o celé týdny.“

Emma přikývla, ale skoro ho nevnímala. Zdálo se jí, že racionální část jejího mozku nepracuje. Místo aby se soustředila na to, co James říká, vzpomněla si, že když přijeli se Stuartem do Faires, nabídla jí paní Pecková na těžkou práci svoji služebnou.

Emma ji však musela odmítnout. Neměla dost peněz, aby pomocnici zaplatila. Kromě toho, jak řekl Stuart, bylo pro

ně dobré nosit si vodu a sekat dříví na oheň. Poctivá práce je prý přiblíží k Bohu.

Emma o blízkosti Boha nevěděla nic, ale jisté bylo, že těžká práce jí přinesla jen puchýře.

Tohle je asi poprvé, kdy vidím domek pečlivě uklizený někým jiným, říkala si.

„Chci ti navrhnout,“ pokračoval James, „abychom odjeli do Londýna. Zítra, abych byl přesnější. Plánuji tak tříměsíční pobyt. Tak dlouho bude alespoň trvat, než získáme peníze, které máš dostat, a než se vyřídí dokumenty nezbytné k anulování našeho sňatku. Ale o děti se bát nemusíš. Myslím, že snadno najdeme učitele, který mezitím může... Emmo?“

Emma odtrhla pohled od jídla před sebou a zahleděla se na Jamese. „Můj pane?“

James se na ni tázavě podíval. „Jsi v pořádku?“

Emma sebou trhla. Nemohla si pomoci a dívala se na Jamese... Na svého manžela. Teď je jejím manželem.

Ale ne doslova.

Ačkoli bylo dost obtížné si to připomenout, když se mu dívala do tváře a viděla ústa, která v poledne přitiskl vlastnický k jejím. Kdo by si pomyslel, že James Marbury dokáže tak úžasně líbat? Ach, určitě mu nikdy nechyběla dámská společnost, ale Emma to vždy přičítala jeho hezkému vzhledu a bankovnímu kontu. Jak mohla vědět, že pod jeho chladným zevnějškem bije srdce vášnivého milovníka?

Slova, která mu pomalu plynula ze rtů, začala získávat význam. Odjet do Londýna. Chce s ní odjet do Londýna.

Chce odjet s ní.

Zítra.

„V žádném případě,“ vybuchla.

Roberts u ohně strnul s dřevěnou měchačkou v ruce a pak pokračoval v míchání pokrmu, který bublal v hrnci. James zvedl obočí.

„No tak, Emmo,“ opáčil zcela klidně, „když si to promyslíš, zjistíš, že je to jediné rozumné řešení naší situace...“

„A kdo dohlédne na výuku dětí, až budu pryč?“ zeptala se Emma. Nevěděla, jestli jí víno pročistilo hlavu nebo jestli už přestalo působit počáteční ochromení z toho, jak má doma královsky prostřeno. Náhle byla zase sama sebou.

Nedokázala však uhodnout, o co Jamesovi jde.

„Vím, jak máš ráda své děti, jak je nazýváš,“ pokračoval James trpělivě, „proto ti navrhuji, že najmu učitele – studovaného učitele – který se o ně postará, zatímco budeš v Londýně...“

„To může trvat měsíce,“ namítla Emma. „Snažili jsme se někoho získat, když bývalý učitel zemřel. Faires však není nijak populární místo pro kvalifikované učitele. Já prostě nemohu odjet, dokud někoho nenajdeme.“

Pocítila něco, co se podobalo strachu. Ale to není možné. Co provedla, čeho by se měla bát? Neměla strach z něho, samozřejmě. A také ne z Londýna.

Ne, nebyl to strach. Vůbec nešlo o strach. Byla to starost o děti. Potřebovaly ji. Opravdu neměly nikoho jiného.

„Ty tomu nerozumíš,“ vyhrkla zoufale. „Ty děti školu *potřebují*. Mnoho z nich se jen tam cítí něco platné...“

„Jsem si toho vědom,“ vstoupil jí do řeči James. „Proto se Roberts nabídl, že převezme péči o děti za tebe, dokud nenajdeme náhradu.“

Roberts upustil měchačku do hrnce. Pánova slova ho zřejmě překvapila, nedal však nic najevo a jen zamumlal: „Bude mi potěšením, má paní.“

Překvapená Emma se opřela o opěradlo židle. Tak, teď už cestu nemůže odmítnout. Měl James nejmenší povědomí o

tom, o co ji žádá? Vrátit se do Londýna? Určitě neví, co říká.

Nebo ano? Je tohle všechno součástí změny v nového Jamese, který pocítil náhlou touhu napravit její život? Zdá se, že ano.

Pokud je však součástí jeho plánu vše napravit její smíření s rodinou, tak na to bude muset zapomenout. To Emma nedovolí. Před rokem se Stuartem opustili Londýn s předsevzetím, že zavržení svými rodinami se nikdy, nikdy nevrátí. Anebo aspoň že se vrátí jedině tehdy, kdyby se prokázalo, že se její rodina mýlila, že by se jejich špatné předpovědi o osudu manželství se Stuartem ukázaly jako nesprávné. Do Londýna by se vrátila jedině jako šťastná manželka vysoce postaveného duchovního..., a nejméně s půltuctem dětí, aby všem dokázala, jak šťastně se Stuartem žije.

A teď by se měla vrátit jako vdova po kaplanovi, a co je horší, jako bezdětná. A ke všemu jako bezdětná vdova, s níž se oženil vlastní bratranec jejího manžela... Jeho velmi bohatý a vážený bratranec, muž, jakého jí chtěla najít její rodina. Nikdy si nemyslela, že se provdá za někoho takového, protože vždycky trvala na tom, že se bude vdávat jedině z lásky a jen za muže, který má stejnou touhu jako ona – udělat ze světa lepší místo k životu pro ty, kdo neměli takové štěstí.

To znamenalo, že by určitě nedokázala svým přátelům a rodině vysvětlit, proč se najednou provdala za Jamese. Dokonce i kdyby řekla, že to udělala jen proto, aby dostala peníze, které jí patří a jež hodlala darovat charitě, chtěli by vědět, odkud jsou a proč Stuartův vrah považoval za nezbytné jí je odkázat. To by vedlo jen k nepříjemným otázkám, proč Stuarta zabili.

A o tom Emma určitě nechtěla s nikým diskutovat. Vůbec s nikým.

„Ach!“ vykřikla při té myšlence. „Jamesi, nemohu! Do Londýna nemohu. Opravdu, to by bylo příliš strašné.“

Hrabě z Denhamu se zatvářil, jako by něco takového očekával. Rychle odpověděl: „Emmo, já tady nemohu zůstat. Mám v Londýně rozjednané nějaké obchodní záležitosti.“

Zamrkala. Obchodní záležitosti. Pochopitelně že se potřebuje vrátit do Londýna. Přijel do Faires jen proto, aby vyzvedl bratrancovo tělo. Proč by zůstával, když se Emmě podařilo ho od záměru odvrátit? Ano, proč?

„Pak tedy,“ odpověděla Emma a cítila se náhle nevysvětlitelně smutná, „musíš odjet.“

Je absurdní, že se cítí tak zklamaná. Je přece dobré, že odjede! Pak už se nebude muset obávat, že objeví pravdu o tom, co se stalo té strašné noci, kdy Stuart zemřel.

A navíc, až odjede, nebude se ona muset už déle dívat na jeho ústa a přivolávat si vzpomínku na to, jak se cítila v zámku lorda MacCreigha, a ptát se, jestli by se zachovala stejně, kdyby ji políbil podruhé...

Ne, bude to pro všechny nejlepší. On odjede do Londýna a ona zase zůstane... sama.

Ale bude to lepší, než kdyby James odhalil pravdu. Kdyby zůstal, odhalil by ji určitě.

„Nemusíš se o mě bát, víš?“ řekla s veškerou statečností, kterou dokázala předstírat. „Budu v pořádku.“

„Neblázní, Emmo,“ napomenul ji James. Zdálo se, že se vzpomatoval z překvapení nad nedočkavostí, s níž se ho chtěla zbavit. „Moje žena – ať je naše manželství jakkoli dočasné – nebude žít sama. Odcestuješ se mnou do Londýna, a už nechci slyšet ani slovo.“

Emmin strach byl teď zřejmý na její tváři. Zpátky do Londýna? S ním? Ale to znamená strávit hodiny v kočáře po jeho boku... A co je horší, dlouhé noci v útulných hospůdkách. Kdo ví, jak dlouho by vydržela čelit

zvědavosti nad tím, jaké by to bylo, kdyby se políbili ještě jednou.

„Ale...”

„Kromě toho,” pokračoval James, jako by nic neřekla, „kdybys zůstala tady, soudce Reardon by si všiml, že jsme... no, že nežijeme jako muž a žena. Nejsem si jistý, že by s tím souhlasil. Mohl by dokonce...”

„...zadržet ty peníze,” dokončila Emma za něho. James má pravdu, tohle by opravdu soudce Reardon udělal. „Ale Jamesi, kde budu v Londýně bydlet? Moje rodina..., obávám se, že moje rodina..., však víš, bude... no, jak jsem je tehdy opustila...”

„Zcela rozumím tomu, že vztahy mezi tebou a tvou tetou a strýcem jsou napjaté,” řekl James a takticky se nezmínil o svém podílu na celé věci. „A když o tom tak přemýšlím, myslím, že za těchto okolností bychom asi nejraději měli bydlet v mém domě na Park Lane...”

„S lady Denhamovou?” vybuchla Emma. „Ach ne, Jamesi! To bych nemohla!”

Lord Denham vypadal překvapeně. „Je moje matka pro tebe takovou překážkou?” zeptal se. „Myslel jsem, že jste spolu vycházely.”

„Ach ano, ale právě o to jde,” zaúpěla Emma. „Lady Denhamová byla ke mně vždycky velice laskavá.” Dokonce laskavější, než bych si zasloužila, dodala v duchu. Snažila se přesvědčit svého synovce, aby na sebe nebral riziko a nestěhoval se do divočiny. „Nechtěla bych ji informovat o našem..., no, o povaze našeho..., hm...”

„Svazku,” doplnil klidně James. „Ano, chápu. Její radost, až uslyší, že jsem se konečně oženil, bude možná příliš velká. A vždycky tě měla velmi ráda.”

Emma zjistila, že musí potlačit slzy. Za žádnou cenu nemohla pochopit, proč se jí chce náhle plakat, ale bylo to tak. Měla Jamesovu matku také velice ráda. Lady

Denhamová, kterou Emma znala většinu života, měla vřelé srdce a velkorysou povahu...

Ale byla by dost velkorysá, aby prominula snaše zločin, který ta spáchala před šesti měsíci?

„Možná,“ řekla Emma a rychle si setřela slzy z koutků očí.

Doufala, že si James nevšiml náhlého přívalu pohnutí a nebral ho jako známku ženské slabosti a nedostatku soběstačnosti. „Možná, kdybychom jí o tom neřekli, víš..., o našem manželství... Nerada bych ji klamala, ale je to tak hodná a příjemná dáma. Nechtěla bych, aby si o mně myslela něco špatného.“ Přestože by mohla, dodala Emma v duchu.

„Přirozeně,“ přikývl James. A když už Emma neměla žádné další námitky k jeho plánu, rychle dodal: „Ujednáno. Ráno jedeme do Londýna.“

Pak sáhl po karafě a nalil Emmě víno. Choval se docela nenucené, jako by se právě domluvili na tom, že k snídani bude místo šunky slanina.

Zmatená Emma se podívala na Robertse. Komorník byl zaměstnán u kredence, právě ukládal zbytky gratinovaných brambor. Skutečně, Robertsovi se dařilo činit dojem, že si nevšímá ničeho, co se událo během posledních dvanácti hodin a co bylo tak neobvyklé... Vypadal, jako by se jeho pán ženil s chudými vdovami každý den.

Jak mu Emma záviděla jeho vyrovnanost! Kdyby se jen mohla nakazit jeho chladným nezájmem. Ale to nebylo možné. Ještě včera bylo její největší starostí, jak udržet doma kohouta. Teď se její smůla rozrostla a její život vyplňovaly najednou obtíže, jež nedokázala vyřešit. Zítřejší cesta do Londýna byla to nejmenší. Teď bylo nejpalcivějším problémem, jak stráví svatební noc.

Emmě se zdálo, že už je hodně pozdě, a James nejevil žádné známky příprav na návrat do hostince paní

MacTavishové. Emma si ani nepamatovala, zda James požádal pana Murphyho, aby na něho počkal. Jestli je Murphy celou dobu venku, určitě spí a od nich je neomluvitelné a kruté, že ho nepozvali na šálek čaje.

A pokud *nečeká* venku?

„Neměli bychom pozvat pana Murphyho dál?“ zeptala se s hranou veselostí. „Nabídla bych mu šálek čaje, než vás odveze do hostince.“

Gratulovala si za herecký výkon. Byl to zdvořilý a chytrý tah.

Odpověď ji však zaskočila.

„Poslal jsem pana Murphyho na večeři k paní MacEwanové,“ řekl lord Denham, vytáhl z kapsy u vesty dýmku a začal si ji plnit tabákem z malého pytlíčku. „Počká tam na Robertse a pak spolu odjedou do města.“

Emma vrhla vyděšený pohled na komorníka, pak na jeho pána a potom zakoktala: „Ale...ale...“ Oči se jí rozšířily. „Snad nemíníš zůstat celou noc *tady*, Jamesi?“

James se opřel o opěradlo židle a klidně si zapálil dýmku. Bylo jasné, že přesně to má v úmyslu.

„Přece neočekáváš, že dnešní večer a noc strávím v hospodě, Emmo?“ zeptal se pobaveně. „Soudce Reardon má přece v hostinci pokoj. Určitě by se mu zdálo kromobyčejně podivné, že nevěsta a ženich tráví svatební noc odděleně. Nevadí ti, že tady kouřím?“

Emma prudce zavrtěla hlavou. Prožívala zmatek. James chce strávit další noc v jejím domku? Ale určitě si nemyslí..., nemůže doufat, že...

Pak se zahleděla na jeho mohutné tělo, pohodlně spočívající na Stuartově židli, která mu byla trochu malá, a pomyslela si, že je blázen. Samozřejmě že tady zůstane. Nemůže udělat nic jiného. Jejich sňatek je však jen formální. Vždyť James sám navrhl, že ho anulují. Řekl jí to téměř jedním dechem, když ji požádal o ruku.

Má v úmyslu zůstat a nepochybně zůstane.

Ujišťovala samu sebe, že je to nevinné, ale pak si vzpomněla na jeho polibek. Najednou pocítila nový zmatek. Snad ji nepolíbí na dobrou noc! Měla by mu nastavit tvář, ale co když ji nepolíbí na tvář, ale na ústa? No, může se to stát. A co když ona mu potom odpoví stejně, jako na zámku MacCreighů? Co když ji jeho polibek zase zbaví smyslů? Co když v ní podnítí stejnou divokou touhu po... po...

Dobře. Emma si nebyla jistá, co s ní Jamesův polibek udělá. Nebo spíš věděla, ale myšlenka byla natolik ostudná, že si ji nechtěla připustit. Protože jen dokazovala, že Stuart měl pravdu, když jí vyčítal, že je příliš vášnivá. Opravdu by měla obrátit svou mysl k vyšším věcem, než jsou fyzické radosti.

Ale bylo pro ni děsivé, že polibek muže – zejména muže, jako byl James Marbury – v ní probudil tak intenzivní fyzickou odezvu.

A pak ji napadlo, že by měla jít do ložnice dřív, než odejde Roberts. Ano, v Robertsově přítomnosti postačí rychlý polibek na dobrou noc. Při něm se určitě nezachová tak, jako po Jamesově prvním polibku na zámku...

Proto vstala tak rychle, že málem převrhla sklenku s vínem – Roberts sklenku naštěstí zachytil –, a vychrlila ze sebe: „No, zítřek bude nepochybně náročný, měla bych už jít spát. Dobrou noc, můj pane.“

Natáhla k hraběti pravou ruku a ten rychle vstal.

„Ještě je brzy,“ upozornil ji zklamaně.

„Ano,“ přitakala Emma, „ale tady na venkově vstáváme se slepicemi. Nebo se o to aspoň snažíme, pokud nám neuteče kohout. Dobrou noc, můj pane, a děkuji za to výborné jídlo a za to..., že ses se mnou oženil.“

Ta slova jí zněla podivně, přesto je myslela vážně. Od lorda Denhama *bylo* hezké, že se s ní oženil. Hazardoval se

svým dobrým jménem a ona chtěla, aby věděl, že to oceňuje... Zatímco si chtěla udržet určitý odstup – *potřebovala* si ho udržet –, na druhé straně si byla jistá, že ta nová, děsivá přitažlivost, kterou k hraběti cítila, se dá těžko zvládnout. Ach, proč nedokáže obrátit svoji mysl k vyšším věcem, jako se to dařilo Stuartovi?

James vrhl zmatený pohled na její ruku a pak ji uchopil. Ale místo aby ji stiskl, zvedl ji ke rtům. Podivně romantické gesto, pomyslela si Emma, jíž se zrychlil pulz, sotva hrabě přitiskl teplé rty na její prsty.

„Dobrou noc, Emmo,“ uklonil se James. V záři ohně byla Jamesova tvář ještě hezčí než obvykle. Zář změkčovala jeho rysy a propůjčovala mladistvost ústům, která byla kdysi tak tvrdá a nekompromisní. Dodávala něhu pohledu, kdysi spíš vypočítavému.

Teď však byl ve tváři hraběte upřímný zájem – což bylo jediné slovo, jež Emmu v této souvislosti napadlo – o její blaho.

„Dobře si odpočiň,“ řekl James a jeho dech jí zahřál prsty. Oči mu ve světle krbu zářily jantarovým leskem jako oči kočky. Ne, spíš jako oči tygra. Emma viděla tygra jen jednou, v soukromé ZOO, kam ji kdysi James vzal a kterou považoval za nudnou.

Rychle vytrhla ruku z jeho sevření a s ochraptělým „Omluv mě“ chvátila z pokoje, protože jí najednou připadal těsný.

Ale jestli očekávala, že v ložnici najde klid a pohodu, spletla se.

Uprostřed postele odpočívala unavená Una. Sotva Emmu spatřila, začala vrtět huňatým ocasem. Bylo to proto, že jí chtěla představit osm malých kňourajících uzlíčků, pár minut starých a ještě vlhkých... Většina obsahu fenečiny dělohy vsákla do Emminy peřiny a matrace.

Emma z takového překvapení moc radosti neměla, jen si zakryla rukou ústa a hleděla na zaneřáděnou postel. V duchu se ptala, kde proboha bude dnes v noci spát.

20. kapitola

Všechno bylo lepší, než James původně předpokládal. Samozřejmě netušil, že si fena vybere k vrhu tak významnou noc a tak vítané místo. To opravdu předpokládat nemohl. Ale zbytek...

No, to byla prostě Marburyho čistá genialita.

Když Emma odběhla do školy, James chvíli seděl v pokoji v hostinci a přemýšlel o tom, co řekl mladý Fergus: *Jestli ji chcete získat, musíte se jí dvořit*. Bylo zvláštní, že třicetiletý hrabě dostává rady od chlapce, který je snad o polovinu mladší. Ale bylo to tak. James nepochyboval, že něco na tom, co mu chlapec řekl, je.

Určitě se nechoval dobře před rokem, kdy jednal podle vlastního uvážení. Ne, to byla velká katastrofa. Veškerá jeho snaha ukázat Emmě, jak bláznivé jsou její sny o záchraně světa, posloužila jen k posílení jejího rozhodnutí. James by vlastně mohl říci, že ji nechtě dotlačil ke sňatku se svým bratrancem. Čeho nakonec svou vehementní opozicí vůči sňatku dosáhl, kromě toho, že se ti dva vzali ještě dřív?

No, tentokrát to bude jiné. Zachová se správně.

Když se teď díval na její profil v mihotavém světle svíce ve svém pokoji v Puffin Inn, říkal si, že to bude stát za to.

Protože ženu, jako je Emma Van Courtová-Chestertonová, už nenajde.

Například její stanovisko k tomu, že dnes večer našla v posteli štěňata, bylo zcela neobvyklé.

„To je v pořádku,“ ujišťovala ho rychle. „Vyspím se na pohovce. Ty se můžeš s panem Robertsem vrátit do hospody. Trvám na tom.“

A trvala.

Ale James nechtěl o takovém řešení ani slyšet. Připomněl jí, že by se soudce Reardon divil, že tráví svatební noc odděleně, a na tváři jeho manželky se objevila vráska... A stále tam byla, protože se mezi nimi prostírala bílá postel s péřovou pokrývkou, která sice nenabízela luxus, na jaký byl James zvyklý, ale alespoň běžné pohodlí. Byla to postel, kterou paní MacTavishová označila za nejlepší v celé hospodě. A teď byla mezi ním a Emmou a mohl ji použít jen jeden z nich.

„Posadím se do křesla,“ pípla Emma a jednou rukou sevřela opěradlo malé pohovky v rohu místnosti. „Nevadí mi to.“

„Emmo,“ řekl James už asi po sté, „oba jsme dospělí. Můžeme spolu ležet v posteli, aniž by byl jeden z nás převálcován nějakými základními instinkty.“

Emma po příjezdu do hospody – Roberts šel pro pana Murphyho k paní MacEwanové a pak je pan Murphy přivezl kočárem – okamžitě zmizela v koupelně a pak se objevila v noční košili a pevně utaženém županu, který snad považovala za určitý typ brnění.

„Jsem si toho vědoma,“ odpověděla upjatě. „Ale opravdu, nemyslíš, že by bylo lépe...?“

„Ne, nemyslím,“ odsekl James, předstírající únavu a netrpělivost. No, netrpělivost nebyla předstíraná, byl docela zvědavý na to, jak vše dopadne. Unavený však nebyl. Ani trochu. „Považuji tvoji panenskou stydlivost za

docela zbytečnou vzhledem k tomu, že jsi vdova, a není pro tebe tudíž neobvyklé sdílet s někým postel. Oprav mě, jestli se mýlím.“

Emma na něho vrhla přísný pohled. „Co tím myslíš?“

„Nic, jen předpokládám, že jsi spávala se Stuartem.“

„Ano,“ řekla Emma, „ale to byl můj manžel.“

„Což jsem i já,“ nemohl si James pomoci. „Ano, ale...“ Emma zamrkala. „No, ty víš, co chci říci. Nejsi jím skutečně.“

„Ale my nechceme, aby to soudce Reardon věděl, že?“ Když jen mlčky zírala na vysoce nastlanou postel, James dodal: „Myslel jsem, že máme obchodní dohodu.“

„Máme,“ přikývla Emma a poněkud udiveně vzhlédla. „Jen jsem si nemyslela, že bude zahrnovat spaní v jedné posteli.“

„No, zdá se, že teď ho zahrnuje,“ podotkl James. „Samozřejmě existuje alternativa. Museli bychom jít dolů, zatukat na dveře soudce Reardona a říci mu, že to všechno byl omyl. Já odjedu do Londýna a ty se můžeš vrátit zpátky do své malé školy a učit děti – pokud ti to ty městské drbny dovolí, protože se dozvědí, že jsem zůstal včera v noci u tebe, a to jsme ještě nebyli manželé. A můžeš dávat nové naděje lordu MacCreighovi a dalším oddaným nápadníkům. Je to jen na tobě.“

Zachvěla se, přestože v místnosti nebylo zima... V posteli by bylo nepochybně mnohem tepleji. Ne, to zachvění způsobil jeho návrh, nikoli teplota v pokoji.

„Ne,“ hlesla tiše. „To raději ne.“

„To jsem si myslel.“ A protože se mu zdálo, že je nejvyšší čas, aby to někdo z nich udělal, přikročil k posteli, odhrnul pokrývku a ulehl v županu pevně staženém páskem, přesvědčen, že tak to zůstane.

Emma stojící u nohou postele ho pozorovala rozšířenýma očima. Zdála se mu tak malá! Rozpuštěné vlasy, padající jí

v těžkých kudrnách na ramena, tvořily krásný zlatý vodopád. Pohled na ni způsobil, že se Jamesovi něco v hrudi sevřelo...

A bylo to tak vždycky. Když ji teď viděl stát ve vybledlém županu u postele, měl stejný pocit, jako když ji viděl scházet po schodišti tanečního sálu – v úplně jiných šatech, než jí teta do šestnácti nutila. Jak by mohl zapomenout na údiv, který ho zavalil, když ji tehdy uviděl – tu osiřelou Emmu – s dekoltem, vyčesanými vlasy a spokojeným úsměvem, potěšenou jeho překvapeným pohledem?

Ale nebyl to jeho údiv, co ji potěšilo. Byla to odezva u Stuarta, jemuž málem spadl lorňon. Jeho pozorovala a od něho čekala známky obdivu.

A Stuart ji obdivoval, ačkoli James o chvíli později zaslechl, jak bratranec Emmu varuje, že je nebezpečné starat se o tak materiální záležitosti, jako je dekolt a krajkový vějíř. Jak mohla Emma snést Stuartovo kázání pokaždé, když se viděli, si James nedovedl představit. Zdálo se mu, že při obdivu, který chovala k jeho bratranci, si toho ani nevšimla.

A pokud si všimla, byla tomu ráda, protože Stuartova pozornost byla lepší než jeho nevšímavost.

Když se teď na ni díval ve světle svíčky, uvědomoval si, že není žádný rozdíl mezi Emmou, která má na sobě plesové šaty, a Emmou v obnošeném županu. Ať měla na sobě obyčejné bavlněné šaty nebo nejjemnější hedvábí, byla to nejkrásnější žena, jakou kdy James potkal.

Pohlédl na její tvář a viděl, že je ještě stále plná starostí. Vzdychl. „Je to jen jedna noc, Emmo,“ chlácholil ji. „U matky budeme mít oddělené ložnice. A teď už pojď do postele. Čeká nás dlouhý den.“ Obrátil se na bok a navlhčenými prsty zhasil svíčku, která osvětlovala malý pokojík.

Emma se pohnula, až byla úplná tma. Teprve tehdy se odvážíla do postele. Nadzvedla pokrývku a vklouzla pod ni. James ucítil závan levandulové vůně a uslyšel zašustění polštáře.

A pak bylo ticho, jež přerušovalo jen sotva slyšitelné oddechování. James cítil teplo, které vyzařovalo z jejího malého těla a proudilo k němu desetacentimetrovou mezerou mezi nimi.

Emma ležela vedle Jamese strnulá jako prkno a dělala si starosti, jak tohle dopadne. Proboha, jak to, že skončila v posteli s Jamesem? To by nikdy nečekala. Ale stalo se a už nic nenadělá. Nebude dělat žádný povyk. Ne, je už dospělá a bere situaci rozumně, stejně jako James. Nechce, aby si myslel, že je zbytečně prudérní. Rozhodla se, že se bude chovat jako dospělá.

Až na to – ach! Jak byl v hedvábném županu hezký! Byla ráda, že zhasl světlo a že se už nemusí dívat na jeho mužnou krásu. Je to opravdu tak moc, žádat, aby Stuartův bratranec vypadal průměrně, anebo aby byl jen tak atraktivní jako Stuart? Proč je James ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla? Proč rychle odvrátila pohled od výstřihu v županu, který se mu rozevíral na hrudi a odhaloval chumáček hustých černých chloupků? Proč se ptala sama sebe, zda má pod županem pyžamo?

Nejdůležitější otázkou bylo, proč je náhle tak fascinovaná Jamesem Marburym. Jen kvůli tomu polibku? Emma nikdy nevnímala Jamese jako muže – no, ne úplně –, dokud nepocítila jeho objetí na svatbě. Předtím byl prostě jen..., no, James: nezávislý, někdy utlačovatelský Stuartův starší bratranec.

Až na to...

Až na to, že teď byl James náhle mnohem víc. Přijel do Faires hledat hrob svého bratrance. Místo toho zde našel chudou vdovu. Ale otočil se a odjel do Londýna? Ne.

Nejenže ji zachránil před velmi nebezpečnou situací, když ji žádal o ruku lord MacCreigh, ale také se pokusil poskytnout jí něco, co by Stuarta nikdy nenapadlo, protože jeho mysl se nezabývala praktickými záležitostmi. Ne že by zvlášť potřebovala Jamesovu pomoc – možná jen k tomu, aby se zbavila lorda MacCreigha. James však přesto dohlížel na to, aby o ni bylo postaráno, přestože to pro něho znamenalo nepohodlí.

A za to mu byla velmi vděčná.

Proč vlastně nemyslela na všechny laskavosti, které pro ni James udělal, a jen si vybavovala jeho rty na svých? Proč neobdivovala, že jí připravil tak bohatou a chutnou večeři, a raději přemýšlela o tom, jak mu sluší župan? Měl Stuart pravdu? Byla opravdu takovou bezbožnou hříšnicí?

Už si to o sobě začínala myslet. Proč by jinak nebyla schopna zapudit myšlenku na to, že z Jamesovy strany postele k ní sálá teplo? Proč by měla sepjaté ruce pod pokrývkou, aby je náhodou nepoložila na Jamesovu nahou hrud’?

Bože! Co se to s ní děje?

Ale není to lepší, říkala si, než být v posteli sama? Všechny ty noci, kdy ležela osamělá a smutná v chladné posteli, kterou kdysi sdílela se Stuartem, naslouchala hučení větru a bouření moře a cítila se tak bezvýznamná, opuštěná a zapomenutá! Ach ano, tohle je tisíckrát lepší.

Náhle ji přemohl pocit obrovské vděčnosti k muži, který ležel vedle ní. Emma slyšela samu sebe, jak se tiše ptá do noci: „Jamesi?“

Na chvíli si myslela, že usnul, protože neodpověděl. Ale najednou ji vylekal Jamesův hluboký hlas. „Ano, Emmo?“ zeptal se.

Emma s očima široce rozevřenýma do tmy náhle litovala, že vůbec otevřela ústa. Ano, chtěla mu sdělit, jak je mu vděčná za všechno, co pro ni udělal, ale pozdní hodina

nebyla vhodná pro projevy díky. Kdo ví, co se může stát pod pláštěm tmy. Na co myslela?

Ale teď už bylo pozdě. Musela pokračovat. Očekával, že něco řekne.

„Dobrou noc,“ řekla, rychle se k němu naklonila a vtiskla mu na tvář polibek.

James však velmi rychle otočil hlavu a zajal její rty svými.

21. kapitola

V okamžiku, kdy se Jamesova ústa dotkla jejích, Emma ztuhla. Odvrátila by se, kdyby nebylo dvou věcí. Za prvé ji James objal paží – jen jednou, ale bylo to tak silné objetí, že Emmě bylo jasné, že ji hned tak nepustí. A za druhé...

Nechtěla.

Bylo to překvapivé, ale pravdivé zjištění. Samozřejmě že chápala dosah svého počínání. Byla v posteli s energickým a zdravým mužem, který – na rozdíl od Stuarta – neměl žádné morální zábrany vůči fyzickému potěšení. Věděla velmi dobře, co to znamená, když dovolila Jamesovi polibek.

V té chvíli už jí to bylo jedno.

Už se nestarala o nic. Nemohla couvnout ve chvíli, kdy ji políbil tak... tak božsky. Myslela jen na to, že nemá jak vysvětlit, proč ho neodmítla. Ale bylo tak krásné cítit jeho rty na svých – stejně jako odpoledne na zámku. Kdo věděl, že James Marbury dokáže takto líbat? Emma určitě ne, jinak by se věci obrátily zcela jistě jiným směrem už v plesové sezoně roku 1832.

Nebylo pravda, navzdory tomu, co vždycky tvrdil Stuart, že fyzické vyjádření lásky tvoří podstatnou součást všech milostných romancí? Ne že by si představovala, že ji James miluje..., ale určitě ji má rád. Má ji dost rád na to, aby se s

ní oženil a aby pro ni získal majetek, který jí náleží. Má ji také dost rád na to, aby ji políbil tak vášnivě, že jí slast projela až ke konečkům prstů na nohou...

Možná měl Stuart pravdu, když haněl fyzické projevy lásky, protože Emma zcela určitě cítila něco, co mohlo být považováno za zkažené. Opravdu se *cítila* jako hříšnice, když ji James k sobě tiskl a ona si uvědomovala jeho mužnou touhu, neboť se dotýkala přes jeho župan jejího břicha.

A jak to bylo hříšné, tak to bylo vzrušující. Když ji tedy o chvílku později James chytil i druhou paží a obrátil na záda, neprotestovala. To s ní udělal jeho polibek.

A teď ji nelíbal jen na rty, ale i na hrdlo. Jeho ústa vyhledávala místočka na její teplé kůži, jako by se jí nemohl nabažit a – co bylo nejzvláštnější – jako by ji tak líbal už tisíckrát. Emma si nedokázala představit, jak ji tato myšlenka napadla, ale byla tady. Líbal ji snad někdy ve snech? A bylo to jeho sny, nebo její?

A co bylo ještě divnější, její tělo odpovídalo na jeho polibky, jako by je už znalo, přestože jí James Marbury – ani nikdo jiný – nikdy nelaskal polibky klíční kost nebo ušní lalůček. A prvně se políbili teprve dnes odpoledne!

Ale jak to říci svému tělu, které se tisklo velmi hanebným způsobem k jeho, jako by zdravilo dávno ztraceného a velmi intimního přítele. Dokonce i Emminy ruce jako by poslouchaly utajené myšlenky. Dělal něco neuvěřitelného, zarážející věci, o nichž ani nevěděla, že jich je schopna – začaly z něho stahovat župan a pak nedočkavě sáhly pod hedvábnou látku, aby se mohly dotknout jeho kůže.

Hanebné chování! A přesto jí tak nepřipadalo. Všechno se zdálo správné, dobré, vhodné... Bylo to stejné jako jeho rty na jejím hrdle – no, možná ne tak vhodné, ale určitě *správné*. A správné bylo i to, jak ji jeho ruce hladily po celém těle, přes tenkou látku županu... Pak najednou byl i

její župan dole, zmizela i noční košile a Emma cítila jeho ruce na holém těle.

A *tohle* bylo určitě správné, protože následovala exploze polibků, jako kdyby stále neměli dost. A když se jeho ruka posunula nahoru, aby sevřela holý prs, zdálo se jí to také správné. Víc než správné. Bylo to božské...

Ale už to nebylo jen božské, když sklonil hlavu a přiložil rty na místo, kde měl předtím ruku. Emma ještě nikdy necítila něco tak příjemného, jako když se Jamesovy rty semkly kolem její bradavky. Vjela mu prsty do tmavých vlasů a za několik vteřin měla pocit, že se vznáší k nebi.

O chvíli později Jamesova velká silná ruka sáhla na její nejcitlivější místo. Emma otevřela oči, ale ve tmě nic neviděla. Ale *tohle*, pomyslela si někde vzadu v hlavě, je hříšné.

Hříšné a příjemné.

Prsty jí sklouzly z vlasů na jeho šíji. Druhou rukou ho objala kolem širokého ramene, jako by ho jedna její část chtěla mít blíž a druhá ho chtěla od sebe odstrčit. Cítila každou jeho šlachy, každý sval. Neviděla ho, ale cítila... ach ano, a co cítila! Jamesovo tělo bylo pevné, od širokých svalnatých ramen přes ploché břicho až po dlouhé nohy. Hrud' měl porostlou pevnými chloupky, jež kladly odpor, kdykoli je pohladila proti směru růstu. Byl velký, mnohem větší než Stuart... Všude.

Ale to nebyla jediná odlišnost. Zdaleka ne. Protože James byl mnohem odvážnější milenec než Stuart – odvážnější a zkušenější, snad zapálenější a schopný rozkoš spíš poskytovat nežli přijímat. Než si dokázala uvědomit, co dělá, vklouzl prstem do jejího těla a Emmu v okamžiku zalil blažený pocit. Lapala po dechu při intenzitě pocitu, který náhle zaplavil její tělo, když vtom James vložil do místa mezi jejíma nohama další prst. Měla pocit, že se jí rozskočí srdce..., zvláště když v příští vteřině nahradil prsty tou

částí svého těla, po níž toužila nejvíc – přestože se trochu bála. Špička jeho penisu byla hladká jako samet, ale pevná, jako by byla z mramoru. Emma se přimkla k Jamesovým ramenům a cítila, jak se chvějí snahou, již James vyvíjel, aby do ní něžně vstoupil. Tiskla se k němu – toužící bytost, což už poznal – a pomalu šla naproti jeho pevnému mužství. Při dalším vášnivém polibku se mu zcela podvolila.

James do ní vnikl a její první reakcí bylo zajíknutí a pohyb zpět, jako by něco bylo špatně..., a přesto věděla, že je všechno v pořádku. To *nebylo* stejné jako se Stuartem. Vůbec ne. Stuart ji nikdy tak zcela nevyplnil, nikdy se nepohyboval s takovým sebevědomím, s takovou obdivuhodnou zručností, jako by ten okamžik už tisíckrát prožil ve snech. V tom se určitě neplete...

Ale to je nemožné. Protože James by si nikdy nepředstavoval, že spolu jednou... Nikdy jí nedal najevo...

Pohnul se, jen mírně. Ale stačilo to, aby Emma znovu pocítila zmatek. Pokusila se uniknout jeho velkému tělu a náhlému vědomí, co to udělala, neznámému pocitu z váhy jeho těla, z jeho vůně...

Ale nechtěla být osvobozena. James se pomalu pohyboval a nádherný pocit, který měla, když se jí dotkl, se vrátil. Přimkla se k němu a on se pomalu dostával hlouběji a hlouběji, nejdřív něžně, ale pak, když uslyšel její souhlasnou odezvu, s náhlou neodbytností.

Emminy boky se zvedly, aby se s ním přivítala. Teď jí něco šeptal, vášnivá slova, kterým nerozuměla a třebaže mu nekladla odpor, chytil ji za ruce a přitiskl jí je za hlavou k posteli, jako by se bál, že se mu pokusí uniknout.

Ale únik bylo to poslední, na co Emma myslela. Její bytost byla zaměřena na Jamese, na jeho přerývaný dech, na drsné vousy na bradě, jež cítila na tváři, a hlavně na sílu každého pohybu, při nichž se obávala, aby vydržela postel. Při její

smůle by mohla prasknout a upozornit tak všechny hosty na jejich noční radovánky.

Vyvrcholení, které se za chvíli dostavilo, Emma nikdy v životě nezažila. Zdálo se jí, že každíčký nerv má napjatý vzrušením, a pak se začala topit, ale krásně..., v moři jiskřícího ohně a světla, jako by jí procházel tekutý plamen. Chvěla se od hlavy až ke konečkům prstů. Ačkoli to nevěděla, vycházely z ní vzlyky, a když je James uslyšel, ztrácel veškeré sebeovládání. Tohle si nepředstavoval, když se s ní v duchu miloval. Přehrával si tuhle scénu v mysli znovu a znovu, ale nikdy netušil, že to bude takové – dokonalé, přirozené, snadné...

Pohnul se naposledy a pronikl do ní co nejhlouběji. Už si nebyl vědom ničeho; toužil jen po uvolnění.

Projelo jím v přívalech mocných křečí a on vykřikl svoji rozkoš takovou silou, že se Emma polekala, že probudil celou hospodu.

V příštím okamžiku se na ni sesul. Emma si uvědomovala, jak prudce mu buší srdce, vnímala jeho váhu na svém těle. Vánek proudící sem špatně utěsněnou okenicí jí příjemně ochlazoval rozpálenou kůži. Trvalo několik minut, než se po obrovském vzrušení uklidnili.

A když k tomu došlo, uvědomila si Emma smutně, že boty, které přibila na strom přání, jí nepřinesly ani trochu štěstí. Její smůla neodvratně pokračuje.

Jak mohou teď anulovat své manželství?

22. kapitola

„Emmo!“ vykřikla lady Denhamová a široce rozpřáhla náruč. „Ach má drahá!“

Emma byla najednou v jejím objetí, které bylo tak silné, že jí málem rozdrtilo páteř. Lady Denhamová nebyla při přivítání nijak upjatá.

Vlastně se povahou vůbec nepodobala svému synovi. Podsaditá a nijak výjimečně krásná – ale s vyvinutým smyslem pro módu, umění a krásu – byla jednou z nejpopulárnějších londýnských hostitelek – nejen pro výborné tabule, které dokázala uchystat, ale také pro vyhlášený smysl pro humor.

Emma hned zakusila i ukázkou jejího humoru, když lady konečně uvolnila sevření a prohlédla si ji od hlavy k patě.

„Je příliš hubená,“ prohlásila a kriticky se zadívala na Emmin tartanový plášť a klobouček ze stejné látky – obojí obnošené a nemoderní. „Nezdá se ti hubená, Jamesi? Co jsi tam jedla, Emmo? Vzduch? Jsi jako lunt. No, nevadí, naše kuchařka tě vykrmí. Počkej, až ochutnáš její... Ale bože, kdo je tohle?“ Lady Denhamová se odmlčela, protože teprve teď si všimla malého hochy, který se napůl skrýval za Emminými sukněmi.

Fergus, který pozoroval Jamesovu matku zpoza Emmina boku, odpověděl plaše s čepicí v ruce: „Fergus MacPherson, madam.“

Lady Denhamová, zdánlivě vůbec nepřekvapená skutečností, že její syn s sebou přivezl ze Skotska nejen Emmu, ale ještě napůl slepé žebrácké dítě, natáhla k chlapci buclatou ruku. „Ráda vás poznávám, pane MacPhersone.“

Fergus vypadal potěšené, přesto skryl tvář za Emminu sukni. Emma věděla, že to není tím, že by byl plachý. Bůh věděl, že Fergus ještě nikdy v životě nic takového neviděl. Obrovský dům na Park Lane, s vysokými stropy, livrejovanými sluhy, mramorovým schodištěm a obrazy v bohatě zdobených rámech – to na něho bylo trochu moc. Ve srovnání s chatrčí, v níž žil ve Faires, byl Jamesův domov jako pohádkový palác. Dokonce i Emma, která kdysi tento dům znala dokonale, zjistila, že ji trochu překvapil. Bylo to už dávno, kdy byla uvnitř této budovy, kde vždy vládla pohoda a okna byla tak čistá, že jimi bylo vidět ven.

Ne, Emma se Fergusovi nedivila. Přála si, aby i ona mohla skrýt tvář..., ačkoli ne ze stejných důvodů jako hoch. Už několik dnů si přála – od chvíle, kdy se probudila v posteli v hospodě paní MacTavishové a uvědomila si, co vlastně udělala –, aby si mohla přetáhnout pokrývku přes hlavu a zůstat pod ní navždy.

Vyspala se se svým manželem. To udělala. A zatímco v análech historie nebyl její hřích vůbec hříchem, pro ni byl opravdu deprimující, protože James nebyl jejím manželem. Dobře, je jím podle práva, říkala si, ale v jejich myslích šlo jen o formální svazek. Takže co se stalo té noci v hospodě? Nedokázala si to vysvětlit.

Nemohla chtít vysvětlení ani od Jamese. Od chvíle, kdy se po té osudové noci probudila, nemohla být v jeho přítomnosti sama ani na okamžik. Když se totiž příštího dne probudila, byla sama, dokud nesešla do jídelny paní MacTavishové a nezjistila, že její manžel – manžel! – už sedí u stolu ve společnosti mladého Ferguse MacPhersona. James ji s úsměvem informoval, že hoch s nimi pojede do

Londýna, aby se na něho podíval známý specialista na oční choroby. O minulé noci se vůbec nezmínil.

Emmu překvapilo, co James vymyslel – ale ne zas tak moc. To už nebyl ten James, který dal v salonu své matky Stuartovi do zubů tak silně, až se svalil na zem. Tohle byl úplně jiný James Marbury, neboť si upřímně přál pomáhat ostatním. Změna, jež se s Jamesem stala během roku, kdy se neviděli, byla zřetelná.

Ale Emma netušila, co tuto změnu způsobilo. Muži, jako je hrabě z Denhamu, se nemění... Ne takto. Jamesovi se něco muselo stát! Něco, co ho vedlo k tomu, že se oženil s chudou vdovou, a co ho přinutilo pomoci malému poloslepému chlapci.

Ale proč se to stalo, to Emma nevěděla.

Takže potom byli už celou cestu do Londýna tři – Emma, James a Fergus. Během cesty nenastala ani chvilka, kdy by měla Emma možnost promluvit si s Jamesem o samotě. Nemohla mu položit otázky, z nichž nejdůležitější zněla: Co budeme dělat?

Přece si James nemůže myslet, že se jen tak přenesou přes to, co se stalo. Něco se *stalo*, něco, co Emma považovala za důležité.

Ale možná pro muže tak světáckého, jako byl James, to *nebylo* nic. Choval se, jako by se opravdu nic nestalo.

Jak ponižující! Chodí si jen tak zcela nevzrušený tím, co pro něho asi byla rutinní záležitost, zatímco pro Emmu událost obrovského významu, která jí mohla změnit život.

Jak typicky mužské chování!

Emma začínala mít podezření, že s Jamesem opravdu něco není v pořádku. Pravda, neviděla ho rok, ale měla pocit, že za ten rok se z Jamese stal úplně jiný člověk...

Právě zvedl Ferguse dost vysoko, aby si mohl prohlédnout zkřížené meče, které visely nad policí u krbu v salonu. Kdysi patřily Jamesovu otci. Co se *stalo* s Jamesem,

zatímco byla pryč? ptala se Emma. Určitě to nebyl tentýž James, který uhodil jejího ženicha a pak šel za její tetou a strýcem, aby je varoval před jejím plánovaným útekem.

Měla by se zeptat lady Denhamové. Ano, jakmile budou chvíli o samotě, zeptá se jí, jestli se Jamesovi během minulého roku něco nestalo. Třeba utržil prudkou ránu do hlavy. Nebo prožil nějaké nebezpečí, kdy byl blízko smrti? *Něco* v tom být musí. Něco, co by mohlo vysvětlit jeho podivné chování.

A až Emma zjistí, co to je, snad jí to pomůže zaujmout stanovisko k tomu, co se mezi nimi stalo té noci. Protože si nemohla pomoci a občas měla pocit, že prožívá jen zvláštní a opravdu nádherný sen. Od té doby se jí James kromě příležitostí, kdy jí nabízel ruku, aby jí pomohl vystoupit z kočáru nebo posadit se, nedotkl. Možná se to ani *nestalo*. Možná se opravdu *nemilovali* jako dvě duše, které jsou tak dlouho beze slov, ale hluboce spojené... Dobře, možná že zítra veprům narostou křídla.

Emmu by nepřekvapilo, kdyby se to stalo. Teď už by ji nepřekvapilo nic. Byla zase v Londýně, v domě, o němž si myslela, že do něho už nikdy nevkročí. Seděla v Denhamově městském sídle v Mayfairu, jen co by kamenem dohodil od domu, kde vyrostla – a z něhož byla vyhnána, protože se provdala za muže, který byl pro Van Courtovy nevhodný. A provdala se po druhé... za muže, o němž si myslela, že ho nenávidí nejvíc v celém vesmíru.

Alespoň tato část – skutečnost, že jsou svoji – zůstává tajemstvím, které zná jen ona a James, říkala si s určitým uspokojením.

Netrvalo však dlouho a uvědomila si, že i v tomto byla oklamána.

„Emmo,“ oslovila ji Jamesova matka, když vedle sebe stály před velkým zrcadlem ve zlatém rámu v pokoji, kde

Emma během návštěvy bydlela a kam si šla odpočinout po cestě. „Jsem tak ráda.“

Emma si upravovala účes, pod kloboučkem mírně porušený, a usmála se na lady Denhamovou. Myslela si, že lady je potěšena, že Emmu vidí po tak dlouhé době.

„Jsem šťastná, že jsem zase s vámi, má paní,“ řekla Emma. A nelhala. Vždycky měla vůči Stuartově tetě slabost. „Je to tak dávno.“

Lady Denhamová se posadila do luxusního měkkého a širokého křesla, které stálo před velkým mramorovým krbem na jednom konci krásně zařízeného pokoje. James zmizel do knihovny, aby si probral poštu, jež se zde nahromadila během jeho nepřítomnosti, a Ferguse odvedli do dětského pokoje, kde obdivoval sbírku bývalých Jamesových hraček – „...pro vnoučata“, vysvětlovala lady Denhamová s významným pohledem, kterému Emma nerozuměla až do chvíle, kdy zůstaly samy. Teď si Emma uvědomila, že je vhodný okamžik, aby se zeptala, jestli James v poslední době náhodou nespadol z koně nebo nedostal ránu do hlavy. Emma se otočila a ke svému údivu zjistila, že lady Denhamová pláče do krajkového kapesníku.

Vyděšená Emma přiběhla ke staré dámě a poklekla vedle křesla. „Lady Denhamová!“ vykřikla. „Copak je vám? Necítíte se dobře? Neměla bych poslat pro komornou?“

„Ach ne.“ Lady Denhamová se na ni podívala usazenými očima, ale usmívala se. „Nejsem nemocná, mé dítě. Jen jsem... tak šťastná, že tě znovu vidím. Minulý rok jsme se nerozloučily nejlépe, vím to. Musíš pochopit, moje drahá, že to bylo jen proto..., no, byla jsi tak mladá! A myšlenka na to, že budete žít v té divočině... No, prostě jsem se přes to nemohla přenést.“

„Já vím,“ šeptla Emma. „Prosím, lady Denhamová, nerozrušujte se...“

„Honorie.“ Lady Denhamová popleskala Emmu po ruce. „Musíš mi říkat Honorie, moje drahá. A nesmíš si nikdy myslet, že jsem tě obviňovala z toho, co se stalo Stuartovi. Kdykoli se pro něco rozhodl, nic ho už nemohlo odvrátit. A zemřel... Ale zemřel šťastný, že, Emmo? Byli jste ve Faires šťastní, že?“

Emma si skousla spodní ret a rychle odpověděla: „Ano. Samozřejmě že jsme byli šťastní.“

„To jsem si myslela.“ Světle modré oči lady Denhamové, které byly tak jiné než oči jejího syna, na ní utkvěly vřelým pohledem. „Jak byste mohli nebýt? Ale musím říci, Emmo, že jsem ráda, že jsi zase doma.“

Pohnutá Emma se na Jamesovu matku usmála. „Ach,“ vydechla, „já jsem taky šťastná, že jsem tady. Netušila jsem, že to bude takové, ale musím připustit, že jsem tady ráda. Řekněte mi, lady Denhamová...“ Všimla si nesouhlasného pohledu staré dámy a opravila se: „Chci říci Honorie. Víte něco o mé rodině? Vdala se už Penelopa? A co teta se strýcem? Jsou zdraví?“

„Ano, daří se jim dobře,“ odpověděla lady Denhamová a osušila si oči. „A přestože mám pocit, že doufali, že z našich rodin vzejde jiný svazek, nemohou být šťastnější. Dnes přijdou na večeři. Doufám, že ti to nevadí. Až uslyší tu novinu, budou bez sebe.“

Emma se snažila najít v její informaci smysl a zeptala se: „Chcete říci..., že jste jim oznámila, že přijedu?“

„Já? Ach ne, má drahá, já ne...“

Jejich rozhovor přerušilo zaklepání na dveře. Emma vstala a zavolala: „Dále.“ Objevíli se dva sloužící následovaní Burroughsem, majordomem lady Denhamové. Sloužící nesli obrovskou truhlici. Emma poznala monogram na boční straně. „Ale tohle,“ vydechla překvapeně, „je truhlice lorda Denhama.“

„Jistěže, lady,“ přisvědčil Burroughs.

Emmu zmátlo oslovení lady, ale předpokládala, že Burroughs, který sloužil už Jamesovu dědečkovi, je ve svém věku poněkud zmatený. „Neměli jste tu truhlici odnést do pokoje lorda Denhama?“ zeptala se.

„Ale drahá.“ Lady Denhamová vstala a vrhla na majordoma vyčítavý pohled. „Myslím, že to mělo být překvapení, Burroughsi.“

„Ano, madam,“ odpověděl majordomus a pokusil se skrýt úsměv.

Emma pohlédla z Jamesovy matky na majordoma a zpět a pak se s rostoucím podezřením zeptala: „A co mělo být překvapení?“

Než však mohl kdokoli odpovědět, sloužící vyšli na chodbu a v otevřených dveřích se objevil James. „Tady jste,“ řekl a pohlédl na matku. V ruce držel list papíru. „Právě mi přišla poštou neobyčejná pozvánka. Doufám, že mi to vysvětlíš.“

Lady Denhamová vypadala, jako by chtěla vybuchnout radostí, přesto se ovládla a zeptala se: „Není to náhodou pozvánka lorda a lady Cartwrightových na ples na tvoji počest?“

James se podíval na papír v rukou. „Ano. Ale není to na moji počest.“

„Ne,“ řekla lady Denhamová. Pak už to nevydržela a vykřikla: „Ne, je to na počest vás obou, tebe a tvé... ženy!“ Otočila se a upřela zářící pohled na Emmu a na svého syna. „Ach, moji drazí, my to víme! Známe vaše malé tajemství. Soudce Reardon nám je napsal. Gratuluji! Nemůžeme být šťastnější.“

23. kapitola

Emma cítila, jak se jí země houpá pod nohama. Anebo ji zradila kolena, která jí v minulosti vždycky tak dobře sloužila? Najednou je měla jako z želatiny.

Pro každý případ se raději posadila do křesla vedle lady Denhamové, protože ji nohy najednou neposlouchaly.

„Napsal vám to soudce Reardon?“ James vypadal, jako by do něho uhodil blesk. „*Kdy?*“

„Jeho dopis jsem obdržela před několika dny.“ Lady Denhamová se přestala usmívat. „Ach Jamesi, nesmíš se zlobit. Psal, že nás chceš překvapit, a já jsem to chápala – za daných okolností je diskrétnost nezbytná. Určitě nebudeme nic vyhlašovat oficiálně. Možná dáme jen stručnou zprávu do společenské rubriky. Skoro nikdo se tomu nebude divit, drahý. Stuart nebyl...“ Podívala se na Emmu. „No, nikdo z nás ho pořádně neznal. Seděl jen nad knihami, však víš.“

Zdálo se, že James matku neposlouchá. Hleděl na pozvánku ve svých rukou, ale zřejmě ji neviděl. „Ten zatracený starý blázen,“ utrousil jen a bylo jasné – hlavně Emmě –, že myslí soudce Reardona.

Ale lady Denhamová to asi nepochopila a vykřikla: „Ach ne, nesmíš vinit Cartwrightovy, drahý! Jsou to naši nejstarší přátelé.“

A všichni jsou tak nadšeni. Měli jste slyšet Van Courtovy, když se o tom včera večer dozvěděli. Byli celí šťastní...”

Emma zaryla prsty do opěradla křesla a vykřikla: „Moje teta a strýc? On napsal i jim?”

„No jistě,” odpověděla lady Denhamová. Zmateně pohlédla z Emmy na syna. „Snad se nezlobíte? Zdálo se mi to od něho velice laskavé. Od soudce Reardona, chci říci. Zdá se, že je to velmi dobrý a příjemný muž.”

Jamesovou jedinou odpovědí byl hořký smích. Emma si přála, aby v této situaci taky našla náznak humoru. Zdálo se jí, že všechno se obrátilo v sen, v podivně pravdivý sen, v němž se jen na jedinou noc poprvé v životě vážně zamilovala. Nebo spíše v noční můru.

Nebyla to snad noční můra, do čeho se probudila den po svatbě? Muž, který s ní prožil vášnivou noc, ji opustil a během dne si jí skoro vůbec nevšímal.

„Bylo to daremné,” řekla lady Denhamová s úsměvem, „velmi, velmi daremné od vás obou. Tajit něco takového. Tajný sňatek! Chápu, že jste nechtěli oznamovat, že jste se vzali, tak brzy po smrti ubohého Stuarta, ale tajit to přede mnou. No, měli jste vědět, že bych vás pochopila.”

„Matko,” přerušil ji James, ale lady Denhamová pokračovala vesele dál.

„Konec konců, všichni, kdož byli tehdy ve dvaatřicátém svědky vašeho škádlení – byli jste jako kočka a pes! –, museli vědět, že jste určeni jeden pro druhého. A že jednoho dne...”

„Matko!” Jamesův hezký obličej získal temnější odstín. Anebo to byl jen trik světla a stínu? Proč by se hrabě červenal?

„Ale,” mávla lady Denhamová odmítavě rukou. „Vždyť jsem viděla, jak jste se na sebe dívali přes taneční parket...”

Emma si přála, aby se podlaha pod jejím křeslem otevřela a pohltila ji. Bylo pravda, že se s Jamesem často přeli i na

veřejnosti, ale Emma si nebyla vědoma, že by si toho všiml někdo jiný, zejména ne jeho matka. Jejich hádky však nebyly, jak se lady Denhamová domnívala, známkou něčeho hlubšího. Byly to rozepře dvou odlišných individualit, jež se jedna druhou snažily přesvědčit o správnosti svého myšlení. Pokud si Emma vzpomínala, neexistovaly žádné toužebné pohledy v tanečním sále..., alespoň nevycházely od ní.

Určitě ani James neprojevoval, že by k ní cítil něco víc než jen bratrskou toleranci...

Až dosud.

Emma si byla jistá, že všechno je její chyba. Vlastně to ona všechno začala polibkem na dobrou noc. Prostý polibek, který se stal tím, čím měl být, protože ona se nechtěla vzdát své základní touhy a přála si víc než cokoli na světě dozvědět se, co je pod saténovým županem Jamese Marburyho.

No, zjistila to. Není divu, že se na ni nemohl podívat. Co si o ní musí myslet!

„Takže tu truhlici necháme tady, můj pane?“ Burroughsův tón byl sice tázací, ale určitě očekával pozitivní odpověď, kterou k Emminu překvapení dostal.

„Jistěže,“ přikývl James. A bez jediného pohledu na Emmu dodal: „Raději hned zařídím u doktora Stonelettera oční prohlídku...“ Otočil se na patě a odešel z místnosti, aniž větu dořekl.

Ach bože! Tohle přece nepůjde. Ať už byl šokován jejím chtitěm, nebo ne, musí s ním promluvit. Nemůže přece nechat všechno tak, jak to je!

Emma se zvedla z křesla a řekla lady Denhamové: „Omluvte mě na chvíli, má paní.“ Vyšla z pokoje a rozběhla se za Jamesem. Nevadilo jí, že na ni sluhové překvapeně hledí.

James za sebou uslyšel klapot jejích podpatků, otočil se a nasadil přísný výraz.

„A teď poslouchej, Emmo,“ začal, než stačila říct slovo.

Ale Emma na nic nečekala. Popadla ho za paži a vtáhla ho do nejbližšího pokoje – ranního budoáru lady Denhamové. Bylo jí to jedno. Byl to soukromý pokoj, jehož dveře se daly zavřít, což rychle udělala.

„Ne, *ty* poslouchej, Jamesi,“ sykla, „tohle nemůžeme ignorovat. O tom si musíme promluvit. Víím, že si o mně nemyslíš nic hezkého – bůh ví, že ze sebe taky nejsem šťastná –, ale neopustíš tento pokoj, dokud se nedomluvíme, co budeme dělat.“

James naladil výraz mírného pobavení a založil si paže na hrudi. Emma se snažila nevšímat si toho, jak se mu vyznačily svaly na ramenou, což bylo velmi vzrušující. Ale vdova po kaplanovi by si toho všímat neměla, přestože ten, komu svaly patřily, byl její manžel.

„Tak tedy,“ řekl James ironickým tónem, „co si myslíš, že na tobě neschvaluji, Emmo?“

Emma ke své hrůze cítila, jak jí rudnou tváře. „Chceš, abych to řekla nahlas?“ zašeptala. „Vždyť to víš velmi dobře. Byla to moje chyba, připouštím. Neměla jsem tě líbat. Ale ty máš taky vinu. Nemůžu za to jen já sama.“

James řekl suchým tónem: „Emmo, z ničeho tě neobviňuji. Spíš naopak.“

Emma si v rozpacích a zmatku neuvědomovala, co jí právě řekl, a dokázala jen zavrtět hlavou. Pak se rychle zeptala: „Tak co budeme dělat?“

James zvedl tmavé obočí. „Nemám nejmenší tušení,“ odpověděl. „A co navrhuješ *ty*, Emmo?“

Emma zmlkla. Uvědomila si, že má otevřená ústa, a rychle je zavřela. „Co já navrhuji?“ sykla. „Tohle je od začátku *tvůj plán*. Co chceš udělat *ty*?“

„Já chci,“ James svěsil ruce podél těla a jednu zasunul do kapsy u vesty, odkud vytáhl hodinky a podíval se na ně, „abychom si dali čaj. Mám docela hlad. A po čaji si trochu odpočineme. Slyšel jsem, že tvoje rodina přijde na pozdní večeři, kterou se oslaví naše šťastné spojení.“

Emma nadskočila s takovou energií, že spousta skleněných ozdůbek, které byly rozmístěny na poličkách v místnosti, zacinkala.

„Ach, jak můžeš takto žertovat?“ vykřikla. „Copak nevidíš, že soudce Reardon všechno zkazil? Tvoje matka o nás ví! Chtěli jsme před ní sňatek utajit, a ona to teď ví!“

„Ano,“ přikývl James, vložil hodinky zpět do kapsy a zamysleně si otřel bradu. „Víš to, že?“ Ale nebyla na něm vidět zlost, kterou měl podle Emmy cítit.

„Jamesi, jak teď můžeme manželství anulovat?“ chtěla vědět Emma. „Tvoje matka to všem poví! Už mě požádala, abych ji nazývala Honorie! Dokonce říkala něco o *vnoučatech*.“

James nechal ruku klesnout a zatvářil se překvapeně. Ale ne nad tím, že jeho matka doufá ve vnoučky.

„Ach,“ řekl a jeho oříškové oči byly temné. Emma nevěděla, co vlastně vyjadřují. „Ty ještě stále pomýšlíš na anulování?“

Emma opět otevřela ústa a tentokrát je ani rychle nezavřela. Byla tak překvapená, že ji společenská pravidla vůbec nezajímala.

„Jamesi, copak jsi *zešilel*? Ovšemže chci anulování!“ Podívala se na něho s obavou. „Chceš říci, že ty ne? Bylo to přece v plánu, ne?“

„Ano, musíš mi prominout, ale myslel jsem, že plán se změnil.“ James mluvil tak nevzrušeně, jako by probíral možnost koupě nového lehkého kočáru pro závody koní. „Minulou noc jsem měl dojem..., že se ti líbí, že ses za mě provdala.“

Emma cítila, jak jí tváře opět planou. Dokáže mluvit o tom, co se mezi nimi odehrálo, tak přezíravým způsobem... No, není divu, že zůstal do třiceti svobodný!

Až na to, že teď už je ženatý. To je problém.

„To, co se stalo minulou noc,“ vypravila ze sebe Emma, která měla pocit, že se udusí vlastními slovy, „byla chyba. Domnívala jsem se, že jsem to vysvětlila. Nemyslela jsem... No, nemyslela jsem, že kvůli tomu...“

Zdálo se však, že James netrpí žádnými rozpaky. Díval se na ni s chladným odstupem, který u něho tak dobře znala.

„Je mi líto, že to považuješ za chybu,“ řekl zdvořile. „Já jsem si myslel... Ale vidím, že jsem se zmýlil.“

Emma cítila, jak se jí zrychlil pulz. Nedokázala si představit, proč tomu tak je, a zeptala se: „Co sis myslel?“

Ale James už své soukromé pocity nekomentoval. Dodal jen: „Dopis soudce Reardona věci zkomplikoval, ale nemusíš panikařit, Emmo. Nevidím důvod, proč bychom nemohli dotáhnout plán do konce, jestli si to přeješ. Moje matka bude určitě zklamaná, ale vzpomíná se z toho, stejně jako tvoje rodina. Až si budeš jistá, že naše spojení náhodou nepřineslo nečekané ovoce...“

Emma hlasitě polkla. Třebaže si vůbec nemyslela, že by něco takového bylo možné, její rozpaky se prohloubily.

„Chápu,“ řekl, když viděl Emminu reakci, a zvedl obočí. Žádné jeho větší vzrušení nezpůsobovala. „No, můžeme tedy počkat, dokud nebude tato otázka vyřešena.“

„Já...“ Emma nevěděla, jak dál. Zdálo se jí, že něco by mělo být řečeno, ale nevěděla co. „Nechci, aby sis myslel, že musíš...“

Teď konečně projevil cit. Nesouhlasně se na ni zamračil. „Emmo, opravdu si myslíš, že kdybys náhodou byla těhotná s mým dítětem, mohl bych...“

„Nechci, abys cítil jakékoli závazky,“ přerušila ho Emma rychle. „Já...“

Ted' jí skočil do řeči James: „Tím se nemusíš trápit, Emmo.

Vždycky jsem toužil stát se otcem. Ale až zjistíš, že nečekáš dítě, anulování se nebudu bránit.“

James tak suše připustil fakt, že to, co se stalo té noci v hospodě paní MacTavishové, pro něho není tak velkou překážkou, až bude přísahat, že jejich sňatek nebyl nikdy naplněn.

„Já jsem se nikdy zvlášť nestaral o to, jak skončí moje nesmrtelná duše. Je to všechno, Emmo? Protože musím dopsat dopis kvůli našemu mladému Fergusovi, a taky se musím spojit s bankou, aby připravila peníze, které ti patří...“

Emma stála mezi květinami, které zdobily ranní budoár lady Denhamové, a cítila obrovské zklamání, jež si nedokázala vysvětlit. Proč se proboha cítí tak zle, když má všechno, co chtěla? Určitě se necítila žensky uražená skutečností, že James nebojoval proti jejímu nápadu anulovat jejich manželství.

A přesto se jí zdál úplně jiný, než když ho tu viděla naposled, té osudové noci, kdy se mu svěřila se svými a Stuartovými plány.

Zachvěla se. Co si vlastně myslela? Byla tak zmatená ze svých citů k tomu muži jen proto, že jí chtěl zajistit lékařskou péči pro jednoho z jejích žáků? Nebo se její postoj k němu tak znatelně změnil proto, že prokázal další schopnosti i v jiné oblasti?

To nesmí pokračovat. Tím si byla jistá. Řekl jí, že musí být dospělá. Dobře, bude dospělá a stejně chladná jako on.

Narovnala se a řekla: „Děkuji, lorde Denhame, to je všechno.“

Avšak když se James se zdvořilou úklonou otočil a vyšel z pokoje, Emma se musela posadit. Potřebovala určitý čas, aby se vzpamatovala, než předstoupí před jeho matku. Musela si také znovu a znovu opakovat, že to všechno brzy

skončí – za předpokladu, že není schopna otěhotnět. Předchozí manželství to potvrdilo. Brzy se vrátí ke klidnému životu ve Faires a Jamese Marburyho už nikdy neuvidí.

Touhle myšlenkou se uklidňovala.

A v té chvíli jí věřila.

24. kapitola

Šlo to dobře, říkal si James.

Soudce Reardon jim velice pomohl, ačkoli James pochyboval, že o tom vůbec ví. Čím víc lidí bude vědět o jejich svazku, tím složitější bude zrušit ho.

Což byla opravdu ta poslední věc, kterou si James kdy přál... Ukončit manželství s Emmou Van Courtovou.

Dokonce i nyní, když seděl v matčině salonu a pozoroval manželku, jak se přišla pozdravit se svojí rodinou, nemohl věřit svému štěstí. Šel do Skotska, aby exhumoval a převezl bratrancovo tělo – a přivezl si nevěstu.

A ne ledajakou nevěstu, ale ženu, kterou už měsíce a měsíce vídal ve snech a po jejíž lásce toužil. James si nedokázal uvědomit, co udělal, že si zasloužil takovou odměnu. Věděl jen to, že nakonec zvítězil, a byl rozhodnutý své štěstí ubránit.

Ubrání je i proti Emminu přání, protože byl přesvědčen, že Emma sama nezná své srdce tak, jak si myslí.

James pozoroval, jak Emma hovoří s Penelopou, která zaklání při smíchu hlavu (Penelopa, to si James nemohl nepovšimnout, opravdu těžko skrývala, jak ji ponížilo, že se její mladší sestřenice najednou vdala – už po druhé – zatímco ona byla pořád svobodná), a pomyslel si, jak je udivující, že Van Courtovi, kteří patřili mezi nejkulturnější

a nejbohatší rodiny v Londýně, mohli vychovat dívku jako je Emma. Byla v každém směru jiná než její sestřenice. Jako den a noc.

A nebylo to jen v obyčejných šedých šatech, jež Emma nosila. James hned ráno navštívil matčina krejčího a dal mu za úkol ušít manželce nové šaty. Ale Emma byla i v šedých šatech nejhezčí ženou v místnosti, sestřenice ji trochu zastíňovala jen zlatými hedvábnými šaty a spoustou klenotů na zápěstích. Ne, Emma se vždycky lišila od členů své rodiny. Možná proto, že jí tak brzy zemřeli rodiče, nebo prostě měla v sobě něco zvláštního byla velmi citlivá k ranám osudu ostatních, od ptácat, která našla mimo hnízdo po jarní bouři, až po hladovějící chudáky z Papuy a Nové Guineje, pro něž od Jamese vždy vyprosila nějaké peníze. Nebylo divu, že od útlého věku obdivovala Stuarta. Kromě bledé tváře a melancholického výrazu – což je pro mladou dívku neodolatelné – měl v sobě stejně jako Emma touhu pomáhat méně šťastným lidem.

Ale James, stejně jako Emmin strýček a teta, nikdy nebral její obdiv ke Stuartovi vážně. James tušil, že její nadšení zahyne na úbytě, až Emma zjistí, že Stuart je od přírody víc zaměřen na spirituální záležitosti než na fyzické.

Naneštěstí se ukázalo, že neměl pravdu. Právě ve chvíli, kdy James očekával, že bude vyzván, aby setřel Emmě slzy, které měla prolévat nad Stuartovou láskou k církvi, ho Emma informovala o zamýšleném sňatku.

Co si myslel před rokem, když doufal, že Emma přijde za ním, a ne za jeho bratrancem jako dokonalým partnerem, si James nedokázal představit. Zatímco vyhlášoval své přesvědčení, že chudí by měli být ponecháni sami sobě, Stuart získal Emmino srdce nefalšovanou vírou v Boha a oddanou prací pro charitativní organizace. Nebylo divu, že si nakonec vybrala Stuarta. Jak mnohem přitažlivější byl

pro dívku Emmina charakteru život v bídě a nepohodlí než luxusní postavení ženy hraběte!

Ale šlechtici, jak jí kdysi James ukázat, měli víc možností pomáhat méně šťastným než chudí kuráti.

Už udělal kus práce tím – aspoň v to doufal –, že jí předvedl, že hrabata mohou být lepšími milenci než kuráti. Ačkoli bohužel neznal Emminy soukromé názory na milování, nemyslel si, že by si v tomto ohledu mohla stěžovat – navzdory tomu, že trvala na anulování svazku. James teď velmi litoval, že se o této možnosti zmínil.

Ale jak jinak ji měl přesvědčit, aby se za něho provdala? Emma mu zřejmě neprominula jeho chování toho odpoledne v pracovně. A vůbec nepřišla na jeho dlouho skrývanou lásku k ní. Ani nemohla, protože celou dobu vzdychala jen o jeho bratranci, zatímco on vzdychal po ní...

Ale Stuart už nebyl a Emma se mohla vdát – a znovu milovat. Emma potřebovala lásku..., a to silně. Jak objevil ve chvíli, kdy ji políbil v zámku MacCreighů, byla velmi vášnivá. Ráda se líbala a milovala. Nebylo moc obtížné přimět ji, aby v milostné chvíli zapomněla na všechno kolem sebe. A to byla kvalita, kterou podle Jamesovy zkušenosti nebylo snadné najít u žen ze šlechtických rodů. Jamese nepřekvapilo, že Emma je takovou bytostí, a proto si tím více vyčítal své předešlé chování k ní. To, že si nechal takovou ženu proklouznout mezi prsty, byl podle jeho soudu neodpustitelný hřích. Po druhé se to nestane. Ale cesta k pozeňhanému životu s Emmou Van Courtovou-Chestertonovou nebude snadná. To věděl. A bylo to ještě jasnější, když se na konci dlouhé večerní slavnosti s Van Courtovými – ačkoli slavnost je možná příliš silné slovo, vzhledem k tomu, že Emminy pěstouni byli zaraženi, že příští lady Denhamovou je Emma, a nikoli Penelopa, kterou strkali Jamesovi pod nos, sotva odrostla dětským střevíčkům – ocitl konečně s Emmou sám v příjemném

pokoji, který jim poskytla matka. Emma se objevila ve dveřích koupelny ve známém obnošeném županu, ukázala imperátorsky na dvě brokátová křesla před krbem a zeptala se: „Vezmeš si je ty, nebo já?“

James si nemohl pomoci a pohlédl na postel s vysoce nastlanými sněhobílými polštáři a pokrývkami. Vrhł na ni toužebný pohled.

Emma vybuchla. „Jamesi, jak na to můžeš myslet!“ vykřikla. „Nemůžeme spát v jedné posteli. Víš, co se stalo minule. Jestliže chceme anulovat svůj sňatek, nemůžeme..., no, nemůžeme takto pokračovat.“

James, rovněž v županu, se musel o své šaty postarat sám, protože Roberts zůstal ve Faires a staral se o děti a o fenku se štěňaty. Posadil se na kraj postele a shodil pantofle.

„Nevím, proč by mě mělo zítra bolet za krkem z toho, jak se budu celou noc krčit v křesle, když je tu navíc pohodlná postel,“ řekl. Byla to hra, věděl to. Ale muž musí bojovat za to, co chce. „A kromě toho, o co vlastně jde? Už jednou jsme spáchali hřích. Pokud to uděláme víckrát, nebudeme za to v pekle hozeni do vřelejší vody nebo pálivějšího ohně.“

Emma se nezasmála. Jako by byla unavená z toho, že musela před rodinou předstírat štěstí. Celý večer měla ve tváři výraz přešťastné nevěsty, vesele hovořila o společných známých a od polévky, která následovala po melounu, přes hlavní chod až po sýr se rozplývala radostí.

Předpokládal, že taková hra byla nezbytná vzhledem k tomu, že když se Emma viděla s Arthurem a Reginou Van Courtovými naposledy v jejich rodinné knihovně, chrllil na ni strýc varování a výhrůžky k jejich překotnému sňatku a teta ji děsila tím, co si o ní musel myslet hrabě z Denhamu, když se mu svěřila s tak bláznivým plánem. Jestli si strýček s tetou byli vědomi ironie osudu, když teď zjistili, že jejich toulavá neterž je provdaná za téhož hraběte, nedali to znát.

Rozplývali se a byli tak milí... Ale James se nenechal oklamat a věděl, že Emma také ne. Kdyby se vrátila do Londýna jen jako vdova po Stuartovi, a ne jako novomanželka hraběte z Denhamu, přijetí ze strany rodiny by tak vřelé nebylo.

Zdálo se, že setkání po dlouhé cestě nevěstu unavilo. James tak soudil podle nafialovělých kruhů pod safírovýma očima. Emma prožila dlouhý den plný událostí.

Přesto se zdálo, že neustoupí.

„Je to špatně,“ dupla si. „A ty to víš. Ale jestli chceš spát v posteli, dobře. Já si беру křesla.“ Přistoupila k posteli a strhla z ní hedvábný přehoz.

James ji pozoroval, jak k sobě přisouvá křesla a pokouší se z nich vytvořit jakousi postel.

„Ty blázníš, Emmo,“ řekl. „Jako dva dospělí lidé můžeme spát v jedné posteli, aniž bychom..., aniž by se to stalo, však víš.“

„Ha! Kde jsem tohle už slyšela?“ otočila se na něho Emma.

„Ty jsi přece začala,“ nemohl si pomoci James.

Byl spokojen, protože viděl, že se jí tvář zalila ruměncem.

„No, už se nemusíš obávat, že by se to stalo znovu,“ řekla a uložila se do malé a velmi nepohodlné postele, kterou si vyrobila. „Dnes v noci budu spát v bezpečné vzdálenosti od tebe.“

„Nemusíš se starat o blaho mé nesmrtelné duše. Opravdu si myslím, že je příliš pozdě, Emmo. Škoda už se stala. Nevidím rozdíl v tom, zda se budu pálit v ohni pekelném kvůli jednomu hříchu nebo kvůli tisíci.“

Od spojených křesel se však neozvala žádná odpověď, protože Emma si přetáhla přes hlavu hedvábný přehoz. Zřejmě neměla chuť vést rozhovor. James jen pokrčil rameny, vklouzl pod pokrývku a řekl: „No, předpokládám, že máš důvod nebavit se se mnou.“

Zase žádná odpověď. James si pobaveně složil ruce pod hlavu a díval se na nebesa postele v královské modři.

„Konec konců,“ pokračoval, „je pravda, že kdybychom... Jak jsi to říkala? Ach ano, *takto pokračovali...*, tím pravděpodobněji bychom byli přichyceni. Těhotenství by bylo přesvědčivým důkazem našeho hříchu.“

Zpod pokrývky se ozval krátký zvuk. James se díval na pokrývku a nebyl si jistý, na kterém konci je hlava. Zeptal se: „Co to bylo, lásko?“

Emma si strhla přehoz z obličeje. Blond kudrny jí udělaly kolem hlavy svatozář, čehož si nebyla vědoma. Obořila se na něho přísně: „To se nemůže stát.“

„Jsi si jistá?“ zeptal se a nadzvedl obočí.

„Zcela jistá,“ odpověděla.

„No,“ řekl James a neskutečně si rozhovor užíval. V jejím odmítání bylo něco velmi zábavného a tak vzdáleného falešnému zájmu, jež předstírala ctihodná slečna Fiona Bainová nebo Penelopa Van Courtová. „Na tvém sentimentu je něco ušlechtilého. Ale protože je tady možnost, že už je všechno rozhodnuto, musím tě upozornit, že spaní v křeslech pro něho není dobré.“

Emma se zamračila. „Pro koho?“

„Pro mého syna a dědice,“ odpověděl James. „Klidně už můžeš mít v sobě mé dítě, Emmo.“

Emmina tvář se temně zbarvila, ale její výraz – vyjadřující, jak o něm smýšlí – se nezměnil.

„Díky za starostlivost,“ odsekla. „Kdybych však byla schopna rodit děti, nemyslíš si, že bych už nějaké měla? Jsem přece vdova.“

James odpověděl s líčeným překvapením: „Ale se Stuartem jsi žila krátce.“ Něco v tónu jejího hlasu ho však varovalo, že v tomto terénu se musí pohybovat opatrně. Penelopa Van Courtová se tohoto tématu také dotkla, jak si vzpomněl. Když uviděla Ferguse, zasmála se. „No, tenhle

přece nemůže být tvůj, že, Emmo? Je příliš velký.“ Emma, která se ten večer hodně smála, třebaže nepřítis přesvědčivým smíchem, najednou zvažněla.

James si uvědomil, že o takových věcech Emma nechce žertovat, a dodal: „Vždyť jste spolu žili sotva půl roku. A já samozřejmě nejsem příliš informován o takových záležitostech, protože víš dobře, že jsem byl dlouho starým mládencem. Ale pokud vím, u některých žen může trvat i dvakrát tak dlouho nebo ještě déle, než otěhotní. Není to neobvyklé, Emmo.“

„Další důvod,“ odpověděla Emma bryskně, „abych zůstala v křeslech, daleko od tebe.“

James si uvědomil, že jeho snaha utěšit ji v záležitosti, o jejíž existenci se dozvěděl teprve teď, možná způsobila jen další bolest. Jak tak ležel ve tmě a naslouchal tichému syčení ohně v krbu, před nímž se choulila Emma, nemohl si pomoci a dovolil své mysli výlet do nebezpečných končin, do nichž ji během posledních dvanácti měsíců vůbec nepustil. Zamyslel se nad tím, jak Stuart s Emmou žili a co se odehrávalo v jejich ložnici.

Protože věděl příliš dobře, že Emma je aktivní milénka. Zdálo se mu, že má zdravou chuť hřešit.

Ale Stuart? James si ho nedokázal představit. Nedokázal si představit ty dva spolu – ne proto, že by nechtěl. Samozřejmě mu to nedělalo potěšení, ale nedokázal si představit Emmu se Stuartem, i když se moc snažil. Když teď znal Emmu intimně a Stuarta znal tak, jak ho znal, nedokázal si představit, že jejich soužití bylo spokojené a šťastné.

Nevinil však Emmu z toho, že ji jeho bratranec přitahoval. V žádném případě nemohla vědět, co ji v *tomhle* směru čeká. Vždyť právě dokončila školu a o manželství nevěděla vůbec nic, stejně jako všechny dívky jejího věku a postavení. Bylo na tetě a strýci, aby ji ochránili před

nevhodným sňatkem. A oni, navzdory Jamesově snaze, selhali.

To oni byli vinní současnou situací své neteře.

Situace však nebyla vůbec tak nešťastná, jak se Emma domnívala. Třebaže si myslela, že se nachází ve smutném stadiu života, neboť uzavřela formální manželství s mužem, který ji kdysi zradil, a uzavřela je jen proto, aby získala dědictví od vraha svého manžela, James věděl své. Ačkoli si toho vůbec nebyla vědoma, byla milována, a to velmi silně. V co nejbližší době jí James otevře své srdce, protože z jeho chování se o jeho lásce zřejmě nedozvěděla.

Ale raději ještě počká. Určitě jí nevyzná lásku teď, když objevil otevřenou ránu, kterou před ním až dosud skrývala. Potřebuje čas, aby se uzdravila, aby zvedla hlavu a viděla svět znovu jako bezpečné a příjemné místo k životu. Během minulého roku utrhla jen rány. Byl si jistý, že teď by nebyla přístupná jakýmkoli vyznáním lásky od něho ani od kohokoli jiného, dokud nenajde důvěru v sebe sama – skutečnou důvěru, a ne jen její masku, kterou předváděla své rodině a všem, kdo mohli mít důvod říci jí ta čtyři nejnenáviděnější slova ve vesmíru: *my jsme to říkali*.

Mohl si dovolit čekat. Tentokrát ano. Před rokem také čekal, a co se stalo? Láska jeho života se provdala za jiného.

Přesto to nebylo tak úplně špatné, protože o dvanáct měsíců později se provdala za něho. Teď si může dovolit čekání. Jeho trpělivost bude odměněna. Možná už za pár týdnů ode dneška nebude Emma tak odmítavá, prohlédne a pozná, že se změnil.

A pak vykvete něco mnohem silnějšího než přátelství, které dosud sdíleli. Zatím to bylo jen přátelství a vzájemná přitažlivost. Dobře věděl, že po něm touží, ačkoli se to snaží skrývat. Třebaže její rty tvrdily opak, tělo mu zjevilo pravdu. Bude trvat dlouho, než je poslechne?

Alespoň spí pár metrů od něho a není vzdálena přes celou zemi.

Jak noc pokračovala, dotíralo vědomí její blízkosti na Jamese stále silněji. Je zcela absurdní, že spí na spojených křeslech. Věděl, že by na nich měl spát on, ale alternativou bylo jen odejít do jiného pokoje, což by nikdy neudělal. Matka by chtěla slyšet důvod.

A proto kolem půlnoci nakonec vstal, odhodil pokrývku a tiše přistoupil ke křeslům před krbem.

Emma spala v nepohodlí tvrdě, asi usnula vyčerpáním. Hlavu měla zvrácenou v podivném úhlu, a kdyby tak zůstala až do rána, určitě by ji celý den bolelo za krkem.

James se s povzdechem sklonil a vzal ji i s hedvábným přehozem do náruče.

Okamžitě se probudila.

„Polož mě,“ nařídila ochraptělým hlasem.

„Položím tě,“ řekl James, „ale do postele, kam patříš.“

„Jamesi,“ začala.

Ale on ji jemně okřikl: „Tiše, jinak probudíš matku. Příběhne sem a kdo ví, kolik dalších lidí se k ní přidá. Zjistí o nás pravdu a nepochybně se budou cítit povinováni informovat o situaci soudce Reardona a ty nikdy neuvidíš svých deset tisíc liber ani krásnou školu, kterou za ně hodláš postavit.“

Jeho argumenty ji umlčely. „Jak víš o škole?“ zeptala se.

„Mluvila jsi o ní ze spaní.“

Zatvářila se udiveně. „To snad ne!“

„Ale ano,“ trval na svém. „Já jsem stále ochoten sdílet s tebou lože.“

Pátravě se na něho podívala. „Dobře,“ souhlasila nakonec. „Ale žádné líbání.“

To byla samozřejmě dokonalá pobídka, které James nemohl odolat. O vteřinu později už ji líbal tak, jak to uměl jen on – což vzhledem k jeho rozmanitým zkušenostem v

této oblasti bylo opravdu vášnivě. Emma odpověděla tak, jak očekával. Nejdřív ztuhla, pak se postupně uvolňovala, až mu nakonec ovinula paže kolem krku. Zdálo se, že celá roztává, a její ústa se otevírala proti jeho rtům. Pak už bylo snadné položit ji na postel, stáhnout z ní přehoz a zakrýt ji vlastním tělem.

Když na ni nalehl, zdálo se mu, jako by se trochu opanovala. Zamumlala něco proti jeho rtům. Ale pak James vsunul ruku pod župan a sevřel její kulatý prs. Cokoli měla Emma na srdci, to se rozplynulo ve slastném povzdechu. A když vsunul své svalnaté stehno mezi její nohy a přitlačil je ke středu jejího těla, vzdychla Emma znovu, protože při vzájemném kontaktu ji zalila příjemná vlna touhy.

Po tomhle se vzdala; z jejích chvějících se údů se vypařila veškerá chuť k odporu. Jako by James ovládal nějaké kouzlo, jež ji nutilo ve všem mu vyhovět. Už se nestarala o to, jestli zůstanou manželé nebo ne, protože se jí dotýkal na místě, odkud se jí do celého těla šířil slastný pocit.

James vnímal, že mu vzdává, a okamžitě toho využil. Možná to nebylo správné, neboť věděl, že teď má nad ní moc, ale necítil kvůli tomu vinu...Ne. Protože ji měl tam, kde ji toužil mít celý den. Nadzvedl okraj noční košile a vsunul ruku na místo, jehož se dosud dotýkal stehnem. Uslyšel jemné zvuky, které Emma začala vydávat, třebaže si v duchu říkala, jak je nemístné milovat se s jiným mužem pod střechou, pod níž kdysi přebýval její manžel. Ale pak si uvědomila, že James je teď jejím manželem. Kromě toho nezáleží na tom, kde zrovna jsou, když po ní James zatouží. Zdá se, že je vždy a všude schopen probudit v ní touhu po něm.

Než si uvědomila, co dělá, odvázal jí James pásek županu a náhle ta jeho část, která ji nejdřív tak poděsila svojí velikostí, se dotkla její nohy. S odvahou, již by u sebe

nečekal, uchopila jeho mužství a zavedla do svého těla. Zasténala stejně jako on, když ho předtím obemkla prsty.

A pak byli spojeni, jak jen mohou být lidé, kteří k sobě skutečně patří – třebaže jeden z nich to nechce připustit. Emma neměla tolik zkušeností jako James, takže nemohla vědět, jak vzácně se k sobě hodí.

Byla však připravena připustit, že si navzájem dokáží dát spoustu slasti. Po několika chvílích se jeho přičiněním opět dostala do stavu, který jí dovedl přivodit jen on.

Sotva James dosáhl vyvrcholení, zhroutil se na ni. Leželi a prudce oddechovali a skoro jeden druhého neviděli v ztemnělém pokoji, protože oheň v krbu dávno vyhasl. Přesto když z ní sklouzl, zahleděl se do jejích azurových očí a zeptal se s úsměvem: „Zůstaneš teď v posteli jako hodné děvče?“

Odpověděla jen tím, že se tváří přitulila k jeho rameni.

To však Jamesovi stačilo.

25. kapitola

„Ty modré ti sluší,“ prohlásila Regina Van Courtová.
„Tahle barva Emmě vždycky slušela, že, Peny?“

Penelopa Van Courtová pohlédla na kupu šatů, navršenou na pohovce, a jen stiskla rty. Emma stála na stoličce uprostřed místnosti a věděla, že pro její sestřenku je tato situace nelehká. Penelopa měla vždycky velký zájem o módu, a ačkoli jí rodiče nikdy nic neodmítli, nemohli jí poskytnout to, po čem toužila nejvíc.

Což byl samozřejmě manžel. Penelopě šlo hlavně o to, aby nemusela na plesy chodit v růžovobílých šatech, jež byly určeny pro neprovdané dívky. Když viděla o dva roky mladší Emmu, jak se obléká do večerní toalety v krásné tmavomodré barvě, neměla příliš dobrou náladu.

„Zajisté,“ houkla Penelopa, vstala ze židle a přešla k oknu. Raději se otočila zády ke smaragdově zeleným, zlatavým a fialkovým modelům.

Emma pozorovala sestřenici s ustaraným výrazem ve tváři. Jak sdělit Penelopě, která se tak hodně zajímala o šaty a klenoty, že tohle všechno je jen jako? Že její manželství je jen podvod, trik, pouhá přetvářka...?

A je? Z toho, co se dosud stalo, to vypadalo, že její a Jamesovo manželství je zcela normální – nebo přinejmenším takové, jaké Emma za normální považovala, protože to předchozí bylo úplně jiné.

Emma však předpokládala, že i kdyby Penelopě svěřila své tajemství, nemělo by to význam. Sestřenice se rozhodla být nešťastná a Emma jí nemohla pomoci. Sama nikdy neviděla pohromadě tolikerý šaty a střevíčky, tolik kloboučků, korzetů a spodniček, kolik nechala lady Denhamová přivést z krejčovského salonu hned druhý den po Emmině příjezdu. Zdálo se, že hrabě koupil celý obchod.

A možná ano. Když Emma vstoupila do místnosti, očekávala, že tam bude jen její teta a sestřenice, které pozvala na dopoledne Jamesova matka. Když viděla tu krásu, málem jí vypadly oči z důlků.

„No tak,“ řekl James. Položil jí dlaň na záda a něžně jí zabránil vycouvat ze dveří. „Ať se ti to líbí nebo ne, Emmo, jsi moje žena, a ačkoli ti velice sluší šaty, které jsi na sobě měla v třicátém druhém, nemohu ti dovolit, aby sis je znovu oblékla. Lidé by si mysleli, že jsem škrob.“

Emma věděla velmi dobře, jak jsou takové šaty drahé, a rychle odpověděla: „Kdybys peníze, které jsi vynaložil na ty šaty, dal chudým, nikdo by se neodvážil nazvat tě škrobem.“

„Řekněme, že se aspoň dnes dopoledne budeš chovat jako žena hraběte. Pak tě možná odměním šekem, který můžeš věnovat nějaké Společnosti pro zlepšení kvality života na Hebridských ostrovech nebo kterékoli jiné dobročinné organizaci.“ Po Emmině překvapeném pohledu dodal: „Víš moc dobře, že nejsem proti pomoci chudým, má drahá. Já jen razím heslo: Pomoz jim, aby si pomohli sami. Nedávej muži rybu, ale rybářský prut. Věřím, že to přísloví znáš.“

Pak ji políbil na čelo a ponechal péči madam Delangesové a své matky, protože se chystal doprovodit mladého Ferguse na první schůzku s lékařem Stoneletterem.

Když teď Emma o Jamesovi přemýšlela, podivovala se nad změnou jeho chování. Nebyla to pouhá její představa.

Opravdu se choval... jako milující manžel. Neměla pro to žádné jiné slovo.

Připadalo jí to absurdní. James Marbury ji přece nemiluje. Nikdy jí nedal najevo nic jiného než nesouhlas, a to po celou dobu, co se znali. To podivné rozpoložení, k němuž došlo, kdykoli se líbali... No, to vysvětlit neuměla. Ale určitě to není láska. Možná vášeň. Ta je ovšem lásce hodně vzdálená.

Přesto se jí stěží dala vysvětlit jeho laskavost vůči ní a k Fergusovi. Nemůže déle odmítat zvláštní skutečnost: James Marbury, o němž si kdysi myslela, že je to muž bez srdce a nejchladnější člověk, jakého kdy potkala, se za ten rok, co ho neviděla, úplně změnil.

Jak a proč se to stalo, nedokázala říci. Určitě k tomu nepřispěla ona. Nebyla mu k ničemu, spíš se mu stavěla na odpor od onoho rána, kdy vyhlédla z okna a uviděla ho před svým domkem. No, kromě chvil, které spolu strávili v posteli. Tam bylo velmi obtížné stavět se mu na odpor, jak objevila. Ať byl James v županu..., nebo bez něho...

„Páni!“ Lady Denhamová spráskla ruce a vytrhla Emmu z přemítání. „To je ono! Tyhle šaty si musíš obléci dnes večer k Cartwrightovým!“

Teta se přidala: „Jak jí podtrhují barvu očí!“ Obrátila se k madame Delangesové a řekla: „Budou do osmi upravené?“

„Samozřejmě,“ přikývla tělnatá Francouzka. „Agnes, Mary. *Allez, allez.*“

Dvě asistentky majitelky salonu pomáhaly Emmě ze šatů, vtom Penelopa u okna náhle vykřikla: „Vezou další, lady Denhamová.“

„Můj bože,“ vykřikla lady Denhamová. „Nevěděla jsem, že je James tak populární. Ani jsme nezveřejnili formální ohlášky, a už se sem hrnou svatební dary. Ani nevím, kam to všechno dáme.“

Emma, která k prvnímu sňatku dostala jen jeden svatební dar – porcelánový servis z Limoges, který James zničil –, pocítila píchnutí. Bude muset všechny ty dary vrátit, až se manželství anuluje? Předpokládala, že ano.

Přesto, kdykoli si vzpomněla na Jamesův včerejší překvapený pohled, když znovu narazili na horké téma – „Ty ještě stále chceš anulovat naše manželství?“ zeptal se jí –, se divila. Divila se, proč odpověděla, že ano. Protože to nechtěla. Teď už si tím byla jistá.

Jedině v případě, že by musela. Za prvé tady byla utajená pravda o Stuartovi. Kdyby James přišel na to, jak se všechno vyvinulo, určitě by nechtěl zůstat jejím manželem. Bylo to prostě příliš strašné. A kromě toho, hrabata potřebují dědice. A Emma nedoufala, že mu bude k užítku. Rození dědiců, o to jde především. Ano, James se snažil, aby se tím netrápila, ale nebylo to k ničemu. Věděla, že k anulování dojde. Jinak by to nebylo vůči Jamesovi spravedlivé.

„Počkat,“ řekla Penelopa, stále stojící u okna. „To není dárek. Je to..., nevím, co to je.“

„Pojď od toho okna, miláčku,“ zavolala Emmina teta. „Je tam průvan. Nechceš se snad nachladit a promeškat ples.“

„Emmo,“ zvolala Penelopa a nedbajíc matčiných slov vyklonila se z okna. „Vypadá to jako někdo tam od vás. Ty jsi vždycky kolem sebe měla podivné lidi. Tohle je nějaký rusovlasý obr! Má na sobě kilt a dlouhý černá plášť.“

Emma rychle vklouzla do starých šedivých šatů s otrhanými krajkovými manžetami a postavila se k oknu. „Cože?“

„Znáš ho? Právě vystoupil z kočáru. Je s ním stejně rusovlasá mladá žena a nějaký otrhaný kluk. Myslím, že brzy zazvoní.“

Opravdu se ozval zvonek a lady Denhamová vykřikla: „Bože! Emmo, to jsou tví přátelé? Můžeme je přijmout?“

„Určitě je nemůžete odmítnout,“ vykřikla Penelopa se známým nadšením. „Ještě nikdy jsem neviděla muže v sukni, který vypadá, že ji umí nosit. Strašně mě zajímá.“ Avšak sukně lorda MacCreigha nebyla tím pravým důvodem, proč se o něho Penelopa zajímala. Spíš ji zajímal fakt, že je vysoký a urostlý a váží nejméně devadesát kilo. Penelopa ve svých jedenadvaceti letech už věděla, že si nemůže dovolit promeškat žádné setkání s potenciálním manželem. „Jen ho přijměte, lady Denhamová. Může to být velice zajímavé.“

Emma si to nemyslela. Proč proboha přijel lord MacCreigh do Londýna? Zřejmě jen proto, aby jí způsobil trápení. A to Emma nepotřebovala.

Lady Denhamová musela vidět v Emmině tváři zděšení, protože jí položila dlaň na tvář a řekla: „Ach drahá, opravdu si myslím...“

Ale když Burroughs zaťukal na dveře a ohlásil barona MacCreigha a jeho sestru, ctihodnou slečnu Fionu Bainovou, Penelopa okamžitě otevřela a informovala ho, že všichni velmi rádi Bainovy uvidí. Požádala majordoma, aby je uvedl do salonu s vysvětlením, že dámy přijdou, jakmile se Emma upraví.

A bylo rozhodnuto. Emma už nemohla setkání odmítnout, protože Penelopa prozradila, že je doma.

Bylo podivné vidět zde staré známé – nebo by je měla nazývat přáteli? – z Faires. Emmu udivilo, že v koutě spatřila nervózního Johna McAddamse, svého nejlepšího žáka, jak v rukou muchlá čepici. Ve Faires snila o tom, že by John jednou mohl studovat střední školu.

Vysvětlení toho, jak se tito lidé dostali pod střechu hraběte Denhama, bylo podáno hned, co si všichni vyměnili poněkud rozpačité pozdravy.

„Rozkaz lorda Denhama,“ řekl John plaše. „Poslal zprávu, že se mám dostavit do Oxfordu k pohovorům, a zaplatil mi cestu.“

Emma měla stěží čas zachytit tuto neuvěřitelnou informaci, protože Fiona dodala svým sametovým hlasem: „A my jsme samozřejmě nemohli nechat chlapce cestovat samotného, tak jsme se rozhodli, že pojedeme s ním. Už dlouho jsme nebyli v Londýně.“ Modré dívčiny oči tékaly po hezkých papírových tapetách a těžkých sametových závěsech. Emma neměla nejmenší pochybnosti o tom, že tohle je největší pokoj, v němž kdy ctěná slečna Fiona Bainová stála, ačkoli by to nikdy nepřiznala – stejně jako by nepřiznala skutečný důvod své návštěvy. Emma věděla, že je to James a jenom James, kdo přivábil Fionu do Londýna, stejně jako Emma přivábila lorda MacCreigha.

Ach, jaký tvořili politováníhodný pár! Emma by ráda věděla, kolik baron zaplatil za cestu. Nepochybně hodně z rodinného dědictví. A to vše jen v naději, že najdou její manželství v troskách, aby mohli mít užitek z následků.

Ale ani jeden z nich by něco takového nepřiznal. „Přijeli jsme nakupovat,“ oznámila Fiona.

Emma tomu věřila asi tolik, jako kdyby jí řekla, že na Měsíci žijí lidé. Ale necítila k dívce nic nesouhlasného. Myslela jenom na Johna McAddamse a na to, že se najednou objevil na Park Lane. Zařídil to James. James zařídil všechno. A ona si nemohla vzpomenout, že by se mu o chlapci zmínila byť jediným slovem. Jak to mohl vědět?

Důležitější však bylo, proč to udělal. Emma cítila zvláštní přívál citu k manželovi, k muži, o němž si dřív myslela, že má místo srdce kámen. Ještě nikdy nezažila, že by se někdo změnil tak jako James Marbury.

Ale částečně se stále divila, jak je to možné – jak je to vůbec možné –, že to udělal kvůli ní.

Tok jejích myšlenek přerušila Fiona: „A samozřejmě jsme se také přijeli podívat, jak sluší lady Denhamové manželství.“

Emma, vytržená z přemítání, roztržitě odpověděla: „Nejsem provdaná ani týden, takže stěží mohu svůj stav posoudit.“

„Já vám mohu sdělit,“ vložila se do hovoru lady Denhamová se svým obvyklým nadšením, „že naši novomanželé jsou si stále v patách. Ještě nikdy jsem neviděla dva takhle zamilované. Lorde MacCreighu, mohu vám nabídnout sklenku sherry?“

Geoffrey Bain, který pravděpodobně sherry nikdy neochutnal, vypadal stejně strnule jako Emma, ale ze zcela jiných důvodů. Prý nikdy neviděla dva tak zamilované! Zajisté lady Denhamová vidí jen to, co chce vidět... Anebo se pokouší vytvořit atmosféru, v níž by se hosté cítili nenucené. Bylo to pochopitelné, protože lord MacCreigh a jeho sestra – o Johnu McAddamsovi nemluvě – vypadali dost zmateně.

James? Zamilovaný do ní? To určitě ne. *Samozřejmě že ne.*

Ale jak jinak si má vysvětlit přítomnost Ferguse? A teď i Johna? A navíc Jamesův přístup k ní a k anulování manželství!

„Ty máš ještě stále v úmyslu naše manželství anulovat?“

To bylo jediné, co si Emma během konverzace s hosty uvědomovala. V hlavě se jí všechno mátlo. Ale Penelopa byla převelice ochotná jí pomoci. Její zájem o Geoffreya Baina jen vzrostl, když si ho prohlédla bedlivěji a shledala, jak Emma tušila, že je ve srovnání s nápadníky s úzkými ramínky a nosovým hlasem, kteří se jí většinou dvořili, mimořádně zajímavý. Prohlédla si zdobený kilt, jež měl lord MacCreigh na sobě, a kladla mu spoustu otázek. Vyvedla tak barona z ponuré nálady, do níž upadl, když

slyšel od lady Denhemové, že Emmino manželství s jejím synem není nešťastné.

Emma ho částečně chápala. Deset tisíc liber je deset tisíc liber.

Její manžel, což Emmu ani zvlášť nepřekvapilo, nebyl náhlým příjezdem Bainových vůbec nadšen. Když se vrátil z města a zjistil, jací hosté sedí v salonu, zamračil se. S Johnem McAddamsem se přivítal srdečně, nedokázal však být vřelý k ctěné slečně Bainové, jež se ze všech sil snažila upoutat jeho pozornost – až se za ni Emma styděla.

Bratra slečny Bainové pozdravil James mdle. Sotva se ocitl s Emmou o samotě, zeptal se jí: „Co tady dělají? Snad jsi je nepozvala?“

Emma, otřesena takovým podezřením, ho rychle ujistila, že Bainovy nikdy nepozvala a ani neočekávala, že by je on pozval pod svou střechu – kromě mladého McAddamse. To však Jamese moc neuklidnilo. A její neobratné pokusy poděkovat mu za Johna McAddamse, za jeho nečekanou velkorysost – těžko hledala slova, jak vyjádřit upřímnou vděčnost – smetl James stranou. Jeho hněv ještě vzrostl, když Penelopa, velmi zaujatá mužným baronem, který na rozdíl od jiných mladých mužů, jež znala, necitoval Byrona, položila nevinný dotaz: „A co budete dělat vy a slečna Bainová dnes večer, můj pane? Neříkejte, že už máte nějaký program, protože my všichni jdeme na ples konaný na počest našich novomanželů – a já myslím, že by bylo hezké, kdybyste šli s námi.“

Jak Regina Van Courtová, tak i lady Denhamová byly jejím návrhem zděšeny, ale nemohly dělat nic, jen poslat Cartwrightovým omluvu s ohlášením, že jejich společnost se navýší o dva členy. James byl však tak rozvzteklý, že odešel z pokoje. Emma, již se nelíbil náhlý úsměšek na baronově tváři, chtěla svého muže následovat a zabránit tomu, aby něco rozbil, ale záměr jí překazil Fergus

MacPherson, který vběhl do pokoje s novými brýlemi, na něj byl velice hrdý. Doktor Stoneletter mu sice nedával velké naděje, že se mu zrak zlepší, ale prý je možné udržet aspoň současný stav, pokud bude hoch provádět pravidelná oční cvičení a začne nosit brýle.

Byla to dobrá zpráva, po níž následovala malá oslava u čaje se sněhovým dortem – ukázalo se, že Fergus se velmi spřátelil s kuchařkou lorda Denhama. Uprostřed oslavy se vrátil James a vypadal už lépe, ale Emma si nemohla pomoci a každou chvíli k němu vrhla nervózní pohled. V duchu se ptala, nemá-li v kapse pistoli. Vždyť už jednou vyzval lorda MacCreigha na souboj. Proč by to nemohl udělat znovu?

Naštěstí návštěva proběhla bez krveprolití a nakonec lord MacCreigh a jeho sestra prohlásili, že se musejí vrátit do hotelu, aby se připravili na ples. John McAddams odmítl pozvání ke Cartwrightovým, poněvadž objevil pánovu knihovnu a připadala mu zajímavější než přehlídka londýnských dívek na vdávání.

A jestli choval lord MacCreigh naděje na to, že při loučení podrží Emminu ruku ve své o něco déle nebo jí předá milostné psaníčko, byly záhy zničeny, protože James stál vedle své ženy a držel ji majetnický kolem pasu. Kdyby Emma nebyla tak vyděšená z posledních událostí, asi by zažertovala na téma žárlivosti.

Neměla však chuť žertovat. Musela se vyrovnat s mnoha novými pocity. Nejvíce ze všeho potřebovala procházku – krátkou a rychlou procházku po břehu moře, jako kdysi ve Faires, když si chtěla urovnat myšlenky.

Ale není ve Faires a v Londýně není mořské pobřeží. A ženy hrabat nemohou chodit samy po městě.

Takže zůstala doma a našla si osamělé okno uprostřed podesty zadního schodiště. Tam se zastavila a začala rozebírat, co cítí.

Uplynulo mnoho času od chvíle, kdy tady stála a dívala se na Park Lane, na ulici, kde vyrostla. Nijak se nezměnila. Z nákladných kočárů vystupovali elegantně oblečení a krásní lidé, koně zapražení do kočárů byli dobře živení – a pravděpodobně o ně bylo postaráno mnohem lépe než o většinu dětí z Faires. V jednu chvíli ji ta myšlenka naplnila zoufalstvím. Zamyslela se nad tím, proč se vlastně lidé ve Faires nepokusí něco podniknout, aby zlepšili svůj život. Neznalost a nevzdělanost byly asi hlavními příčinami jejich problémů. Důkazem byla skutečnost, že spousta jich odmítala posílat děti do její školy, protože tam chodili hoši i dívky společně. A co jejich přesvědčení, že bible je jediná kniha, která stojí za to, a když chodí každou neděli do kostela, kde jim čte kázání duchovní, proč by se měli učit číst? A to už ani nebere v úvahu jejich přesvědčení, že whisky je lék na všechno. Dobrý bože! Emma znala těhotné ženy, které byly na alkoholu závislejší než jejich muži!

Zasadila se ona vůbec o nějakou změnu v životech lidí, které se Stuartem chtěli zachraňovat? Jistě, John McAddams byl teď na lepším místě – ale to se stalo jen díky Jamesovi. A Fergus? To bylo totéž.

Ne, jediné, co se změnilo poté, co Emma se Stuartem přijeli do Faires, bylo, že Stuart zemřel. Je to smutné, ale musela si to přiznat. Jako misionářka se Emma neosvědčila.

A i kdyby vzala těch deset tisíc liber a postavila za ně ve Faires školu, a třeba i nemocnici, změnilo by se něco k lepšímu? Změnili by vesničané způsob života? Nemyslela si to. Starší určitě ne. Mladší..., no, mladší možná nějakou naději mají.

Jeden z těch mladých, o nichž teď uvažovala, se právě objevil, a jako by četl její myšlenky, se zeptal: „Paní Chestertonová, co tady děláte?“

Emma se otočila a uviděla Ferguse s velkými brýlemi na očích. Hleděl na ni tázavě.

„Jen tak přemýšlím.“

„O lordu Denhamovi?“ zeptal se hoch.

Emma si nemohla pomoci a zasmála se, avšak trochu nervózně. Protože Fergus nebyl daleko od pravdy. Bylo zvláštní, že se o Jamesovi zmínil.

„Ne, nezabývám se lordem Denhamem. Proč?“ Doufala, že to znělo lhostejně. „Měla bych o něm dumat?“

„No, jsem si jistý, že on v to doufá,“ odpověděl hoch konverzačním tónem. „Po všem tom dvoření.“

„Dvoření?“ Emma se na něho podívala s udiveným úsměvem. „O čem to mluvíš?“

„Řekl jsem mu, že jestli vás chce získat, musí se vám dvořit.“ Fergus si dlouze prohlédl schůdek, na němž stál – nepochybně to bylo už velmi dávno, kdy takhle dobře viděl –, seskočil z něho a dodal: „Jestli to chce mít jisté.“

„Ty ses o mně bavil s lordem Denhamem?“ zeptala se Emma pomalu.

„No ano,“ odpověděl Fergus s pokrčením ramen. „Řekl jsem mu: Jestli to chcete mít jisté, musíte se jí dvořit.“

Emmu zalil podivný pocit. Zeptala se ochraptělým hlasem: „A souhlasil? Chce to mít jisté?“

Fergus převrátil oči v sloup. „Paní Chestertonová, myslím, že vy byste měla nosit brýle. Půjčil bych vám svoje, ale doktor Stoneletter mi řekl, že je můžu sundat jediné před spaním.“

Emma, zmatená jeho informací, jen stála a beze slova na něho hleděla.

„Myslím, že udělal kus práce,“ prohlásil Fergus. „Jako že sem přivezl Johna, mně zajistil brýle a to všechno kolem.“ Další skok ze schodu. „Vím, že jste milovala pana Chestertona.“ Hop. „Ale on nás vždycky káral za to, že jsme hráli fotbal blízko kostela.“ Hop. „Myslím, že vás nikdy neměl opravdu rád. Ne jako jeho lordstvo.“ Poslední skok a Fergus, který se zdál pojednou velmi drobný, a

přesto podivně autoritativní, dodal: „Ještě nikdy jsem neviděl tak zamilovaného chlapa. Tak to říká moje máma. A ta by to měla vědět. Měla už tři manžely. No, zajdu si za kuchařkou pro zákusek. Nashle.“

A byl pryč.

Co mohla Emma dělat jiného po této prapodivné výměně názorů, než si sednout a půl hodiny plakat?

26. kapitola

Není to pravda. Nemůže to být pravda. Že by ji James Marbury miloval? Ne, to není možné. Fergus tomu nerozumí.

A přece. Co James udělal pro Ferguse? A pro Johna? A nechal ve Faires svého komorníka, aby vedl školu a staral se o Unu, a ach! Začervenala se, když na to pomyslela – dokonce spal s tou prokletou krávou!

Prošel kvůli ní očistcem a ona se nikdy neptala proč... Nikdy se nad tím řádně nezamýšlela. Jen prostě všechno přijímala, jako by to byla jeho povinnost. Konec konců, byl k ní před rokem zlý. Dlužil jí to.

Ale proč? Co špatného jí vlastně udělal? Šel za její rodinou, když se dozvěděl, že chce udělat něco, co se nakonec ukázalo jako špatně promyšlený životní krok. Stuart ve Faires *zemřel*.

James měl právo jít za strýcem, to už teď věděla. Bylo správné, že chtěl jejímu sňatku se Stuartem zabránit. Kdyby zůstali v Londýně – kdyby počkali –, možná by Stuart ještě žil.

A ona by se zajisté nenacházela v takové pozici, v jaké je nyní – nebyla by dědičkou manželova vraha.

Že by to James dělal z lásky k ní? Ne. James jí nikdy nedal najevo, že by k ní choval silnější cit než pobavenou

toleranci. Nikdy od něho neslyšela žádné vyznání lásky. Spíš naopak. Neustále se s ní hádal, často ji kritizoval.

Až na postel. Ta myšlenka se jí najednou vkradla do povědomí a zněla tam jako klinkání zvonku. Až na postel. Až na postel.

Proto se jí málem zastavil dech, kdykoli ji James políbil? Nemohla řádně dýchat ani jasně uvažovat. Proto se její srdce splašilo a rozbušilo, kdykoli se k ní přiblížil? Celou tu dobu se pokoušel vyjádřit jí lásku fyzicky, když ji z jakéhosi důvodu nemohl vyjádřit verbálně?

Nebo byl tak zkušený a dobrý milovník, že byl schopen probudit v ní cit, jež sám necítil? Věděla, že nebyla příliš zkušená – Jamesovy minulé milenky byly v umění lásky určitě mnohem zkušenější než ona –, ale i relativně nevinná dívka jako ona by měla poznat rozdíl mezi opravdovou láskou a... předstíranou.

V posteli si však nikdy nevšimla něčeho předstíraného.

Je opravdu tak natvrdlá, jak ji často obviňovala teta Regina – že jí nakonec muselo otevřít oči malé dítě?

Smutná odpověď zněla „ano“. Ach ano. Byla tak hloupá.

Ale co bude dělat? Teď se zdálo, že dokáže cítit jen silný údiv ne nad tím, co jí odhalil Fergus, ale nad svojí vlastní reakcí na to. To bylo všechno. Jen údiv. James Marbury, devátý hrabě z Denhamu, ji miluje – a miloval ji možná už dávno. Jak jinak se dá vysvětlit jeho láskyplné jednání?

Ale proč něco neřekl?

Možná proto, že si myslel, že ho nenávidí.

A přesto byl schopen dát jí najevo, jak velmi ho přitahuje. Jak jinak si má vysvětlit, proč je najednou tak slabá, když se jí dotkne? Vzrušoval ji jako žádný jiný muž, kterého kdy znala, přestože neměla ráda jeho přístup k životu. Věděl to. Musel vědět, jak ji vzrušuje.

Tak proč něco neřekl?

Ach! Bylo to rozčilující! Rozčilující a absurdní. Nedokázala na to déle myslet. Fergus snad ani neví, co jí řekl.

Až na to, že podle její zkušenosti Fergus věděl přesně, o čem mluví. Byl jeden z mála, o nichž tohle mohla říci. Snad ještě... o Jamesovi.

Ty stále ještě pomýšlíš na anulování našeho sňatku? Ta slova jí proběhla hlavou. Proto se jí ptal? Ne proto, co udělali, ale proto, co k ní cítil?

Později seděla u toaletního stolku a dumala nad tím, zatímco jí komorná česala vlasy. Vtom se otevřely dveře a vešel James. Na sobě měl večerní žaket, černý jako noc. Vlasy měl ještě vlhké z koupele. Byl úchvatný.

A v té chvíli věděla, že už to nemůže odmítat.

Miluje ho.

Popichoval ji a kritizoval, trápil a sváděl, někdy ji i rozčilil. Ale vždycky tady byl pro ni. Vždycky – kromě toho dne, kdy mu řekla, že se provdá za jiného – udělal všechno, aby ji viděl šťastnou.

„Jen chvíličku, můj pane.“ Pamela, hraběnkina komorná, vsunula do Emmina účesu poslední sponky. Pak se spokojeně usmála na Emmin odraz ve velkém zdobeném zrcadle a řekla: „Vypadáte jako obrázek.“ Ale najednou jí úsměv zmizel ze rtů. „Vy jste tak zbledla! Je vám zima?“

Pamelin postřeh byl trefný, protože madame Delangesová si dala velmi záležet na velkém dekoltu tmavomodrých šatů. Emmina ramena a záda byla vystavena na odív, ale přiměřeně, aby šaty nebyly příliš odvážné, přitom však zajímavé.

Nebyl to však chlad, co způsobilo Emminu bledost. Pohlédla na manžela a náhle si uvědomila, jak bezmezně je do něho zamilovaná.

„Počkejte, podívám se, jestli nenajdu nějaký hezký šál, aby vám nebylo zima,“ řekla Pamela a popleskala Emmu

po nahém rameni. Pak se sklonila a zašeptala jí do ucha: „A na tváře můžeme použít trochu růže.“

Bohužel James slyšel každé Pamelino slovo. „To si nemyslím,“ pronesl nonšalantně, jako by odmítal doutník. „Moje žena se nemusí přikrášlovat.“

Pamela spiklenecky mrkla na Emmu a s úklonou řekla: „Jak si přejete, můj lorde,“ a se zachichotáním vyběhla z pokoje.

Jak si Emma přála, aby se mohla připojit k jejímu chichotání! Ale byla vážná, nejvážnější v životě.

„Doufám, že tohle dodá barvu tvým tvářím,“ pokračoval James stejně klidným a lhostejným tónem a přistoupil k toaletnímu stolku. Vzápětí položil Emmě do klína protáhlou krabičku z černého sametu.

Emma však byla příliš zaměstnána svými myšlenkami, než aby si všimla klenotnice v klíně. Zkoumavě se podívala na Jamese a hledala v jeho tváři důkaz o tom, co jí řekl Fergus.

Ale její zvědavý pohled neodhalil nic než pozvednuté obočí. „Opravdu ti není zima, Emmo?“ zeptal se James. „Vypadáš jako přešlá mrazem.“

Co má udělat? Co říci? Nemohla se přece zeptat: „Jamesi, je pravda, že mě miluješ?“

A jak by se cítila, kdyby jí odpověděl smíchem, anebo hůř, kdyby to popřel?

Pohlédla na sebe do zrcadla a pak sklopila zrak ke krabičce. „Ne,“ odpověděla. „Jsem v pořádku.“

Odklopila víčko.

Na černém podkladu zajiskřily tucty safírů, modré jako její šaty – a jako její oči. Náhrdelník s náušnicemi ze stejných safírů byl tím nejkrásnějším klenotem, jaký kdy viděla.

„A než mě začneš plísnit,“ řekl James, uchopil náhrdelník a přiložil jí ho k bílému hrdlu, „kvůli penězům, které jsem

raději mohl věnovat nějaké misii v zemi nikoho, dovol, abych tě ujistil, že tyto kameny jsou v naší rodině mnohem déle, než jsme my dva na světě. Nemám s jejich koupí nic společného. Ale musím říci," dodal, když se podíval na Emmin odraz ve velkém zrcadle, „že jsem osobně rád, že je můj předek zakoupil.“

Emma si pomyslela, že by nemohl mluvit tak hezky, kdyby necítil totéž co ona. To, co jí řekl Fergus, je asi pravda. James si byl plně vědom svých citů mnohem déle než ona, a proto měl větší praxi ve skrývání pravdy.

Při jeho komplimentu se jí nahrnula krev do tváří. Sklopila oči a pohládila hladké kameny. „Děkuji ti, Jamesi,“ bylo všechno, co ze sebe dokázala vypravit.

„Vypadáš nádherně,“ ujistil ji manžel. A pak sáhl po jejím novém plášti lemovaném hermelínem a pokračoval: „Stejně jako ty netoužím navštívit tu nudnou společenskou událost, ale protože nemohu předstírat nemoc, nevím, jak se z toho vykroutit. Ani ty už nejsi tak bleďá jako před chvílí. Jen se tam ukážeme a při nejbližší příležitosti půjdeme domů.“

Emma vstala a dovolila mu, aby jí přehodil plášť lemovaný kožešinou přes ramena. Přitom se jí dotkl konečky prstů nahých ramenou. Ptala se sama sebe: je to tak? Je to láska? Protože prožívala něco, co jí bylo neznámé. To, co cítila ke Stuartovi, nebylo nikdy takové, nebyla to sladká bodající bolest. Bývaly doby, kdy se i vyhýbala Stuartovým polibkům, když po nich sem tam zatoužil. Teď si byla jistá, že by třeba kráčela bosa po žhavých uhlících, jen aby ucítila Jamesovy rty na svých.

„Nádhera!“ vykřikla Jamesova matka, když jí James s Emmou scházeli po schodech vstříc. „Moje drahá, jsi úchvatně krásná novomanželka. Jamesi, v celém Londýně sis nemohl najít hezčí dívku.“

„Ne,“ odpověděl James obvyklým suchým tónem. „Musel jsem jet až na Hebridy, abych ji našel.“

Lady Denhamová ho odměnila salvou smíchu, protože byla v náladě, kdy se dokázala smát všemu a všem. Smála se, když ji sloužící, který jí pomáhal nastoupit do kočáru a zvrtil si u toho nohu, málem povalil do kaluže. Smála se, když jí komorná u Cartwrightových přišlápla lem sukně při tom, jak jí pomáhala odejmout závoj. Smála se na Emmu, která byla tak červená, že nemusela stát na dámské toaletě a štípat se do tváří, aby je měla jako její sestřenice Penelopa a ctěná slečna Fiona Bainová, jež dorazily ve stejnou dobu. Vdova Denhamová se smála na syna, když se kolem něho v tanečním sále Cartwrightových vyrojily dámy a jemu nestačily paže, aby všem nabídl doprovod.

Naštěstí byla ctěná slečna Bainová, oděná do jednoduchých bílých šatů, už několik sezon nemoderních, ale s ohnivými vlasy a krásnou postavou téměř okamžitě vyzvána k tanci, a to významným vévodou z Rutherfordu. Fiona neměla vůbec tušení o urozenosti svého partnera. Ačkoli ji zklamalo, že ji tak rychle oddělili od Jamese, žasla nad tím, že tančí pod tak vysokým stropem se zářícími lustry, z něhož nekape dešťová voda. Dům Cartwrightových byl opravdu kontrastem zámku MacCreighů.

A Penelopa Van Courtová? Jen co se objevila v tanečním sále, vrhl se na ni Geoffrey Bain, který, ačkoli sledoval žárlivým pohledem Emmu, nebyl tak hloupý, aby ztrácel čas se ženou, jež dala svou ruku a bohatství jinému.

Emma sledovala páry vířící před ní a zdálo se, že je ani nevnímá. V mysli měla stále ještě jakousi mlhu z toho, co všechno vyslechla a uvědomila si během několika posledních hodin. Cítila, jak jí lidé tisknou ruce, slyšela gratulace a zasněně se usmívala na každého, kdo jí přál štěstí. Ale nedokázala se soustředit na nic jiného než na

muže vedle sebe, jemuž lidé také blahopřáli. Stále se ptala sama sebe, co si o tom všem James myslí. Pokud to, co jí řekl Fergus, byla pravda, pak musel poslouchat slova gratulací s hořkostí, protože určitě měl na paměti blížící se anulování sňatku.

A ještě hůř, jestliže ji nemiloval, jak směšná se mu musela zdát všechna srdečná blahopřání?

Přestože se Emma příliš nebavila a nemyslela si, že James je tak spokojený, jak předstírá, nebylo pochyb, že Jamesova matka je ve svém živlu. Emma ji ještě nikdy neviděla s tak jasnými očima a širokým úsměvem. „Nemůže být šťastnější,“ byla fráze, kterou Emma několikrát slyšela od lady Denhamové, již popisovala situaci svého syna. Nemůže být šťastnější, ptala se Emma sama sebe, protože se oženil se ženou, kterou miluje? Anebo nemůže být šťastnější proto, že to je to, co si přeje, aby si matka myslela? Protože James velmi dobře hrál šťastného novomanžela, stále držel Emmu kolem pasu a usmíval se mnohem víc, než kdy viděla.

Jediná chvíle, kdy se jeho úsměv ztratil, nastala při odpovědi na něčí otázku, jak se šťastný pár stal šťastným párem, a matka vykřikla: „To je ta nejpodivnější věc! Nemohl mě překvapit víc. Odjel do Skotska, aby přivezl Stuarta, a místo toho se vrátil s nevěstou. Řekla bych, že to byla smutná povinnost s velmi šťastným koncem.“ Pak se náhle obrátila k Jamesovi a Emmě a zeptala se: „Moji milí, kdy máme očekávat Stuarta? Dohlédne na to Roberts?“

Emma cítila, jako by se jí něco vzpříčilo v hrdle. Nebyla schopna promluvit a jen hleděla na Jamesovu matku a cítila, jak bledne.

„Matko,“ zaslechla Jamese, „teď ne.“

Vdova Denhamová si však ve své bujně náladě neuvědomila, že vynesla na světlo záležitost, která může znamenat tření mezi jejím synem a nově získanou snachou.

„Přikázala jsem, ať si pohřební ústav pospíší s vyrytím jména. Bude malé, ale významné.“

Emmě se náhle zdálo, že se podlaha tanečního sálu zahoupala jako paluba lodi. Pohlédla dolů a podivila se, jak se všem podařilo neupadnout, protože sama cítila, že se jí to stane.

„Matko,“ opakoval James a teď už netlumil hlas, „to stačí.“

Lady Denhamová, která neměla v těle jedinou zlou kůstku a vůbec si neuvědomovala, že to, co říká, by mohlo někomu působit bolest, pohlédla ze syna na snachu a už bez úsměvu řekla: „Ach, je mi líto. Myslím, že něco takového by se nemělo projednávat v tanečním sále. Jen se mi zdá špatné, že Stuart je tak daleko. Víím, jak by byl šťastný, kdyby věděl, že vy dva – jeho největší oblíbenci – jste konečně našli jeden u druhého štěstí. Určitě by chtěl být blíž, nemyslíte?“

Pokud chtěla vdova Denhamová Emmu svými slovy ukonejšit, velice se zmýlila, protože Emmě se náhle zdálo, že se rozhoupal celý sál, a nemohla popadnout dech. V očích se jí objevily slzy, přestože se je snažila skrýt.

James si jich ovšem všiml. Stěží si mohl nevšimnout. Vlna hostů, kteří jim blahopřáli, se rozptýlila po sále – buď tančili nebo se tlačili u míst s občerstvením. James se podíval na Emminu tvář, z níž opět vyprchala veškerá barva, a uviděl uslzené modré oči.

„Emmo,“ řekl a přitáhl si ji těsněji k sobě...

Nechápal ji. A jak by mohl? Věděla, co si asi myslí. Že pláče proto, že Stuart..., že stále ještě miluje Stuarta a že jakákoli zmínka o něm a jeho hrobu jí přináší takový smutek, že si nemůže pomoci a rozpláče se.

Kdyby jen znal pravdu! Pravdu, kterou se mu nikdy neodvážila zjevit...

„Musím...“ šeptla Emma, silou vůle se vzpamatovala a doufala, že slzy jí za chvíli nepotečou po tváři, „musím na dámskou toaletu. Rozvázal se mi střevíček.“

A pak mu vyklouzla. Podařilo se jí to jen proto, že právě v té chvíli se k němu přihnal jeden z hostů, jeho obchodní společník, a velmi vehementně potřásl Jamesovi rukou. Prosmýkla se kolem Jamesovy matky a vběhla do chodby, kde byly na měkkých kobercích jen palmy v květináčích. Konečně sama!

Klesla na nejbližší lavičku, zakryla si oči dlaněmi a přála si, aby se podlaha přestala houpat. Když ruce spustila, zjistila, že je zase doma..., ve Faires, kde sice byla nejnešťastnější ze všech, ale aspoň se nemusela svěřovat milovanému muži s tím, co teď bude muset vysvětlit Jamesovi.

27. kapitola

Právě v té chvíli uslyšela křik, a když vzhledla, uviděla tmavovlasou dívku v krásných sametových šatech, jak běží kolem ní k toaletě. A s úžasem sledovala barona MacCreigha. Hnal se za dívkou.

Jakmile Emmu spatřil, hned se zastavil. Emma viděla poprvé u Geoffreyho Baina zmatený výraz.

„To byla Clara,“ zachroptěl přiškrceným hlasem.

Emma překvapením zapomněla na svoje trápení a ohlédl se. Ale tmavovlasá dívka už zmizela na dámské toaletě.

„Můj pane,“ vyslovila Emma pomalu. Podlaha se už naštěstí nepohybovala a Emma necítila nevolnost a neměla dojem, že je na palubě lodi zmítané bouří.

Místo toho ji ovládl jiný zvláštní pocit.

„Neříkejte, že to nebyla ona,“ vykřikl lord MacCreigh, „protože já vím, že byla! Její vlasy bych poznal všude.“

„Poznal jste její vlasy,“ přikývla Emma, „ale viděl jste její tvář?“

„Nemusel jsem,“ ujistil ji lord MacCreigh. „Je to Clara, poznám ji podle chůze, postavy, vlasů. Běžte za ní, Emmo, přiveďte mi ji. Měla vás ráda, vyslechne vás. Řekněte jí, že se mě nemusí bát. Povězte jí, že se jen potřebuji přesvědčit, že je živá a v bezpečí.“

Ale ztrápená Emma zůstala sedět na místě. „Můj pane,“ zopakovala tichým hlasem, „to nebyla Clara.“

„Nepochybně byla,“ rozkřikl se lord MacCreigh. „Proč by jinak přede mnou utíkala?“

Emma už měla na jazyku, že je pochopitelné, že dívka prchá, když ji pronásleduje rezavý obr a volá na ni cizím jménem. Emma totiž věděla to, co nevěděl nikdo jiný – že Claru už nikdo neuvidí.

„Jen ztrácíme čas, Emmo,“ naléhal baron a přistoupil těsně k lavičce. „Byla to ona! Vždycky jsem věděl, že ona a ten mizera Stevens utekli do Londýna. V tak velkém městě může každý zmizet beze stopy. Běžte a zeptejte se jí, proč se mnou nechce mluvit. Poví vám to – svěřovala se vám se vším.“

Emma se ani nepohnula a dál nehnuté seděla na polstrované lavici. „Lorde MacCreighu,“ řekla unaveně, „opravdu si nemyslím...“

„Byla to ona!“ Baron začal přecházet dlouhými kroky sem a tam a nespouštěl oči ze dveří dámské toalety. „Emmo, proč o tom pochybujete? Byla to ona, přísahám.“

„Ne,“ namítla Emma. Nemohla snést smutek v jeho hlase. „Je mi líto, můj pane, ale nebyla to ona.“

Lord MacCreigh vydal naříkavý zvuk a otočil se. Vypadalo to, že zamíří zpět do tanečního sálu, odkud právě vyběhl. „Dobře,“ řekl. „Nechcete-li ji přivést, požádám Fionu, aby to udělala. Jen prosím zůstaňte zde a dohlédněte, aby neutekla, než se vrátím...“

„Lorde MacCreighu,“ oslovila Baina Emma. Pak se hluboce nadechla a dodala: „Geoffrey.“

To ho zastavilo. Otočil se a podíval se na ni. Jeho výraz svědčil o tom, jak velmi ho udivilo, že ho Emma poprvé v životě oslovila křestním jménem. „Emmo?“

Emma poklepala na prázdné místo na lavičce vedle sebe.

„Posad'te se,“ vyzvala ho. „Musím vám něco říci. Je to záležitost, o níž jsem si s vámi měla pohovořit už dávno, ale... dala jsem slovo, že ji utajím. Ale myslím, že bude lépe, když budete znát pravdu.“

Baron, jehož tvář byla pod pihami úplně bílá, usedl na lavičku vedle Emmy.

„Děsíte mě, Emmo,“ začal nervózně. „Vypadáte... Nevypadáte dobře.“

Vy taky ne, chtělo se Emmě říct. A až mu poví, co mu povědět musí, bude vypadat ještě hůř. Ale nedá se nic dělat.

„Lorde MacCreighu,“ pronesla hrobovým hlasem, „to nemohla být Clara, koho jste právě viděl, protože Clara je mrtvá.“

Lord MacCreigh na vteřinu ztuhl. Pak se na ni přísně podíval. „Emmo,“ vydechl, „tak vy taky věříte těm klepům! Neříkejte mi, že věříte té hloupé povídačce o tom, že jsem je oba zavraždil a hodil do studny...“

„Ne,“ ujistila ho Emma. „Můj pane, tomu nevěřím. A nikdy jsem nevěřila. Protože já znám pravdu. A pravda je, že ubohá Clara opravdu zemřela...“

Lord MacCreigh zavrtěl hlavou. „Emmo, tohle se vám nepodobá! Víím, že nechcete, abych udělal scénu na večírku na vaši počest, ale opravdu, tvrdit mi takový výmysl...“

„To není výmysl,“ řekla Emma. Mluvila stejně tichým a něžným hlasem, jaký používala, když musela dětem sdělit špatnou zprávu. „Clara zemřela před šesti měsíci, můj pane. Během tyfové epidemie. Ale žádala mě, abych vám to neříkala. Nechtěla, abyste...“

K Emminu překvapení MacCreigh vyskočil tak rychle, že málem převrátil lavičku, na níž seděli. Stál před ní s popelavou tváří a nevěřicně na ni zíral. „Vy lžete,“ vyrazil ze sebe. Jeho tvář byla tak zkřivená bolem, že jakýsi pár, který právě vyšel zpoza rohu, se zastavil. Lord MacCraigh

si lidí ani nevšiml. „Před šesti měsíci jste ji nemohla vidět,“ namítl. „Utekla dávno před tím, než...“

„Já vím,“ přisvědčila Emma tiše. „Ale pak se vrátila.“

„To není možné!“ vykřikl baron. „Kdyby se vrátila, musel bych o tom vědět.“

„Měla důvod, proč nechtěla, abyste o tom věděl.“ Emminy oči se zaplnily slzami. „Ach Geoffrey, je mi to tak líto. Ale nechtěla, abyste věděl – vy, ze všech lidí právě vy – , abyste věděl...“

Když mlčela, zahleděl se jí lord MacCreigh pátravě do očí. „Nevěděl co?“ zeptal se.

Emma zavrtěla hlavou a oči měla plné slz. „Nemohu vám to říci. Je mi to líto, ale přísahala jsem jí, že to neřeknu... Chtěla to před vámi utajit. Za každou cenu.“

Lord MacCreigh chvíli zíral před sebe, pak udělal rychlý krok dozadu, divoce si projel rukou rezavé vlasy a vydechl: „Tvrdíte mi...“ Zdálo se, že ani neví, co dělá, protože před ní začal opět přecházet sem a tam jako smyslů zbavený. „Emmo, chcete mi tvrdit, že celou tu dobu – po všechny ty měsíce – jste věděla, že Clara je mrtvá..., že je mrtvá a nezahynula mou rukou, jak se všichni domnívali..., a že jste si to nechala pro sebe?“

Co mohla Emma dělat jiného než přikývnout? Protože to, z čeho ji obvinil, byla pravda.

„Vy jste mě nechala pomlouvat,“ pokračoval baron a náhle se před ní zastavil, „a přitom jste znala pravdu?“

„Já jsem si to nevybrala,“ odpověděla Emma rychle. „Zdůraznila jsem vám, že jsem musela přísahat...“

„Vy jste to celou dobu věděla!“ křikl baron. „A přesto jste nic neřekla?“

Lord MacCreigh měl smůlu, protože právě v té chvíli vyšel z tanečního sálu hrabě z Denhamu. Vydal se hledat svoji ženu a narazil na ni v jeho nevíтанé společnosti. Baron se s hrozivým výrazem ve tváři tyčil před mladou lady

Denhamovou a vypadalo to, že ji ohrožuje, protože na ni křičel velmi nedžentlenským způsobem.

Když si baron všiml, že k nim kráčí hrabě, rychle odstoupil od Emmy a zamumlal: „Ne, Denhame, není to tak, jak si myslíte.“

I Emma vyskočila z lavičky a vykřikla: „Ach Jamesi, ne!“ Ale bylo příliš pozdě.

28. kapitola

James se netrpělivě pohnul. „Jak je to možné? Clara přece utekla s jeho komorníkem a on ji pak zabil, nebo ne?“

„Ne,“ odpověděla Emma, „nezabil. Tenhle příběh byl celý vymyšlený, aspoň část o jejím zavraždění. Šlo jen o pomluvy a dohady.“

„Opravdu?“ James zvedl obočí. Bylo pravda, že ho příliš nezajímaly romantické pletky Geoffreyho Baina. Chtěl mluvit o svých prožitcích. Bohužel se zdálo, že Emma chce hovořit o něčem jiném. Ale neobviňoval ji. Viděl, jak vypadala, když se jeho matka zmínila o Stuartově hrobě. Škoda že matku nevaroval. Od jejich příjezdu do Londýna se však stalo tolik věcí, že opravdu neměl čas promluvit si s matkou o záležitosti, kvůli níž do Faires odjel.

Stala se obrovská, osudová chyba! Protože je zjevné, že Stuartova smrt je pro Emmu stále ještě bolestná...

Seděla tu se skloněnou hlavou se stříbrným kartáčem v ruce. Někde v domě odbíjely hodiny. Ještě nebylo moc pozdě. Odjeli od Cartwrightových hned potom, co James uhodil barona, aniž se s kýmkoli rozloučili. Dokonce i Jamesova matka, která vůbec nevěděla, co se odehrálo na chodbě, byla ještě na plesu. Když barona opustili, ujala se ho Emmina sestřenice Penelopa. Objevila se na scéně ve

chvíli, kdy se baron skácel na zem. Byla zděšená a hned mu přispěchala na pomoc.

Ale kolik se může žádat, aby muž vydržel? Nejen že Emmě připomněli prvního manžela, který v ní dosud vzbuzoval láskyplné vzpomínky, ale ještě se na ni utrhoval ryšavý baron.

„Tak byla to Clara?“ zeptal se James. „Ta dívka, kterou MacCreigh viděl?“

„Ne,“ odpověděla Emma tiše a stále se na něho ani nepodívala. „Nebyla. Clara je mrtvá.“

„Ale vždyť jsi říkala...“

„Lord MacCreigh ji nezabil,“ řekla Emma. „Byl to tyfus.“

Zmatený James zvedl obočí. „Opravdu? Ale proč všichni...“

„Protože já jsem to nikomu předtím neřekla,“ odpověděla Emma. Pořád upírala oči na kartáč v klíně. „O tom, co se stalo Clare. Žádala mě o to. Přisahala jsem jí... Ale teď si myslím, že musím... Ach Jamesi.“ Teprve teď vzhledla a on viděl v jejích očích slzy. „Týká se to Stuarta a Clary.“

James na ni beze slova zíral. Opravdu, poslední, co by čekal, byla zpráva o spojení mezi jeho bratrancem a snoubenkou lorda MacCreigha. To ho na chvíli vyvedlo z míry natolik, že měl dojem, že Emmě dobře nerozuměl. Zeptal se: „Prosím?“

„Ano.“ Emma položila kartáč. „Musíme si promluvit o Stuartovi. Je zvláštní, že ses mě na to nikdy nezeptal, ale já myslím, že teď..., myslím, že teď ti to říci musím.“

„Měl jsem za to, že o Stuartovi nechceš hovořit,“ řekl James a netoužil po ničem jiném, než vzít ji do svých paží a slíbat jí z čela starostlivé vrásky.

„Nechtěla jsem,“ přiznala Emma. „Ale teď budu.“

„Dobře.“ James spustil ruku, kterou se opíral o krbovou římsu, a přál si, aby mohl zazvonit na Burroughse. Cítil, že by potřeboval hlt whisky. Měl pocit, že nebude mít odvahu

čelit tomu, co přijde. MacCreighova snoubenka a jeho bratranec Stuart? To není možné! Opravdu. Ale vysvětlilo by se tím pár věcí. „Prosím, pokračuj.“

Emma seděla se skloněnou hlavou a upírala pohled do klína. Při bližším pohledu však bylo jasné, že její oči, stejně azurové jako náhrdelník kolem krku, nevidí kartáč. Na co se Emma dívala, James nevěděl.

„Byl zabit.“ Její hlas – zněl vždycky trochu ochraptěle ve srovnání s pronikavými hlasy jiných žen, což se mu líbilo – se trásl. Věděl, že ať řekne cokoli, už za to zaplatila. Stálo ji to víc než deset tisíc liber.

„To vím,“ řekl James něžně. „Zabil ho O’Malley.“

„Víš jak, ale nevíš proč. Stalo se to v nejhorším období tyfové epidemie.“ Emma stále upírala pohled do klína. „Paní O’Malleyová – no, nebyli vlastně svoji, ale tak jsme jí říkali, abychom byli zdvořilí – umírala. Tom O’Malley k nám přišel, protože reverend Peck byl v jiném domě – už nevím u koho –, a on cítil, že už je na čase postarat se o poslední pomazání. Pan O’Malley byl žalem bez sebe. Protože žil s Ginnií – tak se jeho družka jmenovala – velmi šťastně mnoho let a on ji opravdu miloval, přestože nebyli svoji.“

Ale Ginnie..., byla to divná žena. Nechodila moc do kostela. Stuart ji vždycky žádal, aby tam chodila častěji nebo aby se aspoň s Tomem nechali oddat. Ale ona se jen smála – no, byla divná. Měla velmi ráda přírodu. S oblibou Stuarta mučila různými otázkami. Ptala se ho například, proč, stvořil-li Pán zemi a všechno na ní, proč nemůže vyslyšet její modlitby pronesené někde na louce, a ne v kostele.“

Náhle se Emma otočila k Jamesovi. „Když jsme té noci přijeli do jejich domu – šla jsem také, protože jsem jim chtěla pomoci –, Ginnie už byla jiná. Umírala, byla hubená, šedá a ztrhaná, že jsem ji skoro nepoznala. Ale mysl měla

stejně jasnou jako jindy. Stuart k ní přistoupil a začal mluvit o odpuštění hříchů..., ale ona řekla, že to není potřeba, protože nespáchala žádné hříchy, na které by si mohla vzpomenout. Když jí Stuart připomněl, že její život s panem O'Malleyem byl jedním dlouhým a nekončícím hříchem, protože nebyli nikdy oddáni, jen se smála..."

Emmě teď kanuly slzy po tvářích a padaly na ruce složené v klíně.

„Stuart samozřejmě řekl, že jestliže nepožádá o odpuštění hříchů, nemůže jí dát poslední pomazání. Začal..., začal se chystat k odchodu. Byl velmi unavený. Ve všech rodinách, které jsme znali, někdo umíral. Bylo to... strašné. Ale přesto měl myslet na city pana O'Malleyho. Měl..., ale on to neudělal. A když pan O'Malley viděl, že Stuart chce opravdu odejít, on... on..."

Hlas se jí zlomil. James udělal krok dopředu, protože toužil zarazit proud jejích slz.

„Emmo,“ řekl a chtěl jí položit dlaně na bílá ramena.

Ale ona varovně zvedla ruku. „Ne,“ vzlykla. „Musím to dopovědět. Pan O'Malley ho udeřil. Jen jednou. Ale Stuart narazil na roh římsy nad krbem a... na místě zemřel. A nejhorší je, že když pan O'Malley Stuarta uhodil, byla jsem ráda.“ Podivně se zasmála. „Přála jsem mu to, protože jsem měla Ginnii ráda a sama jsem chtěla Stuarta uhodit za to, že je tak svatouškovský.“

Přestala plakat. Stále se jí na tváři leskly slzy, ale oči měla jasné a hlas pevný, když řekla: „Nechtěla jsem, aby zemřel. Bylo to..., bylo to strašné. Pan O'Malley se náhle otočil. On to byl, kdo šel pro pomoc. Neměl důvod žít, protože Ginnie zemřela jen několik minut po Stuartovi. Přišli přátelé – paní MacTavishová se synem a MacEwansovi – a odvezli mě i Stuarta do našeho domku. Příští den..., příští den mi řekli, že... nastaly komplikace, nevěděli, kam Stuarta pohřbít. Pan Peck říkal, že na hřbitově u kostela už není místo pro

nové hroby. Byly tu jen hromadné, protože hodně lidí zemřelo na tyfus. Já... jsem nevěděla, co mám dělat. Přemýšlela jsem asi jen polovinou mozku. Nevěděla jsem, co mohu pro Stuarta udělat kromě toho, že ho pohřbím do neposvěcené půdy, ale...”

„Emmo,“ řekl James, ale ona zase zvedla ruku, aby ho zarazila.

„Bylo to noc po té, co Stuart zemřel. Vrátila se,“ pokračovala. Její pohled byl vzdálený a James si uvědomil, že vidí něco, co se stalo v minulosti, a ne to, co má před sebou. „Myslím Claru. Zmizela několik měsíců předtím. Věděla jsem, kam šla, protože se mi svěřila. Byly jsme přítelkyně. Byla..., byla mojí jedinou přítelkyní během mého pobytu na ostrově. Žili jsme se Stuartem..., nebylo to lehké, jak si zřejmě dovedeš představit. Neměli jsme nic – jen to, co nám dali Peckovi. A já... nebyla jsem připravena na život v manželství tak, jak jsem možná měla být. Ne, neříkej nic.“ James zavřel ústa. „Bylo to... Prostě to nebylo takové, jak jsem očekávala. Mám na mysli svůj život se Stuartem.“

Zhluboka a rozechvěle se nadechla. „Aspoň jsem měla Claru. Stala se mou přítelkyní, když jsem ji potřebovala. To ona nám věnovala porcelán z Limoges. Clara žila v područí panovačného otce. Když se jí začal dvorit lord MacCreigh, byl to pro ni ten nejúžasnější zážitek. Samozřejmě že řekla ‚ano‘, jakmile ji požádal, aby se za něho provdala. Alespoň mohla utéci zpod otcových ochranných křídel.“

Emma si vzdychla. „Ale přišla na zámek MacCreighů a potkala Seana Stevense, baronova komorníka. Byl velmi hezký, okouzlující a myslím, že ho velmi vzrušovala myšlenka, že by získal tak bohatou nevěstu, jakou Clara byla. Ráda bych si myslela, že pan Stevens měl Claru aspoň trochu rád... Ona ho určitě milovala. A tak když ji požádal, aby s ním utekla, Clara souhlasila. Pověděla mi, že to

udělá, ale zapřísahala mě, abych se o tom nikomu nezmiňovala – ani Stuartovi. Pak utekli a stalo se to v pravý čas, protože byla se Stevensem těhotná. Říkala, že až se vezmou, vrátí se do otcova domu jako muž a žena...”

James věděl, co bude následovat. Byl to příliš známý příběh.

„Neslyšela jsem o ní do onoho dne, kdy Stuart zemřel. Byl deštivý večer..., přihnala se bouřka. Já jsem seděla v předním pokoji našeho domku u... u jeho rakve. Příští den měl mít pohřeb, ať už s požehnáním reverenda Pecka nebo bez něj. Měl být uložen do samostatného hrobu. Domluvila jsem se s panem MacEwanem a panem Murphym a oni mi slíbili pomoc...”

Emma se znovu nadechla. „Ozvalo se zaklepání na dveře. Otevřela jsem a myslela si, že je to někdo z nich – buď pan MacEwan nebo jeho matka – a že mi přišli dělat společnost. Jaké bylo moje zděšení, když jsem uviděla Claru, celou promočenou, bledou jako smrt a s břichem... Bylo jí špatně. Ne proto, že by dítě chtělo na svět, ale protože měla tyfus. Věděla jsem to, sotva jsem ji uviděla.”

„Emmo,” promluvil konsternovaný James, „snad jsi...?”

„A co jsem měla dělat?” zeptala se a otočila k němu oči plné slz. „Byla to moje jediná přítelkyně. Jediná přítelkyně. To víš, že jsem ji vzala k sobě. Pan Stevens, ten lump, ji opustil. Clara se styděla jít domů. Neřekla mi, jak žila, ale já jsem si to dokázala představit, když jsem viděla, v jakém je stavu, jak vypadají její šaty... Asi to nebyl příjemný život. Uložila jsem ji do své postele – do té, v které jsme spávali se Stuartem. Tam porodila dítě... Holčičku. Měla tmavé vlasy jako Clara a byla zdravá. Ale Clara...” Emminy oči potemněly smutkem. „Věděla, že se neuzdraví. Bojovala s nemocí příliš dlouho, snažila se zůstat naživu, jen aby donosila své dítě. Pak už nedokázala bojovat, byla příliš vyčerpaná. Chtěla jen, abych našla pro její dcerku vhodný

domov a abych nikdy nikomu neříkala, co se jí stalo. Obávala se, že jejího otce by těžce ranilo – a stejně tak lorda MacCreigha –, kdyby se dozvěděli pravdu. Asi ji vůbec nenapadlo, že si lidé budou myslet, že ji lord MacCreigh zabil.“

James klesl na kraj postele. Musel, protože si byl jistý, že nevydrží stát, až mu Emma zjeví, co následovalo. Seděl a díval se na ni a v hlavě se mu rojily myšlenky.

„A dítě?“ zeptal se.

„Ach,“ řekla Emma a tvář se jí trochu rozjasnila. „Zabalila jsem je a odnesla k Peckovým. Položila jsem je na zápraží a pak jsem zabušila na dveře. Schovala jsem se do stodoly a pozorovala, jak pan Peck otevřel dveře a dítě objevil. Paní Pecková je odnesla dovnitř. Zoufale toužila po vlastním dítěti. A tak přišla k Olivii – pojmenovali ji Olivie. Mají ji jako vlastní.“ Emma se smutně usmála. „Já jsem jediná, kdo zná pravdu. Peckovi ovšem nevědí, že jsem jim tam Olivii dala já, ani to, kdo byla její nebohá matka.“

James si odkašlal. Nechtělo se mu pokládat Emmě další otázku, ale cítil, že musí. Blížilo se objasnění vztahu mezi jeho bratrancem a Clarou.

„A její tělo, Emmo?“ zeptal se tiše. „Co jsi udělala s jejím tělem?“

Emma na něho pohlédla s hrůzou v očích. „Co jsem *mohla* dělat?“ zeptala se. „Byla zima. Zem byla zmrzlá. Nemohla jsem ji pohřbít sama.“ Zatvářila se nešťastně. „Chtěla po mně tak málo – jen čestné slovo, že to nikomu nepovím, domov pro svou dceru a... řádný hrob.“

James si nemohl pomoci a musel se usmát. Snažil se úsměv skrýt, ale koutky úst mu cukaly. Emma se na něho podívala a zdálo se, že její úzkost mizí.

„Ach Jamesi,“ pokračovala. „Bylo to pro mě hrozné, ale co jiného jsem mohla dělat? A také jsem si uvědomila, že Stuart by se vůbec nezlobil...“

„Nezlobil by se, že sdílí rakev s neprovdanou matkou?“ James se teď opravdu smál. „Musím říct, že asi ne. A Murphy a MacEwan nepojali podezření?“

Emma na příběhu neshledávala nic zábavného. „Ne,“ odpověděla. „Velké váhy rakve si nevšímli.“

„Emmo,“ vydechl James. Nebylo správné, že mu po jejím vyprávění spadl kámen ze srdce. Ale bylo to tak. Skutečný důvod, proč Emma váhala vydat Stuartovo tělo k exhumaci, byl pro něho ulehčením, neboť předtím se domníval, že Emma stále ještě miluje svého manžela tolik, že nesnese představu, že by ho někdo rušil v posledním odpočinku.

Chtělo se mu radostí zpívat, ale protože by to za daných okolností nebylo vhodné, řekl jen: „Dobře. Je pravda, že pro hrobníky by bylo asi nečekané, kdyby z rakve vytáhli dvě těla. Ale Emmo, proč jsi mi to proboha neřekla?“

„Víš, že jsem nemohla,“ odpověděla. „Slíbila jsem to Claře. A navíc to nebylo pro Stuarta důstojné. Myslela jsem opravdu..., myslela jsem si, že se budeš velmi zlobit. Tak jako ten den, kdy jsem ti řekla, že...“

„Ach,“ vzdychl James, když umlkla. „Ten den. Ano. To nebyl můj nejlepší den, opravdu.“

„Ne,“ Emma se zatvářila překvapeně. „Ne, měl jsi pravdu..., ne v tom, že jsi udeřil Stuarta, to bylo špatné, ale měl jsi pravdu v tom, že ses snažil zabránit našemu sňatku. Já... zlobila jsem se tehdy na tebe. A pak ještě dlouho. Dokonce jsem tě za to nenáviděla. Ale teď si uvědomuji, že jsi měl úplnou pravdu. Protože víš, kdybychom tě poslechli, Stuart by ještě žil.“

James se na ni nevěřičně podíval a zeptal se: „Ty si myslíš, že jsem to udělal kvůli Stuartovi?“

Ta otázka ji zasáhla. Vzhledla a rychle zamrkala, jako by se právě probudila. „A ne?“ zakoktala. „Chci říci...“

„Měl jsem Stuarta rád,“ připustil rychle, „jako bratra. A téměř jako bratr jsem si byl dokonale vědom Stuartových chyb. Mohl být rád, že jsem mu neublížil víc, když jsi mi řekla o vašich plánech. Ale ne, Emmo, nebyl to on, koho jsem nechtěl ztratit. To vůbec ne.“

Její oči, modré jako pomněnky a široce rozevřené, na něho užasle hleděly. „Pak... Nerozumím. Proč tedy?“

James vstal a došel k její židli. Poklekl a vzal ji za levou ruku, na jejímž prsteníčku měla navlečený jeho pečetní prsten, protože snubní prsteny se teprve vyráběly. „Je to tak těžké uhodnout?“ zeptal se a snažil se mluvit s lehkomyšlností, kterou necítil. Opravdu, srdce mu bušilo v hrudi jako kladivo. A přesto už nemohl couvnout. Ne, pokud se ještě chce nazývat mužem.

„Byla jsi to ty, koho jsem nechtěl ztratit, Emmo,“ řekl a propletl si prsty s jejími, jako by mu ještě teď mohla uklouznout, přestože seděla vedle něho. „Proto jsem to udělal.“

„To není možné!“ Vytrhla ruku z jeho a vyskočila. „Teď tedy... No, nevím vlastně co. Ale ty jsi mě nemiloval, Jamesi. *Nemiloval, já to vím.*“

„Pak nevíš nic,“ řekl James, ani ústupčivě, ani rozzlobeně. Spíš unaveně, protože tak se cítil. Nestalo se to, co si myslel, že se stane. Když odhalil největší tajemství svého srdce, nepřišlo ulehčení. Dostavila se únava. „Miloval jsem tě od chvíle, kdy jsi skončila školu. Ale Stuart tě získal dřív.“

„To je..., to je..., no, nevím, co na to říci,“ vzdychla Emma. „Ale tys mě nemohl milovat, Jamesi. Kdybys mě miloval, přijel bys pro mě, a ne pro Stuarta, když ses dozvěděl o jeho smrti.“

James vstal a přistoupil k ní. „Jak jsem po tom všem mohl před tebe předstoupit? Myslel jsem si, že jsi v Londýně u své rodiny. Nikdy by mě nenapadlo, že jsi zůstala ve

Faires. Domníval jsem se, že budu mít čas připravit se a pak před tebe předstoupím.“

„Bylo pro tebe tak těžké přiznat si, že ke mně něco cítíš?“ zeptala se ztrápeně a její modré oči se zahleděly do jeho.

„Připustit si, že miluji ženu muže, kterého považuji za svého bratra? Ano. Nedala jsi mi nejmenší naději, Emmo. Vždycky jsi velmi jasně dávala najevo, jaké city ke mně chováš.“

„A ty jsi zase vůbec nedávala najevo, co ke mně cítíš,“ odsekla prudce.

„Opravdu?“ James se smutně usmál. „Emmo, když je muž zvyklý na to, že mu během celého života nikdo nic neodepřel, a najednou stojí tváří v tvář skutečnosti, že nemůže mít to, po čem touží nejvíc, snaží se namluvit si, že to vůbec nechce. Ale věř mi, Emmo, už vůbec nechci vzpomínat na dobu, kdy jsem si tě nechtěl pustit do mysli.“

Emma si otřela hřbetem ruky slzy, které se jí usadily na řasách. „To není možné,“ vzdychla, ačkoli její hlas zněl vzdorovitě. „Kdyby to byla pravda, proč bys mluvil toho dne na zámku MacCreighů, kdy jsi mi nabídl sňatek, o jeho anulování?“

„A provdala by ses za mě, kdybych to neřekl?“ zeptal se tiše.

Emma popotáhla a zvedla oči ke stropu. Zdálo se, že přemýšlí.

Když se na něho konečně podívala, její pohled mu neprozradil nic. Ale podle semknutých úst poznal, že je rozhodnuta.

A když se Emma k něčemu rozhodla, bylo lepší mít se na pozoru. „A co teď?“ zeptala se ho. „Chceš ještě anulovat náš sňatek?“

„V žádném případě,“ vyhrkl James a přikročil těsně k ní, „nikdy jsem po jeho anulování netoužil.“

Emma zvedla varovně ruku, aby se k ní nepřibližoval. Stále vypadala rozhodně, ale v očích měla také bolest.

„Ty chceš zůstat se mnou?“ zeptala se chvějícím se hlasem. „Po tom všem, co jsem ti řekla, Jamesi? Vždyť jsem znesvětila rakev tvého bratrance. A neudělala jsem nic, abych zastavila muže, který ho zabil. Stuart zemřel kvůli mně.“

„Stuart je mrtvý,“ řekl James, „protože mu chyběla i ta trocha citu, kterou Bůh nadělil i kuřeti. Teď přestaň plakat a pojď sem.“

„Jsem příšerná manželka,“ ujišťovala ho Emma a ustupovala, protože se k ní blížil s napřaženou rukou. „Neudělám snad nic, co ostatní manželky zvládají snadno, dokonce ani neumím porodit dědice.“

„Proto existuje možnost odkázat majetek i jiným členům rodiny,“ řekl. „Teď pojď sem.“ Sevřel její ruku do své a pak si ji pomalu přitahoval k sobě jako rybář, který ulovil rybu.

„Jamesi,“ začala varovně, ale už když vyslovila jeho jméno, ptala se sama sebe, před čím ho chce varovat. Věděl o ní už to nejhorší a zdálo se, že ji stále chce. A Bůh věděl, že ona chce jeho. Poznala, že Fergus měl pravdu – že ji James vždycky miloval a stále miluje – a rozbušilo se jí srdce. Stěží popadala dech a věděla, že to nezpůsobil příliš utažený korzet.

James z ní nespouštěl oči, zvedl její ruku a přitiskl si ji ke rtům, a ona začala dýchat ještě rychleji.

„Jamesi,“ řekla chraptivě.

Ale on ji neposlouchal. Líbal jí konečky prstů a postupoval dál po bílé paži až k lokti. Emma se dívala na jeho skloněnou hlavu, na husté tmavé vlasy a vnímala jeho ústa na své kůži. Postupovala po její paži stále výš, a konečně, když už si Emma myslela, že se jí srdce rozskočí, si jeho rty našly její.

Líbali se před krbem, až se Emma náhle rozesmála a uchopila jeho tvář do dlaní. „Jsi skutečný?“ zeptala se.

„Chtěl jsem se tě zeptat na totéž,“ vydechl James. „Myslím, že abychom se o tom navzájem ujistili, musíme provést pečlivé pátrání.“

Brzy byly na zemi modré šaty i jeho elegantní oblek. Ema obdivovala vyvinuté svaly na Jamesových nahých zádech, široká a pevná ramena, silné bicepsy a lehce ochlupená předloktí. Opravdu má tělo jako anděl, pomyslela si...

A najednou bylo jeho tělo na jejím a jeho ruce rozepínaly košilku.

A duši ďábla, dodala v duchu.

„Jak se to svléká?“ zeptal se James, který teď zápolil s tkaničkami košilky. Ale než stačila Emma odpovědět, rozvázal poslední drobnou mašličku a s ulehčeným vydechnutím sklonil hlavu k jejím nadrům. Začal jí jazykem dráždit bradavku a zároveň ji pokládal na postel s jediným záměrem.

Emma padla s povzdechem zády na měkkou pokrývku. Tak tohle znamená být vdaná, řekla si v duchu. James je asi příliš zdvořilý na to, aby se jí ptal, ale tušila, že asi ví, že se Stuartem to vůbec nebylo takové jako s ním. Stuart jí určitě nelíbal břicho, nikdy na jeho jemné kůži necítila jeho vousy jako teď Jamesovy. Emma vůbec neměla podezření, co James zamýšlí, dokud neucítila jeho jazyk mezi stehny. Prohnula se tak náhle, že málem spadla z postele.

„Co to děláš?“ vyjekla. Neodpověděl. Bylo dokonale jasné, co dělá. Emma však měla pocit, že se usmívá. Dělal jí jazykem něco, nad čím by se v kostele velmi mračili, tím si byla jista.

Ve chvíli, kdy už měla pocit, že se blíží k šílenství, zvedl James hlavu.

V příští minutě spojil jejich těla a Emmě se zdálo, že ji dokonale vyplnil. Ačkoli si toho nebyla vědoma, obemkla

ho tak pevně, že James měl co dělat, aby se ovládl. Podařilo se mu to, avšak Emma se s chraptivým výkřikem prohnula proti němu a on ucítil její přicházející vyvrcholení a byl ztracen.

Emmina poslední myšlenka předtím, než ji smetla vlna nejsilnější vášně, byla položit mu obě ruce na ústa, aby ztlumila výkřik slasti, o němž věděla, že přijde. Nebyla si jista, zda se jí to podařilo, protože ve víru vyvrcholení už nic jiného nevnímala.

Ale když se za pár minut ozvalo zaťukání na dveře a hlas Jamesovy matky zvolal: „Jamesi! Emmo! Jste tam? Zdálo se mi, že vás slyším. Že to byl nádherný večírek?“, věděla, že se jí to nepodařilo.

James nebyl schopen odpovédět, jen pohlédl na Emmu. Ta zavolala s tlumeným uchichtnutím: „Ano, lady Denhamová. Byl to opravdu krásný večírek.“

29. kapitola

„Vítám vás všechny,“ prohlásil soudce Reardon, který si pro tuto příležitost vzal svoji nejlepší paruku, „ve škole Stuarta Chestertona. Je pro mě velkou ctí a radostí, že mohu prohlásit tuto školu za oficiálně otevřenou.“

Pak postříkal cihlovou zeď šampaňským. James nebyl jediný člověk v davu, který to považoval za plýtvání, ale roztleskal se s ostatními – dokud se do něho nezavěsila jeho paní.

A pak je obklopili obyvatelé Faires a děkovali jim za velkorysý dar – školu, v níž se budou učit všechny zdejší děti. Obyvatelé Faires neviděli často na vlastní oči hraběte a jeho ženu. Barona s manželkou vídali, protože lord a lady MacCreighovi se ve městě občas objevovali. Opravovali totiž střechu zámku. Lady MacCreighová – Penelopa Van Courtová – prohlašovala, že jí v uších neustále zní hluk zednických prací. A ctěná slečna Fiona Bainová – nyní lady Haroldová, žena dědice vévody z Rutherfordu – zde pobývala také často, protože se ráda projížděla uličkami Faires v novém kočáře z Londýna.

Ale lord a lady Denhamovi nebyli pravidelnými návštěvníky ostrova – ačkoli peníze z jejich domu v Mayfairu sem docházely pravidelně. Škola byla prvním projektem, který zde postavili ve jménu Stuarta

Chestertona. Měla následovat klinika, v níž budou jednoho dne zaměstnáni první absolventi Oxfordu, kteří pocházeli z Faires – mladý John McAddams a pár dalších. Měla mít také porodnické oddělení, jež bude shodou okolností dokončeno v době, kdy se lady Denhamová stane matkou.

Ne všichni však byli potěšeni novinkami, o něž se hraběcí pár zasadil v rybářském městečku. Pan Murphy byl zděšen, když se díky novým stavbám objevilo mnoho nových vozů a jeho kočár byl najednou skoro zbytečný a sloužil opravdu jen ke svému původnímu účelu. A protože naštěstí nevypukla žádná další epidemie, měl nedostatek práce. Naposledy použili jeho služeb lord a lady Denhamovi, když ho požádali, aby vyzvedl ze země rakev pana Chestertona, kterou s pomocí Cletuse MacEwana před mnoha měsíci tajně uložil pod strom Přání, protože na hřbitově nebylo místo. Lord a lady Denhamovi pana Murphyho za to, že vyzvedl rakev z hrobu a převezl ji do přístavu najatému zaměstnanci pohřebního ústavu, královsky odměnili. Pan Murphy však nechápal, proč si podnikatel přivezl dvě zcela nové rakve – které by se svou nákladností hodily spíš pro prince než pro kaplana – a umístil je do zadní místnosti lodi, kde měly být pouze ostatky pana Chestertona.

Obě rakve byly dopraveny na hřbitov v Denhamském opatství. Panu Murphymu připadalo jako zbytečné plýtvání penězi použít dvě rakve tam, kde by stačila jen jedna, ale nebyla to jeho věc. Bohatí mají někdy zvláštní nápady a on se nenamáhal je pochopit.

Pan Murphy nebyl jediným obyvatelem Faires, který se podívoval nad extravagancí hraběte z Denhamu. Mladý Fergus MacPherson si nemohl pomoci, ale měl za to, že nová škola je skandálním plýtváním. Teď, když už měl brýle a viděl všechno, co se mu dřív utápělo v mlze, bylo téměř nemožné udržet ho ve školní třídě, třebaže byla nová

a krásná. Musel toho tolik prozkoumat v místních kopcích, po nichž chodil se štěnětem fenky Uny, pejskem zázvorové barvy, jehož pokřtil Roberts II. po komorníkovi lorda Denhama. Ten sice galantně převzal Emminy povinnosti učitelky, ale teď byl velice rád, že lord Denham najal do Faires učitele. Roberts se konečně mohl vrátit do Londýna.

Během jedné z vycházek s Robertsem II. vystopoval Fergus lorda a lady Denhamovy. Stáli pod stromem Přání, na nějž právě přibili pár bot. Jako by ani nebyli příslušníky anglické šlechty, ale obyčejnými novomanželi z městečka, kteří stáli na prahu společného života a chtěli si zajistit trochu štěstí. Podle Ferguse šlo o zbytečné obětování nového páru bot, protože z polibků, jimiž hrabě a jeho žena své přání stvrdili, bylo jasné, že jejich život bude šťastný.

nakladatelství OLDAG

Patricia Cabotová

Polibek pro nevěstu

Z anglického originálu KISS THE BRIDE,
vydaného nakladatelstvím SONNET BOOKS, New York 2002,
přeložila Irena Palová.

První vydání.

Edice Orchidej, svazek 57.

Obálku navrhl a zpracoval Marek Šebesta.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2009,
jako svou 224. publikaci.

Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín.

ISBN 978-80-7411-013-9

